ஸ்ரீ

பகவத்கீதை வெண்பா.

வாதிகேஸரி

ஸ்ரீ அழகியமணவாள ஜீயர்

அருளிச்செய்தது.

முதலாவது ஷட்கம்.

ஸ்ரீரங்கம்:
ஸ்ரீ வாணீ விலாஸ் பிரஸ்.
1906.

INTRODUCTION.

We have great pleasure in introducing to the Tamil reading Public this Bhagavad Gita Venba, one of the gems of Tamil literature hitherto hidden among the vast heaps of crumbling palm leaf manuscripts—a very common sight in the homes of many a Pandit in this country. We were really fortunate in coming across this Mss. copy of the book, with the kind help of Sriman Anbil S. Venkatachariar Avl., for, a study of this work will surely convince the readers that it is an exceedingly fine piece of literature—too precious to be consigned to oblivion. It is a very faithful and close rendering of the Gita written in the simplest possible style without at the same time impairing the richness of meaning found in the original. Being a highly philosophical work the author had necessarily to follow one of the numerous commentaries and himself a Vaishnava Acharya he has naturally followed Sri Ramanuja (*Vide* Stanza 4 of the

Pâyiram). He has tried his best and has almost succeeded in his earnest endeavours to bring out the force of the original and in places where he found any difficulty in choosing apt Tamil expressions he has adapted the Sanskrit words themselves. As the Gita is a highly esteemed religious work, the author has rightly 'chosen the sacred Venba metre which is generally supposed to be the Brahmin among the metres. If we find anything in this Venba which does not, at first sight, correspond to the original, a close examination reveals the same to us as nothing but explanatory of the text—in accordance with the Ramanuja Bhashya--adopted owing to poetical exigencies. From a literary point of view, we may safely assert, that this poem is unrivalled. As a matter of fact in several places the author has excelled the renowned Pugalenthi in the ease of diction, flow of style and harmony of language. Particular care is exercised in using full words only (without torturing them) in scanning;——what is called in Tamil as சீர்பிரித்தல். A perusal of the notes for the 1st chapter, which has been purposely made elaborate will clearly show how closely the author has followed

his Sanskrit original—nay in some places has even tried to surpass it. In short, when we pause to consider the highly abstruse nature of the subject and the technical limitations of the Venba metre, it is certainly a matter for much wonder that the author has succeeded in a manner which nobody else can even dare to approach.

The author of this precious little gem is the famous Vadikesari Alakia Manavala Jeer, otherwise known as Sottai Manavala Mamuni as stated in the epilogue. Tradition describes his education as follows:—this Manavala was always serving Periya Vachan Pillai and once, in his 32nd year, when he questioned an assembly of Pandits as to what they

---

1. மாய னருள்கீதை மன்னு பொருடன்னை
தூய பெரும்பூதூர்த் தொன்முனிதன்—மேய
தகையான் மணவாள மாமுனிவன் சொன்னான்
றொகையாரும் வெண்பாச் சுரந்து.

2. சொட்டை மணவாளத் தூய்முனிவன் சொற்செறிந்த
சட்ட மருவுந் தமிழ்ப்பாவாற்—கட்டெழில்சீர்க்
கோமா னருள்கீதை கூறும் பொருளுணர்வார்
சீமா னடிசேர்வர் சென்று.

were discussing, they ridiculed him for his ignorance by saying "Musala Kisalaya" which means a "pestle sprout." In his innocence he believed it to be the name of a real book and accordingly intimated his guru Periyavachan Pillai, who, after a hearty laugh over it, explained to him how he has been ridiculed. Immediately he set about in right earnest to learn the alphabets of both Tamil and Sanskrit literature with the result that he is now reputed to be the author of more than twenty works such as Pannirayirappadi, Tiruviruttam—Svapadesam and Anyapadesam (an excellent work in every way), Tatva Dipika etc. As a retort to the Pandits who ridiculed him he has actually composed a poem called " Musala Kisalaya ". That he became a great Tamil scholar is clear from the very rare grammatical forms and classical phrases which he has used in this book itself. His date is not certain, but he is believed to have lived soon after Sriman Vedanta Desika if not his actual contemporary.

This work consists of 723 stanzas on the whole, divided, according to the orthodox style, into three *Shatkas* of six chapters each. We have now pub-

lished the first *Shatka* and the second and third will follow in due course

In fine, we have to thank Mr Anbil S Venkatachariar for his kindness in procuring for us this very rare and valuable Mss and Messrs Pandits S Swaminatha Aiyar and P R Krishnamachariar, but for whose kind and patient plodding through the manuscript leaves and the proof sheets, such a correct and accurate edition would have been an impossibility We are further indebted to these two learned Pandits for the valuable notes added at the end of the book

SRIRANGAM
27th September 1906

J. K. Balasubrahmanyam.

ஸ்ரீ

பகவத்கீதை வெண்பா.

பாயிரம்.

கண்ணாநீ பார்த்தற்குக் காத்தற் கினிதுரைத்த
திண்ணார் திறமருளுஞ் சீர்கீதை—யெண்ணரு
நன்பொருளை யெங்கட்கு நாதா வருளுதலாற்
புன்பொருளிற் போகா புலன்.

மாதவனு மாமாது மாறனும்பண் பூதூர்வாழ்
போதமுனி யுந்தந்தம் பொன்னடிகண்—மீதருள
வுச்சிமேற் கொண்டே யுயர்கீதை மெய்ப்பொருளை
நச்சிமேற் கொண்டுரைப்ப னான். 2

நாத னருள்புரியு நற்கீதை யின்படியை
வேதம் வகுத்த வியன்முனிவன்—பூதலத்துப்
பாரதத்தே காட்டும் பதினெட்டோத் தும்பகர்வன்
சீர்தழைத்த வெண்பாத் தெரிந்து. 3

வேதப் பொருளை விசயற்குத் தேர்மீது
போதப் புகன்ற புகழ்மாயன்—கீதைப்
பொருள்விரித்த பூதூர்மன் பொன்னருளால் வந்த
தெருள்விரிப்ப னந்தமிழாற் றேர்ந்து. 4

தேயத்தோ ருய்யத் திருமா லருள்கீதை
நேயத்தோ ரெண்ணெய் நிறைவித்துத்—தூய
தெருணூல தேபெரிய தீபத்தை நெஞ்சி
லிருணூற வேற்றுகேன் யான். 5

சுத்தியார் நெஞ்சிற்றந் தொல்கரும ஞானத்தா
லத்தியா தொன்றை யறந்துறந்தோர—பத்தியா
னண்ணும் பரமனு நாரணனே நற்கீதைக்
கெண்ணும் பொருளா மிசைந்து. 6

ஞானங் கரும நலஞ்சேர் நிலையதனை
யான மனயோகத் தாராய்ந்திங்—கூனமறத்
தன்னு ருயிருணருந் தன்மையினை நற்கீதை
முன்னூறேத் தோதும் முயன்று. 7

உள்ள படியிறையை யுற்றெய்த முற்றறஞ்சேர்
தெள்ளறிவில் வந்து திகழ்பத்தி—வெள்ள
நடையாரும் யோகத்தை நாதனருள் கீதை
யிடையாறோத் தோது மெடுத்து. 8

கருமமறி வன்பிவற்றின் கண்ணார் தெளிவில்
வருஞ்சித் தசித்திறையோன் மாட்சி—யருமையற
வென்னாதன் றந்த வெழிற்கீதை வேதாந்தப்
பின்னாறோத் தோதும் பெயர்ந்து. 9

தானமுடன் றீர்த்தந் தவம்புரித லேவேள்வி
யானமுத லாறு மறமிறைவற்—கேநயந்த
தன்மையாற் றன்னகத்தைச் சங்கமப யன்றுறத்தல்
கன்மயோ கத்தின் கணக்கு. 10

அற்ற முறைக்கி லதுகேண்மி னம்புயத்தாட்
கொற்றவனை நெஞ்சிற் குடியிருத்தி—மற்றொன்றை
யத்தியா தொன்று மவன்பா னலம்புனைதல்
பத்தியோ கத்தின் படி. 11

புலன்பொறியை நீக்கித்தன் புத்தியினிற் செம்மை
யலம்புரிவார்க் குற்றவுயிர் மாட்சி—நலம்புனைந்து
மானயோ கத்திறையை மன்னுநிலை காண்பதே
ஞானயோ கத்தி னலம். 12

பகவத்கீதை வெண்பா.

இந்த வகையமைந்த யோகங்க ளிமூன்றுந்
தந்த மிடையிற் றனித்தனிசே—ரந்தமிலா
வானந்த வின்பத் துணையநெறி யாகுமே
மானந் சருமியல்பால வாய்ந்து.

13

ஸ்ரீ

பகவத்கீதை வெண்பா.

அத்யாயம் 1.

அர்ஜுனவிஷாதயோகம்.

வேணடிடததி லனறி வெறுதத நலமிரக்கம
பூணடவறறைப பொல்லாப புலமெனறு—மீண்டகனற
சுறறமதை நோக்கியே சோகிதத தேர்விசய
னுறறமயல் சொல்லுமுத லோததது.

தன்மநில மாகுங் குருநிலத்துத் தாஞ்சேர்ந்து
வன்மையம ரிசசித்தென் மைந்தருந்தர்—தன்மையுறப்
பஞ்சவரு மென்செய்தா ரென்றந்தன் பண்புரைப்பச
சஞ்சயனுஞ் சொன்னான் சமைந்து. 1

பாண்டவர்க டங்கள் படைவகுத்த பாங்கதனைப்
பூண்டுமிக நோக்கிப் பொருமையினுற்—றூண்டுபரித்
தேரார் துரோணன்பாற் சென்றடைந்து செப்பினுன்
ருரார் துரியோ தனன். 2

பாரா ரியனேயிப் பாண்டவர்கள் சேனையினைத்
தாராரும் பாஞ்சாலன் றந்தமகன்—சீரார்
மதியுடைமை நீகொடுத்த வண்மையினுற் காக்கும்
விதியுடைமை பூண்ட வியப்பு. 3

வென்றியமர் வில்லாளர் வீமன் விசயனென
நன்றியமர் தன்னு ணலம்புனைவோர்—நின்றிகல்வோன்
வெல்லும் விராடன் மிகுதோான் பாஞ்சாலன்
சொல்லு மளவோ தொகை. 4

மற்றும் பலவரசர் மாரதராய் நிற்கின்ருர்
முற்று மபிமனுடன் முந்துற்றுப்—பற்றி
யமர்முயற்றி சேர்வ ரதுநிற்க கேளாய்
நமர்முயற்றி தன்னை நயந்து. 5

மின்னுநூல் வேதியனே வெற்றியரை யானுரைக்கேன்
முன்னுநீ பாட்டன் முயல்கன்னன்—முன்னங்
கிருபனச்வத் தாமா விகன்னனுடன் கேளிர்
நிருபர் பலரு நிறைந்து. 6

வேறும் பலசூரர் மெய்யே யெனக்காக
வூறு படவுடல முள்ளுயிர்விட்—டேறு
நிலையுடைய பல்படையார் நின்றமரு ளென்று
மலையுமவ ரெல்லாரும் வந்து. 7

நங்கள்படை பாட்ட னயந்தினிது காக்கவே
யிங்கமைவு போதா திராசிற்கு—மங்கவர்தம்
வீமன் மிகக்காக்கும் வென்றிப் படையமைந்து
சேம முறுதிபெறுஞ் சேர்ந்து. 8

வேகப் படைநடப்பி லெல்லாம் வியந்துமது
பாகத்தை நீங்காது பாட்டனையே—யேகமா
யாங்கமர்ந்து சூழ்ந்தே யமர்முகத்து நோக்குங்கோள்
பாங்கறிந்து நீங்கள் பலர். 9

இவ்வா றியம்பு மிகலரச னுண்மகிழ்ந்து
தெவ்வார் குருமுதலாஞ் சீர்பாட்ட—னெவ்வாறுஞ்
சிங்க வரவஞ் செலுத்தினன் வீடுமனற்
சங்கு முழங்குவித்தான் றான். 10

பின்னும் பலசங்கம் பேரி பெருமுரசு
துன்னும் பணவமுதற் றொல்லியங்கள்—பன்னி
யறைந்தெழுந்த வந்தவொலி மேலாகு மாழி
நிறைந்தெழுந்த பேரொலிபோ னின்று. 11

ஆங்கதற்பின் வெள்ளைப் புரவியணி தேரின்மேற்
பாங்கமரு மாதவனும் பாண்டவனு—மோங்கரவச
சங்கமலர்க் கைகளினாற் றம்முகம்வைத் தூதினா
ரங்கமலத் தன்னமதா வாம். 12

பன்னியசீர்ப் பாஞ்ச சனியப் பணவத்தை
முன்னிருடீ கேசன் முழக்கினான்—மன்னியபூந்
தாரார் தனஞ்சயனுந் தன்றேவ தத்தமெனுஞ்
சீரார்சங் கூதினான் சேர்ந்து. 13

பாடார் பவுண்டிரமாம் பாரப் பணிலத்தை
யோடா விறலவீம னூதினான்—சேடார்ந்த
வந்தருமன் மைந்த னனந்த விசயமெனு
நந்தரவஞ் செய்தா னயந்து. 14

துங்கப் பரிநகுலன் றொல்சீர்ச் சகோடமெனுஞ்
சங்கத் தரவந் தனைவிளைத்தான்—றுங்கமலர்
மிக்கமணிப் புட்பகத்தை வென்றிச சகதேவ
னொக்கவெடுத் தூதினா னுற்று. 15

வில்லாண்மைக் காசிமனும் வென்றிச் சிகண்டியுடன்
மல்லார்பாஞ் சாலனவன் மைந்தனுமற்—றெல்லாருஞ்
சாத்திகியுஞ் சௌபத் திரனுந் தனித்தனியே
வாய்த்ததஞ்சங் கூதினார் மற்று. 16

அக்கடிய பேரரவ மந்தன் சுதரிதயஞ்
சிக்கெனத் தீரச் சிதைத்ததே—தொக்கெழுந்து
வான்றிசையு மண்ணகமு மற்றும் பலவிடமுந்
தான்றிகழ வோங்கித் தழைத்து. 17

போர்முகத்தில் வந்துன் புதல்வர் தமைநோக்கிக்
கார்முகத்தை வாங்கிக் கவித்துவசன்—பார்முகத்து
நின்றா ரிருபடைக்கு ணீநிறுத்தென் தேர்கண்ணா
வென்றாங் குரைத்தா னிது. 18

பொல்லாத வந்தன் புதல்வனுக்குப் போர்முயல
வெல்லாரும் வந்திங் கெதிர்நின்றே—வில்லாண்மை
யேவருடன் காட்டவென் றேவும் படைமுனையில்
யாவரையுங் காண்பனினி யான். 19

என்று விசய னிசைப்ப வெழிற்கண்ணன்
சென்றங் கிருபடையுட் டேர்நிறுத்தி—நின்றணியும்
பாட்டன் றுரோணன்முன் பார்த்தனே பல்குருக்க
ளீட்டம்பா ரென்றா னெடுத்து. 20

பந்தமுற வாங்கவனும் பார்த்தான் படையிரண்டிற்
றந்தையர்கள் பாட்டர்தாந் தாழ்குருக்கள்—மைந்த
ருடன்பிறந்தார் பேர ருயர்மாமர் தோழர்
மடந்தையருண் மாமடிகண் மற்று. 21

மேவலராய் நின்றெதிர்ந்த மிக்கபெருஞ் சுற்றமாங்
காவலரை நோக்கிக் கவுந்தேய—னேவதனன்
மிக்கமனம் பேரிரக்க மேவிப் பிரான்முன்றான்
றக்கவுரை செய்தான் றளர்ந்து. 22

நன்றி புனையு நமரெல்லா நாளமருட்
நன்றி வரக்கண்டு கண்ணனே—குன்றி
மூகஞ்சுவறி மெய்ந்நடுங்கி முற்றுந் தளர்ந்தென்
னகங்குழைய ரோமாஞ்ச மாம். 23

கைந்நின்றுங் காண்டீவம் வீழுங் கனன்றுடற்றான்
மெய்ந்நின்று தாங்கமிக மாட்டேன்—மைந்நின்ற
நெஞ்சந் திகைக்கு நிமித்தங் களுந்தீதா
வஞ்சும் படியா மவை. 24

தன்றமரைக் கொன்று சமரத்துத் தான்சேரு
நன்றி தனையொன்று நான்காணேன்—கொன்ற
விசையமுநான் கண்ணனே வேண்டே னரசு
மசைவில் வருஞ்சுகமு மாங்கு. 25

இந்த வுயிரரசு போகங்க ளாலெமகென்
னந்தவவை யாவர்க்கா வத்தித்தோ—நந்தமரா
மங்கவர்க ளெல்லா மமர்த்தலையி லேநின்றார்
தங்களுயிர் வித்தந் தவிர்ந்து. 26

தந்தை குருபாட்டர் தம்மாமர் மாமடிகண்
மைந்த ரவர்மைந்தர் மற்றுள்ள—பந்தத்
தியன்ற விவர்தம்மை யான்கொல்ல வெண்ணேன்
முயன்று கொலினுமெனை மொய்த்து. 27

மூவுலகும் பேறெனினு முன்னேன் கொலையதனிற்
பாவுதரைக் காகப் பகைப்பனோ—மேவுசினத்
தந்தன் புதல்வர்களை யாங்கமருட் கொன்றெங்கட்
கெந்தவுகப் புண்டா மினி. 28

பாவிகளா மற்றிவரைக் கொன்றாலும் பாவமே
மேவுமெமை யாதலினிம் மேவலரைச்—சாவுசினோர்
கேதமுயல் கிற்கிலோ மென்சுற்றங் கொன்றிங்கே
மாதவனே யாம்சுகிப்போம் வந்து. 29

கோதில் குலஞ்செற்ற குற்றங் குலக்கேடுக்
காதி வரும்பாவங் காணாத—வேதிலர்க
ளீங்கிவர்க ளேலு மிஃதறிந்த யாந்தவிர்த
லாங்கிசைகை யான வமைவு. 30

குலங்குறையின் மாளுங் குலத்தறங்கண் மீது
விலங்கு நெறியமுக்கி மேலா—நலங்குலைந்து
மாதர் நெறியழிவர் வண்ணங் கெடுமெதுவே
போத நரகப் புணர்ப்பு. 31

மீது மவர்பிதுர்க்கள் வீழ்வர் மிகுபழியாற்
சாதி குலதன்மந் தானழியு—மாதலினு
னீங்கா நிரயத்து நிற்பவ ரென்றுரைக்கும்
பாங்கார் சுருதிப் பயன். 32

ஐயோ பெரும்பாவத் தாங்கமைந்தோ மாதலினான்
மெய்யோருஞ் சுற்றத்தை வீழ்த்துதலால்-வையோவாச்
சத்திரத்தால் வீண்கையெனைத் தார்தடிவ ரேன்மாற்று
ரத்திரத்தா லஃதே கடன். 33

இவ்வாறு சொல்லி யிகல்விசய னம்புடனே
தெவ்வார் சிலைபொகட்டுச் சிந்தைதளர்ந்—தவ்வாறு
நின்றதேர் மீது நிலைகுலைந்து தானிருந்தான்
துன்றுசோ கத்தாற் றிகைத்து. 34

இப்படியார் பார்த்த னெழுந்தபெருஞ் சோகததாற்
றப்படியாந் தன்மையினைச் சார்ந்ததனை—மைப்படியா
மாயனருள் கீதை மன்னுமுத லோத்துரைக்கு
மேய பொருண்முடிந்த திங்கு.

அத்யாயம் 2.

ஸாங்க்யயோகம்.

மேலிரண்டா மோததால் விசயன் வெறுப்பாகற்றக
கோலி யுயிருடலின் கூறறிவைகள்—காலியுடன்
போமாயன் மன்னுயிர்கள் பொன்றுமை முன்னகமா
மாமாயன் சொன்னான் மகிழ்ந்து.

தண்கொ ளருளாலே சூழ்வுற்ற தார்விசயன்
கண்க ளழுநீர்க் கலுழியெழ—வெண்குலைந்த
வண்ணங்கண் டாங்கே மதுசூ தனனவன்ற
னெண்ணங்கொண் டுரைத்தா னென்று. 1

எத்தாலே யுன்னைத் தசாவிடத்தே யிக்கலக்கஞ்
சத்தானோர் சாராது சார்ந்ததா—னித்தாலே
மேலுலக மில்லை மிகுபழியாம் பார்த்தனே
யேலுமதன் றேகா ணிது. 2

இந்த வலித்தனத்தை யெய்தாதே யீதுன்பால்
வந்தணைவ தல்லகாண் மன்னவனே—குந்தி
சிறுவனே நெஞ்சிளைப்பாஞ் சிற்றியல்பை நீங்கி
யுறுவதே கொண்டெழுநீ யுற்று. 3

அவ்வளவி லந்த வருச்சுனனு மண்ணலைப்பார்த்
தெய்வகையாம் பாட்ட னெழிற்குருவா—மிவ்வவரைப்
பூசிப்ப தன்றிப் பொருவதேதம் பாலென்று
மாசிப் படவுரைத்தான் மற்று. 4

தொழப்படுமே லோரைத் தொலையா துலகி
லெழப்படுத னன்றே யிரப்பில்—விழப்படுத்தி
வாய்ந்தபொருள் காமித்த மறறவரை யக்குருதி
தோய்ந்ததுவோ போகத்தின் றுய்ப்பு. 5

எதறியோஞ் சீரிதென யாம்வெல் லவுமாகு
மீதவர்கள் வெல்லவுமாம் வேறில்லை—பூதலத்தில்
யாவரைநாங் கொன்று விராதே முடிகின்றோ
மாவரிவர் போர்முன் னமர்ந்த. 6

காரபபணயத் தாற்கலங்கிக் கண்ணறு தருமமனத்த
தோர்ப்பதிலேன் கேட்கின்றே னுன்னையாண்—றற்பரிய
தேதிறலாஞ் சொல்லதுநீ யானுன் னடியனெனைச்
சாதியுனைத் தாழ்ந்தேனைச் சார்ந்து. 7

சாலவெதி ரற்றித் தலத்தரசில் வீற்றிருப்பு
மேலமரர் நாயகமு மேவிடினு—ஞாலத்தென்
றொல்லைப் புலனுலர்த்துஞ் சோகத்தைப்போக்குவதோ
ரெல்லைப் பொருள்காணேன் யான். 8

மைவண்ண மாயவனை மன்னன் குடாகேச !
னிவ்வண்ணம் வார்த்தை யியம்பியே—தெய்வண்ணங்
கோவேலன்யான் போரென்று கோவிந் தனையுரைத்து
மேலேதுஞ் செய்யான் வெறுத்து. 9

முன்ன மவனை முறுவலிப்பான் போன்மாயன்
மன்ன னிருபடையின் மத்தியத்தே—யின்னோதன்
சிந்தை யழிந்தோனைத் தெளிவித்தல் காரணமா
விந்தமொழி சொன்னா னெடுத்து. 10

சோகிக்க லாதவற்றைச் சோகித்தாய் தொல்லறிவி
லாகப் படிபகர்வ தாகின்ற—யோகத்தான்
மாயு முயிர்களையு மாயா வுயிர்களையு
மாயுமவர் சோகியா ரங்கு. 11

இறையா கியநானு மிவ்வுயிரா நீயு
முறையா லரசரிவர் முற்று—மறையாலே
முன்னாளு மின்மையிலை முற்றுமிதன் மேலாகு
மெந்நாளு மின்மையிலம் யாம். 12 - 35

இந்தவுயிர் கௌமாரம் யௌவனமூப் பென்பவற்றை
வந்தவுட னின்று மருவுதல்போ—லந்தவுயிர்
வேறுடல மேவுதலு மிக்கன்ன தாஙகதனைத்
தேறுமயர் தாங்கலங்கார் தீர்ந்து. 13

தன்மாத் திரைநீண்டுந் தன்மையவை சீதமழ
லென்மாச் சுகதுக்க மெய்துவிக்கும்—புன்மாயம்
வந்தியன்று போமதனான் மற்றவற்றை யெய்தலுருத்
குந்திசுதா நீபொறுத்துக் கொள். 14

ஒத்த சுகதுக்க னுயர்தீர னென்னுமை
யித்தகைய தன்மையினை யிடழியா—முத்தனென
வாங்கவன்று னாகுமே யானோரும் பார்த்தனே
யோஙகமுதத் தன்மைக் குறப்பு. 15

நில்லா வுடலகத்து நிற்குமுயிர் சத்ததனு
லில்லா ததுக்குண்மை யில்லையுண்மைக்—கில்லாத
தென்றிரண்டி னீறுங்கண் டேய்ந்தவத் தத்துவத்தை
நின்றென்றுங் காண்பார் நிகழ்ந்து. 16

யாதினு லிந்த வசித்தெஙகும் யாப்புற்ற
தாதிதனை மாயாதென் றுங்குணர்வாய்—மீதுதனக்
கூன மிலாதா லிதற்கொருவ னுசத்தை
யான மியற்றுவா னல். 17

மாயா தளவின்றி மன்னுஞ் சரீரிதனக்
கோயாது மாறு முடலமிவை—மீயாரு
மந்த முடையவெனு மாதலினாற் பார்த்தனே
யிந்த வமர்முயல்வா யின்று. 18

யாவ னிவனை யிவன்கொல்வா னென்றறியும்
யாவனிவன் கொல்லுண்பா னென்றறியும்—மேவு
மறிவிருவ ருஞ்சாரா ராங்கிவனுங் கொல்லா
னெறியவனுங் கொல்லுண்ணா னோர்ந்து. 19

என்றும் பிறவா னிவனிறவான முன்புளனாய்ச்
சென்று பிறந்திலனுஞ் செய்திலவ—னின்றென்றுந்
தொல்லையவ னவியன் றோன்றுமுடல்கொன்றாலுங்
கொல்லரிய னாகுங் குறித்து. 20

உண்டாய்ப் பிறந்துவளர்ந் தோங்கிக் குறைந்திறத்தல்
கொண்டோ டெம்பியல்லைக் கூடானைக்—கண்டா
னவனைத்தான் கொல்லுவிக்க வேல்வான்மற் றெங்ங
னெவனைத்தான் கொல்வா னியன்று. 21

ஃழும் பழம்புடைவை பேருது விட்டொருவன்
வேறு புதுப்புடைவை மேவுதல்போ—லீறிலவன்
மூத்துடம்பை விட்டு முதிராது வேறுவரும்
புத்துடம்பைச் சேரும் புகுந்து. 22

ஆயுதங்க ளாங்கிவனைச் சேதியா வன்னவனை
தீயு மவனைத் தெகியாது—பாயுஞ்
சலத்தாறு மற்றவனைத் தான்கரைக்க மாட்டா
துலர்த்தாது மாருதமு முற்று. 23

அவ்வவற்றா லேது மழியா னிவனென்று
மெவ்விடத்துந் தாணுவா யெய்ந்தசைவற்—றிவ்வகையெ
ன்றாதுந் தெரியா னறிவறியா னென்றறிந்து
யாதுந் துயரேனீ யிங்கு. 24

இத்தன்மை யன்றியிவ னென்றும் பிறந்திறக்கு
மத்தன்மை யாக வறிதியோ—சித்தந்
தளரும் படியிங்ஙன் றான்வெறுக்க வேண்டா
வளருந் திரடோளாய் மற்று. 25

பிறந்தவனுக் காங்கிறத்தல் பின்னுறுதி யய்யா
றிறந்தவனுக் கும்பிறப்பு மெய்துந்—திறந்தன்னா
லொன்றும் பரிகார மில்லா வொருபொருட்கு
நின்று மனந்தளரே னீ. 26

பூதங்க ளான புணர்ச்சி முதல்விளங்கா
சாதனங்க ளானவிடை தான்விளங்கு—மீதங்குப்
பொன்றுநிலைதான்விளங்காபோக்காமதில்வெறுப்பெ
னின்றதனைக் கேளின்ன நீ. 27

வியப்புளனுக் காணு மிவனை யொருவன்
வியப்புளனுக் கூறு மொருவன்—வியப்புளனுய்
மற்ருெருவன் கேட்குமிம் மன்னுயிரைக் கேட்குந்தா
னுற்றுணர்க லாஞெருவ னேர்ந்து. 28

நின்ற வுயிர்வதைத்தை நேரா துடலெதிலு
மென்றதனி லெவருமிடரெய்தே—னுன்றருமம்
பார்த்துந் தளர்வுருய் பார்த்திபர்க்குத் தன்மப்போர்க்
கேற்குந் தகைமையதொன் றில். 29

தானே வருமிந்தத் தன்ம சமரத்தை
வானேறும் வாயி லெனமதித்துத்—தேனேருந்
தார்மன்னர் பார்த்தனே தாங்கள் சுகமுடனே
சீர்மன்ன வேறுவர்காண் சென்று. 30

நீயித் தரும சமரத்தை நின்றியலா
யாயிற் புகழுன் னறம்விட்டுப்—போயிற்ருல்
பாவந் தனையடைதி பாரெல்லா நின்றிசைக்கு
மேவந் தனையே யெழுந்து. 31

கொண்டாட்டிற் ருர்க்குக் கொடிதுபழி சாமதனிற்
கண்டார்க ளச்சத்தாற் காதமரிற்—றிண்டாடி
மீண்டா யெனநினைப்பர் மேலாம் வியப்புறுநீ
வேண்டாத நோய்மையுறேன் மிக்கு. 32

ஒன்னாதா ருன்னாண்மை யொன்றன் றெனப்பழித்துச்
சொன்னாடாப் பல்பழியைச் சொல்லுவார்—எந்நாளு
மாங்கதனின் மிக்க வருந்துன்பந் தானுண்டோ
வோங்கினிதாந் தோளா யுரை. 33

இன்றிகலிற் பொன்றினீ யிந்திரலோ கம்பெறுதி
வென்றியுறி லாளுதியிம் மேதினியை—யென்றிதனை
யோர்ந்ததனாற் கௌந்தேயா வுற்றெழுநீ வெஞ்சமத்துத்
தீர்ந்தமனத் தோடுந் தெளிந்து. 34

இன்பந்துன் பம்பே றிழவு சயாசயங்க
ளுன்பந்தத் தொக்க வுணர்வெய்தி—வன்பந்தத்
தெவ்வகையார் வெஞ்சமத்தைச் சேர்வுறநீ பாவதனை
யிவ்வகையான் மேலணையா யிங்கு. 35

சாங்கியத்தின் தன்மையின்மேற் புந்தித் தகவுரைத்தே
னீங்குகன்ம யோகத் தியல்பிலிதன்—பாங்கியம்பக்
கேளாயிப் புந்தியினைக் கிட்டவினைக் கட்டினைநீ
மூளாம னிற்றி முயன்று. 36

செய்தவறங் குன்றாது சேரா தவஞ்சிறிது
மெய்தருமங் காக்கு மிகுபயத்திற்—பொய்தவிரும்
புத்திதீர் வொன்றாகும் புன்மைப் பலநினைவா
மத்திரந்தீர் வில்லா தவர்க்கு. 37

புன்பயனுற் பூத்தவுரை போதப் புகல்வாறி
வென்பதனை யில்லா ரெழின்மறையி—னன்பகருஞ்
சொற்பயனே பற்றியதிற் றெல்பொருண்மற் றில்லென்
பார், கற்பதனைக் காணுதார் கண். 38

காமத்தை யுன்னிக் கணிசித்து மேலுலகைச்
சேமத்தை யிட்டுச் செனித்தழலு—மீமத்
தியற்றிதரும் போகத்தி லின்பத்தை நோக்கி
முயற்றியுட னேயெழுவர் மூண்டு. 39

போகமிகு செல்வத்துப் பூண்டகன் னெஞ்சழிந்தார்க்
கேக வகையுற்ற வெழிற்புந்தி—யோக
மமைவுறு துள்ளத்தி லாதலால் வேதச்
சமைவுதான் கேளாய் தரித்து. 40

முக்குணத்தோர் பண்புரைக்கு மூண்டுமறை நீமன்று
வக்குணத்து மன்னே லவாநெஞ்சா—யிக்குணத்தாற்
சாருதுய ரற்றென்றுஞ் சத்துவத்தி னப்புறத்தி
லாருமியோ கக்கேம மற்று. 41

எங்கு நிறைநீ ரெழிற்றடத்து யாவர்க்கு
மிங்கு மருவுபய னெவ்வளவா—மங்கனைத்து
வேதத்து மந்தணற்கு வேண்டுபய னவ்வளவாம்
போதத்துக் கீடாப் புணர்ந்து 42

கருமத்தே யுன்ற னதிகாரங் கண்டாய்
வருமப் பயனிலனு மன்னு—தொருமித்த
மற்றதனுக் கேதுவா மன்னேல் கருமமலா
வெற்றமைவில் வேண்டா விருப்பு. 43

பேறிழவி லொத்தமைத்துப் பேணு நசைதுறந்து
தேறிவரும் யோகத்துச் சேர்ந்துநீ—யாறியமைந்
தித்தகைவி லாங்கரும மேந்தியநீ யோகந்தா
னொத்த லெனவுரைப்ப ரோர்ந்து. 44

தக்கமரும் புத்தியோ கத்திற் றனஞ்சயனே
யக்கருமந் தூர வவராங்கா—ணொக்கவரும்
புத்திக்கே நிற்கும் புகல்விருப்புப் புல்லியர்கா
ணத்தித்தே செய்யு மவர். 45

இந்நிலையிற் புத்தியுட னேய்ந்தா ரிருமைவினை
தந்நிலையை யிங்கே தவிர்வர்கா—ணன்னிலையான்
மெய்கருதி யோகத்து மேவுதிநீ யோகந்தாண்
செய்கருமத் தாகுஞ் சிறப்பு. 46

தீர்ந்த மனத்துத் தெளிவுற்றார் செய்கருமத்
தார்ந்த பயனை யறத்துறந்து—சேர்ந்த
பிறப்பணையுங் கட்டவிழ்ந்து பெய்துயர்நோய் தீர்ந்த
சிறப்பணைவர் நன்மையினைச் சேர்ந்து. 47

எவ்வளவி னின்மோகத் திற்கலக்க மாமிதனை
யிவ்வகையே புந்தி யெழக்கடக்கு—மவ்வளவிற்
கேத மருவுதிநீ கேட்பதிலுங் கேட்டதிலு
மேத நிகழும்பயனு மென்று. 48

ஓதுமென் பாற்கேள்வி யுற்றமைந்த புந்தியுயிர்
நீதுசமா திக்கண் மிகச்சலியாப்—போதினீ
வந்தியோ கத்துணர்வை மன்னுறுதி யாங்கதுகாண்
புந்தியோ கத்தின் புணர்ப்பு. 49

என்று திருமா லியம்பு நிலைகேட்ட
வென்றி விசயன் மிகவிரும்பி—நின்ற
வறிவுடையான் மாற்ற மவனிலைமை பேற்றின்
பிறிவுறையா யென்றுரைத்தான் பின். 50

ஆங்கவனுக் கண்ண லதுவுரைத்தா னுங்குயிரின்
பாங்கதனுற் றானே படிந்தமைந்து—தாங்கரிய
வெண்ணரிய காமங்க ளெல்லாந் துறக்குமவன்
றிண்ணறிவ னுகுமெனச் செப்பு. 51

துன்பத்தி லென்றுந் துளங்கா மனத்தனு
மின்பத் திடையாசை யில்லவனுய்ப்—புன்பற்றி
லன்பு பயம்வெகுளி யற்றவனே யாங்குணர்வின்
வன்பு பெறுமுனியா மற்று. 52

எங்கு மருவுநசை யேது மறத்துறந்து
தங்கு நலந்தீங்கு தானணுகந்தே—யங்கங்கு
மூந்து முகப்பு முதிர்வெறுப்பு மற்றோர்க்கு
வந்து நிலையா மதி. 53

அங்கமக ளாமை யகத்தடக்கு மாறுபோ
லிங்கைம் பொறிக ளியல்பனைத்தும்—பொங்கைம்
புலனின் றகத்தடக்கும் போதத் தனக்கு
வலனின்ற வேற்குமே வந்து. 54

துய்யாது தான்றுறந்தான் றுய்த்தபொருள் விட்டாலு
மெய்யாருஞ் சகம் விடாதிருக்கும்—பெய்யவே
சென்று பரமாகுஞ் சீருயிரைக் கண்டக்கா
னின்றதுவு நீங்கு நெகிழ்ந்து. 55

முயன்றிடினுந் தன்புலன்கண் மொய்ம்பான் மனத்தை
யியன்று நிலைதொலைக்கு மென்பா—னயந்தே
யவையென்றுங் காக்கி லவன்கண் வசமா
நவையின்று நிற்குமதி நன்கு. 56

புன்பொருளை யுள்ளும் புமானுக் கதிற்சங்கம்
பின்பதனுற் காமமதிற் பின்வெகுளி—யன்பதனுன்
மோகமதிற் பொன்று மிருதியதிற் புத்தியழி
வாகுமதிற் றனசிக்கு மாங்கு. 57

உகப்புவெறுப் பற்றுத்தன் னுள்ளாற் பொருள்க
ளகத்துவச மாம்புலனு லார்ந்தோன்—மிகத்தெளிவு
சேரு மதிற்றுயருந் தீருந் தெளிநெஞ்சி
லாரு நிலைப்புந்தி யாசு. 58

யோகமென் பக்க லிலானுக்குப் புந்தியில்லை
யேக நினைவவனுக் கில்லையுமாம்—போகத்திற்
சாந்தியவ னுக்கில்லை சாந்தியில னுக்கெத்தா
லேந்திவரு மின்பந்தா னீங்கு. 59

ஏயுமனந் தோய்புலனி லேதுடனு மாதுணர்வை
வாயுமரத் தோணியென மாய்க்குமால்—தோயும்
பொருளிடத்து நின்று புலன்மீட்க வாங்கே
தெருளுறைப்புச சேருஞ் சிறந்து. 60

யாது வுலகர்க் கிருளிரவா மாங்குணர்ந்து
போத மருவும் புலன்வென்றோ—னேதி
லுணர்வுறுவ ரீங்கியர்க ளுற்றுணர்ந்த யோகிக்
கிணரில்லா தாகு மிருண்டு. 61

நிறைந்து நிலைசலியா நீள்கடல்வாய் நீர்யா
றுறைந்த வகையதுபோ லுள்ளே—மறைந்தெவன்பால்
காமங்க ளெல்லாங் கரக்குமவன் சாந்திபெறு
மேமம் பெறுன்காமி யிங்கு. 62

காம மவையனைத்துங் கைவிட் டவணைசையற்
றேமமுற யானெனதென் றிவ்விரண்டி—னும
மறந்துறந்து நின்றா னவன்கண்டாய் சாந்தி
பெறப்பயின்று நின்றான் பெரிது. 63

இதுகாண் பிரமமெனு மிவ்வுயிரின் றன்மை
யிதுகாண் பெறின்மயக்க மெய்தா—னிதுதன்னி
னந்தகா லத்தமர்ந் தப்பிரமா னந்தமெனுஞ்
சந்தமாந் தன்மை பெறும். 64

ஆய னருள்கீதை யாய்ந்தவிரண் டாமோதின்
மேய வுயிர்நிலைமை மெய்ம்முடிவு—தூய்மனத
ரன்றதுணி வற்ற லமைந்தா ரமர்பொருள்க
ளென்றவகை தான்முடிந்த திங்கு.

அத்யாயம் 3.

கர்மயோகம்.

மூன்றுமோத் தாகுமிது முன்னுரைதத புந்தியினுக்
கேன்று வதுகரும மென்பதனை—லான்றமைந்து
தன்கருமஞ் செய்யுமதே தக்கதென மிக்குரைக்கும்
வன்கருமந் தீரும் வகை.

நாதா கருமத்தி னன்றாகிற் புத்தியினை
யேதாக விக்கருமத் தேவுதி—சூதார்ந்த [னன்றியெனத்
வுன்னுரையென் னுண்மயக்கு மொன்றுரையென்
தன்னுரைசெய் தான்விசயன் றான். 1

அண்ணலவன் கேட்க வதனியல்க ளங்குரைத்தா
னெண்ணமருஞ் சாங்கியருக் கின்னறிவு—வண்ணநிகழ்
சீருடைய யோகியர்க்குச் செய்கரும மென்றிரண்டும்
பேருலகிற் சொன்னேன் பிரித்து. 2

இட்டத்தாற் கன்மத் திழியார் வினையொழியார்
விட்டத்தாற் பேறதனை மேலடையார்-தொட்டொன்
செய்யாரிறைப்பொழுதுநில்லார்செறிந்தியல்வர் [றைச
மெய்யார் குணத்தெவரு மிக்கு. 3

கருமக் கரணங்கள் கட்டித்தன் னெஞ்சில்
வருமப் பொருணினைந்து மன்னிப்—பெருமைவினைக்
கைம்மையினாற் பாவிக்குங் கள்ளக் கருத்துடையான்
பொய்ம்மையினா னென்றே புகல். 4

நெஞ்சாற் புலனடக்கி நேர்கரும யோகத்தை
யெஞ்சா துழல்கரும விந்தியத்தாற்—றுஞ்சாது
தான்றொடங்கிநன் றியலுந்தன்மையுடன்றொத்தற்றான்
வான்றொடர்ந்த வண்புகழான் மற்று. 5

நின்றுநீ செய்யு நியதக் கருமத்தை
யென்றுமிது மற்றறிவி லேற்றமுடைத்—தன்ற
னுடனடப்பு மோடா தொருகரும மற்று
லடலடர்த்த தோளா யறி. 6

ஐவகைய வேள்வியினுக் காகாக் கருமங்கண்
மெய்வகையே கட்டு மிகவுலகை—யிவ்வகையா
யாங்கதனுக் காக வமைந்துன் னாசையைவிடுத்
தீங்கிதனை நின்றே யியற்று. 7

வேள்வியுடன் மானிடரை வேதாப் படைத்துமுனங்
கேள்வி யவர்க்குரைத்தான் கேண்மையுட—னூழ்வி
மித்தாலே துய்பய னுற்றிடுமி னுஙகளுக்கிங [னையா
கெத்தாலு மின்பளிக்கு மீது. 8

இவ்வேள்வி யானீ ரிறைஞ்சிடுமின் வானோரை
யவ்வேள்வி யாலவரு மாக்கத்தா—லெவ்வாறு
மும்மை யளிப்ப வொருவர்க் கொருவர்நீ
ரிம்மை மறுமையுறு மிஙகு. 9

அன்னபெரு வேள்வியா லாங்கிறைஞ்சப் பட்டமரர்
மன்ன பெரியவள மற்றளிப்ப—ரின்னே
யவர்தந்த போக மவாக்களியா துண்பான்
கவர்கின்றான் கள்வனே காண். 10

வேள்வியினின் மிக்கதனை யுண்பார் விடப்படுவ
ரூழ்வினைக ளின்றொடர்ச்சி யுண்ணின்றங—கேள்வியி
ன்னுடம்புக் காகச சமைத்துண்பார் பாவத்தை[லாத்
முன்னுடனே யுண்பார் முயன்று. 11

அன்னத்தாற் பூதங்க ளுண்டாகு மன்னந்தான்
மின்னத்தாழ் மாரியான் மிக்கியலு—மன்னத்தான்
மாரியது வேள்வியால் வந்தியலு மவ்வேள்வி
காரியம தாலாகுங் காண். 12

இக்கருமங் காய மெனச்சேர் பிரமத்தர்
மக்கருமஞ் சீவனு லாங்கதுவாஞ்—சிக்கெனவே
யெங்கு நிகழ்வுடலா மிப்பிரமம் வேள்வியிலே
தங்கு நிலையமருந் தான். 13

இப்படியே யீங்கமைந்த சக்கிரத்தை யேவன்றான்
மெய்ப்படியே தான்சென்று மேவலுறா—னெப்படியும்
பாவியுயி ராகிப் பழுதே படர்பொறிப்பட்
டாவி சுமப்பா னவன். 14

தன்விரும்பித் தன்னுகந்து தன்னமைந்த ஞானிக்குப்
பின்விரும்பிச் செய்கருமம் பெற்றில்லை—முன்விரும்பிச்
செய்தத்தா லொன்றில்லை செய்யாத்த தாலில்லை
வையத்தா லும்பயனின் மற்று. 15

ஆதலினாற் பற்றற் றமரியற்பாய் நின்கரும
நீதகவு தன்னுடனே நின்றியல்வாய்—மீததனைப்
பற்றற் றியன்றாற் பரமா முயிரினையே
பெற்றத்தை நின்றுய்யும் பின். 16

முன்னஞ் சனகாதி யோகியரு மூண்டியன்ற
வன்ன கருமத்தா லானபயன்—மன்னினர்கா
ணிந்த வுலக மிசைவகையும் பார்த்தியலா
யந்த வுயர்கரும மாய்ந்து. 17

மேலொருவன் செய்த மிருகருமந் தானெதுவென்
றேனுமதின் மற்றிங் கியல்சனமுஞ்—சாலவவன்
யாதைத்தன் னங்க மெனவியலு மிவ்வுலக
மாதைப்பின் செல்லு மமர்ந்து. 18

மூவுலகுந் தன்னுள்ளு முன்செய்த தாய்ப்பின்பு
மேவுமியல் பாலெய்த வேண்டுவதொன் —றுவதெனக்
கில்லையா யேயிருக்க வெல்லாக் கருமத்து
மொல்லையா னின்றியல்வ னோர்ந்து. 19

யானியலா திங்கொழியி லென்வழியைப் பின்செல்வர்
மானிடர்மற் றிவ்வுலக மாயுமாற்—றனிலைசேர்
நன்மரபு தான்கலக்கி நானே யிவர்தம்மைப்
புன்மையினி லுய்த்தேனாய்ப் போம். 20

நசையுடையார் செய்கைபோன் ஞானி நசையின்றி
யிசையுலகுக் காக வியல்வான்—பசைகருமத்
தானவறி வில்லார்க் கதினெஞ்சைப் பேதியேற்
றானிசைவு செய்கவதிற் சார்ந்து. 21

மெய்க்கருமந் தன்குணத்தான் மேவிவரும் வேறறியா
னிக்கருமம் யான்செய்தே னென்றிருக்கு—மக்கருமத்
தேயகுணம் வேறறிவா னிக்குணங்க டன்னிற்று
ஞயவென வுன்னுநசை யற்று. 22

முக்குணத்தான் மூடரா மாந்தர் முயல்கரும
மக்குணத்து நாளு மமர்வுறுவர்—மிக்க
வறிவுடையா ரல்லாரை யாங்கசைவு செயயார்
செறிவுடைய ஞானத்தன் சேர்ந்து. 23

என்னிடையே யிக்கரும மெல்லா மினிதிருத்தி
நின்னிடையின் மிக்கமர்ந்து நெஞ்சினன்—மன்னியபே
ராசையுட னீமமதை யற்றங கமர்முயல்வா
யாசையுட னுள்வெதுப்பற் றூர்ந்து. 24

எவர் விருப்போ டிழுவின்றி யென்மதத்தை
மேவி முயல்வார் விடப்படுவார்—பாவத்தா
லாங்கவர்க ளல்லா ரறிவழிந்து மூடராய்த்
தீங்கமர்வ ரென்றே தெரி. 25

தன்னியல்வுக் கீடாகத் தானியலும பேரறிவு
மன்னியவு ணமையு மற்றெவையு—மங்நிலையே
தன்செய்தி யாகுதலாற் றன்விலக்க நூலுரைப்ப
தென்செய்வ தாக விசைந்து. 26

உற்றபொரு டோறு முகப்பு வெறுப்பவைதாம்
பெற்ற நிலையினவாம் பேசுங்கான்—மற்றவற்றை
யாங்கணைவா னல்ல னவையிவனுக் கெவ்வாறுந்
தீங்கமைக்குஞ் சேரச வெறிந்து. 27

குறைந்திடினுந் தன்கருமங் குற்றமா மேலோ
னிறைந்தியலு மற்றையதி னேர்—மறைந்திறந்து
தன்கருமத் தைச்செயினுந் தானன்று வேறொன்
வன்கருமத் தச்சம் வரும். 28

பின்பு விசயன் பெருமானே பாவத்தை
யன்பிலனே னும்புருட னுங்கொத்தால்—வன்பதனி
லேவுற்றான் போல வியலு மென்னவ்வனுக்
காவுற்றான் சொன்னான் றமைந்து. 29

காம நிறைந்தான் கடுங்கோ பமுமாகித்
தீமை நடக்குணத்துச் சேர்ந்திகு—மாமதெல்லாம்
வாரி யுடன்புசிக்கு மாபாவ மாமித்னை
வைரி யென்றேயே மதி. 30

தூமத்தா லங்கி சுனையழுக்கா றக்கணாடி
காமக் கருவுறப்பக் கட்டதனு—மேலமத்துச
சூழ்வுற் றென்னவே சூழப்பட டிங்கத்தொற
ரூழ்வுற்ற திசசெந்தத் தான். 31

மன்னறிவி னுக்கென்றும் வைரியாய்க் காமமெனு
மன்னவுரு மேவியதா யாங்கணைத்து—தன்னவிடும்
போதுநிறை யாதமையாப் பொலலாங் கிதன்றேலே
மீதணாவு சூழ்ச்சியுறும் மிக்கு. 32

புலன்கண் மனமதுவாம் புத்திநிலை யாகு
மலங்கொளிதற் கென்பர் மதித்தோர்—சலநகிளரு
மின்னவிது தானிவற்ற லீநகிவனைத் தான்மயக்கு
மன்னறிவு தன்னை மறைத்து. 33

ஆதலா னீபரதா வாதியிலே யைம்புலனைக்
காதி யுனதறிவு கட்டழித்து—மீதியலிப்
பாவத்தை நீக்கும் படிபா ரதாதன்றோ
லாவத் தலைவதரா வாங்கு. 34

புலன்கண்மே லாமென்பர் போதஞ் செறுக்க
வலங்கொண் மனமதன்மேன் மன்னும்—புலங்கிளரும்
புந்தியதின் மேலாகும் புந்திதனிற் காமந்தான்
குந்திசிறு வாபரமாக் கொள். 35

புந்திக்கு மேற்காமம் புந்தித்துப் புந்தியாற்
சந்தித் தறத்துமனஞ் சார்த்திநீ—வந்தியலுஞ்
சேமமிக வீழ்த்துந் திங்கியற்றும் வன்பகையா ந
காமமது நீத்தல் கடன். 36

மெய்யமரும் புத்தி விடாதென்று நின்றிலனுஞ்
செய்ய கருமச் சிறப்பதனை—வையத்து
வாய்ந்தபுகழ்க் கீதை வளர்மூன்று மோத்துரைத்த
வேய்ந்த பொருண்முடிந்த திங்கு.

அத்யாயம் 4.

ஞானவிபாகயோகம்.

நாரா யணனிதை நாலாமோத் திறனது
சீரா ரிறவிச சிறப்புடனே—யோரும்
போகத் துடன்கரும முற்றியலு மாறுரைக்கு
மேகப் பலபரிசா லேய்ந்து

இந்தயோ கத்தை யிரவிக்கு யானுரைத்தேன்
அந்த ரவியன் மனுவுக் காங்குரைத்தான்—மைந்தனு
மிக்குவா குக்கவனு மேனுரைத்தா னிப்படியாற்
றக்குவாய்ந் தற்றது தான். 1

இன்னே பரம்பரையா லேய்ந்ததனை யீங்கறிவர்
முன்னே யரைச முனிவர்கள்—பின்னேபோய்க்
காலத்தி னுண்மறைந்து கைகழிந்து விட்டதே
ஞாலத்தில் யோக நலம். 2

போதமிகு மிந்தப் புராதனமாம் யோகத்தை
யேத மறவுனக்கிங் கியானுரைத்தேன்—காதலமர்
பத்தனுமாய்த் தோழனுமாய்ப் பண்பான் மறைப்பொ
முத்தமமீ தென்றோர்ந் துகந்து. [ருளா

ஆங்கு விசயன்ற றேதித்தன் முன்பிறந்தா
னீங்குநீ பின்பிறந்தா யெங்ஙனநான்—பாங்கினின்
முன்னுரைசெய் வண்ணமித முற்றுணர்வ னென்றுரை
தன்னுரைசெய் தான்பரமன் றான். [க்கத் 4

என்பிறவி யான தியம்பிற் பலவாகு
முன்பிறவி யானவையு மொக்குமவை—தன்படியை
யானறிவ னெல்லா மிகல்விசயா விங்குநீ
தானறியா யத்தகைமை தான். 5

மேவபிறப் பில்லனுமாய் மெய்த்தன்மை குன்றனாய்
மூவுலகுக் கெண்ணு முறையிறையாந்—தேவடனே
யென்னுடையா மூர்த்தியினையெய்தியே யென்னினைவ
தன்னியல்வா லேபிறப்பன் சார்ந்து. 6

அறந்தளரு மக்கால மெக்கால மாங்கே
மறங்கிளர்ந்து பாவம் வளரும்—பிறங்கசர்
வெந்நைத் தருவிக்கும் வில்விசயா வக்காலத்
தென்னைப் பிறப்பிப்பன் யான். 7

நல்லார்க டம்மை நலம்புரிந்து காத்தற்கும்
பொல்லாரைப் பொன்றநெறி போக்கற்குஞ்—சொல்
முந்தை யறநாட்ட முய்த்தற்கு நான்பிறப்ப [லாரு
ணிந்தவுகந் தோறு மிசைந்து. 8

என்பிறவி யென்கரும மிவ்வண்ணந் திவ்வியமென்
றன்பினொடு முண்மை யறிவுற்றான்—முன்பிறவி
யேய்ந்த வுடல்விட்டே யெதிர்ப்பிறவி யேலாதே
யாய்ந்தெனையே யெய்து மவன். 9

நேயம் பயம்வெகுளி நீக்கியென் றன்மையரே
யாய திறத்தா லடைந்தென்னைத்—தூய
வறிவாந் தவத்தா லனேகரென் றன்மை
செறிவார்கள் பூதராய்ச் சேர்ந்து. 10

என்னையெவ ரெவ்வா றடைந்தியல்வர் யானவரை
யன்னவகை யான்மிகவு மன்புற்றே—பின்னடைந்து
காட்டுவன்மற் றாதலினா லென்னெறியைக் காதலினா
னாட்டெவரும் பின்செல்வர் நன்கு. 11

கருமபயன் காமித்தார் காமத்தா லிங்கே
யொருமையுடன் றேவருட னொன்றி—யருமையினாற்
றாங்கிநின்றஞ் சாசிற்பர் தாழா துலகுதனி
லாங்கருமத் தானபய னார்ந்து. 12

வண்ணங்க ளாலு மருவுங் குணங்களுடன்
பண்ணுங் கருமம் பலவகையா—லெண்ணி
வகுத்தேயான் செய்திடினு மற்றதுசெய் யேனா
மிகுத்தே யெனைநீ யறு. 13

ஏது மிழிசா வெனைக்கரும மென்றெனக்கிங்
கோது பயனாசை யொன்றிலையென்—றீதுணர்ந்தே
யென்னை மிகவறிவான் யாவ னவன்கண்டாய்
முன்னை வினையகல்வான் முற்று. 14

இன்னே யறிந்து கருமத்தை யென்றியன்றார்
முன்னேவீ டெய்த முயல்வாரு—மன்னேநீ
தொல்லையார் தாமுயன்ற தொல்கருமந் தன்னையே
யொல்லையாய் நின்றியல்வா யுற்று. 15

ஏது கருமமாங் கேதணர்வா மென்றறியார்
மூதுணர்வி னின்றாரு மோகிப்பர்—மீதுனக்கிங்
கக்கருமந் தன்னை யமர்ந்துரைக்கே னங்கதனை
மிக்குணர்ந்தே நீங்க்கல்லை விட்டு. 16

இக்கருமத் துக்கு மிதில்விவித மானதுக்கு
மக்கரும மல்லா வறிவுக்கு—மிக்க
வறிவுடைமை வேண்டு மதுவுரைக்கி லாங்குப்
பிறிதுணர்வு தானரிது பின். 17

கன்மதநின் ஞானத்தைக் காணு மவனெவன்றான்
கனமத,தின்ஞானததைககண்டியல்வான்--நன்மைக்கே
தககபெரும புத்தி சமைந்தா னவனவனே
யெக்கருமஞ் செய்தானு மிஙகு. 18

எலலா முயற்சியுமொன் றிசசியா தோர்ந்தியல
வலலானைப் பண்டிதனு யாயந்துரைப்பர்—நலலா
ரறிவா லவன்வினைக ளெல்லா மழிந்தே
பொறிவாயிற் பஞ்செனவே போம். 19

கருமப் பயனசையைக் கைவிட்டே யெனறு
மொருமித துகந்துபுறத தொட்டாப்–பெருமையோன்
மெய்யாா கருமத்து மேவியன்றா னேனுமவன்
செயயா னதொன்றுஞ் செறிந்து. 20

ஆசை துறந் துள்ள மமைந்த வுணர்வினனாய்ப்
பாசமுட னெப்பொருளின் பற்றற்றுப்—பேசியதன்
சாரீர கன்மமே சார்ந்தியல்வான போந்தணையான்
சேரீரு பாவமுஞ் சென்று. 21

பேறிழவி லொத்திருந்து பெற்றததா லுள்ளமைந்து
கூறு மிருதுயரிற் கூடாதே—வேறொருவன்
தன்பாற் பொறாமையிலான் றன்கருமஞ செய்திடினு
மன்பாற் பிணிப்புண்ணு னஙகு. 22

போன நசையினனாய்ப் புன்புலனின் முத்தனாய்
ஞான நிலைகொண்ட நன்னெஞ்சா—யானதொழில்
வேள்வியினுக் காக விரும்பி முயல்வானுக்
கூழ்வினையெல் லாம்போ முடைந்து. 23

செய்யுந் தொழில்கன்மமனைஞ் சேரும் விதியதனிற்
பெய்யு மவியாற் பெறுந்தொழின்—மெய்யனைந்து
தான்பிரம மென்றுன்னித் தன்பிரம கன்மத்தான்
வான்பிரமத் தன்மையுறும் வாய்ந்து. 24

வேறுசில யோகியர்கண் மேலான தேவரிடைக்
கூறுபடு மெச்சங் குறித்தியல்வ—ரீறில்
பிரமமா மங்கிப் பிறரெச்ச முய்ப்பா
ருரமத்தா லெச்சவுறுப் புற்று. 25

அறிபொறியை யான்றமைத லாமனலிற் பெய்வர்
பிறிதுசில ரோமமெனப் பேணிப்—பொறியனல்வாய்
வந்தியலு மைம்புலனை வாரியுட னோமிப்பர்
சென்தொழிலி னின்றார் சிலர். 26

எல்லாப் புலனி னியல்வும் பிராணனாற்
செல்லா வியலுஞ் செயலனைத்துஞ்—சொல்லாரு
முள்ளமைந்த யோகவன லுய்ப்பர் சிலருணர்விற்
கொள்ளவது மேல்விளக்கிற் கொண்டு. 27

பொருளெச்சம் பொன்றாத் தவவெச்சம் யோகத்
தெருளெச்சம் சேர்வர் சிலர்கண்—மருளற்ற
வாய்ந்த மறையுணர்வா மன்னெச்ச மேவுவரே
யேய்ந்த வதிவிரக ரிங்கு. 28

மற்றும்பி ராணுயா மத்தியல்வார் வாயுகதி
யுற்றுத் தகைந்தவ குடனுக்கச்—செற்றுப்
பிராண னபானனிடைப் பெய்த லபானன்
பிராணனிலுய்த் தோம்பர் பேர்த்து. 29

உண்ணு வவர்நியத மொல்லைப் பிராணனவை
திண்ணா வங்கவற்றிற் சேர்விப்ப—ரெண்ணுர்ந்த
வெல்லாரு மெச்ச மவரறிவ ரெச்சத்தாற்
பொல்லா வினையொழியப் போந்து. 30

ஆங்கெச்ச மிச்ச மமுதாண் விரும்புமவ
ரோங்குபிர மத்தை யுற்றணைவர்—பாங்காக
விவ்வுலக மில்லெச்ச மில்லார்க்கு மேலாகு
மவ்வுலக மத்தாலுண் டாம. 31

இன்னே பலவகையா லெசசம் பிரமத்து
முன்னே பரந்த முகஞ்செய்தே—யன்னவை
தான்கருமத் தானவெனச் சார்ந்தறிநீ யாங்குணக்கு
வான்கருது முத்திவரு மற்று. 32

பொருண்மயமா மெச்சத்திற் போதமிகு மெல்லாந்
தெருண்மயமா மெச்சந் தெளிதாங்—கருமமெல்லாம்
ஞானத்து வந்து முடிந்தே நலம்பயக்கு
மானத்தைப் பார்த்தான் மதித்து. 33

அந்த வறிவை யறிநீ யடிவணங்கிச்
சிந்தை யுடன்கேட்டுச் சேவித்தே—முந்தறிவை
யொத்துபதே சிப்ப ருனக்குணர்ந் தோராய்த்
தத்துவத்தைக் கண்டிருப்பார் தாம். 34

யாததனை யிங்கறிந்தா லிங்ஙனே மோகியா
யாததனு ளுன்னிடத்து மென்னிடத்து—மேதமறப்
பூதங்க ளெல்லாம் பொருந்துநெறி காண்டிநீ
யாதங் கறிவென் பதம். 35

பாவிகளெல் லாரினுநீ பாவத்தை மிக்கியன்று
மேவுதி யாகிலுமிம் மெய்யுணர்வாற்—றாவிவருந்
தெப்பத்தை மேற்கொண்டு தீவினையாம் வெங்கடலைத்
தப்பக் கடப்புதிநீ தான். 36

அங்கிவிற கெல்லா மெரிப்பதுபோ லவ்வறிவு
பொங்கிவரு கன்மம் பொடியாக்கு—மிங்கில்லை
மெய்யறிவிற் றூயதுதான் மிக்கவதும் யோகிதான்
பையவெய்து நெஞ்சிற் பயின்று. 37

ஆதரவு மிக்கா னறிவுபெறு மாங்கதனின்
மீதமருந் தன்மையான் வென்றுபுலன்—போதமது
பெற்றொல்லை யாவகே பெரிதான சாந்தியினை
யுற்றெய்தும் யோகி யுணர்ந்து. 38

அறியாது யாதரவு மற்றே மயக்கஞ்
செறிவான் விநாசத்தைச் சேரும்—பொறிவாயில்
வந்தலா திம்மை மறுமையுட னின்பந்தான்
சந்தேகப் பட்டான் றனக்கு. 39

ஆனயோ கத்தா லமர்கருமத் தன்பற்று
ஞானயோகத் தான் மயக்க நன்கறுத்து—வானையோர்
நெஞ்சந் தனைக்கரும நேர்பிணியா வாகியவத்
தஞ்சந் தனஞ்செயனே சார். 40

ஆதலினு னீயுள் ளறியாமை யால்வந்த
போதமயக் கத்தைப் புகருடைய—மீதறிவாம்
வாளா லறுத்து வளர்கரும யோகத்து
மூளா வெழுந்து முயன்று. 41

என்று கரும மிகையுடனே யோகத்தை
நன்று புணர்வித்து நறகீதை—யொன்றியவிங்
காலாமோத் தாலுரைத்து நாதனருள் செய்தபொருள்
மேலாய் முடிந்ததிது மிக்கு.

அத்யாயம் 5.

ஸந்யாஸயோகம்.

அ[illegible]ண லருள்கீதை யனுசாமோத துக்கருமந
திண்ண முணாவதனைச சோநதமைநத—வண்ணமது
சிநதை தெளியத தெளிவுற றுரைக்குமதே
முநதை மறைநெறியை மூணடு.

கரும விடுமறிவுங் கண்ணவஃதற் பின்னு
மொருமையுடன் யோகு முரைத்தி—யிருமையினு[ளைய
மொன்றுரைப்பா யென்றுரைத்தான் பார்த்தனுயரிறை
நின்றுரைத்தா னிச்சயத்தை நேர்ந்து. 1

இக்கருமயோகமது விட்டுணர்வா மிவ்விரண்டுந்
தக்கநலஞ் சாதிக்குஞ் சாதனமா—மக்கருமம்
விட்டிய றன்னின் மிகநன் றதன்செயலிற்
பட்டியலு மாறு பயின்று. 2

வெறுப்புநசை யற்றவவன் விட்டவனு மென்றும்
பொறுப்புடனே தன்னிருமை பூண்ட—செறுப்பகற்றி
நின்றான் விசயனே நீள்வினையின் கட்டுவிட்டுச்
சென்றான் சுகத்துச் சிறந்து. 3

சாங்கியமும் யோகமதுந் தானறியார் வேறென்பா
ராங்கதனை நன்கறியா ரந்தரையா—ராங்கவற்றி
லொன்றுதனி னின்று முடனியல்வா னவ்விரண்டி
னின்றபய னெல்லா நிகழ்ந்து. 4

அறிவாராஞ் சாங்கியருக் காகுபயன் கன்மச்
செறிவாராம் யோகியர்க்குச சேரு—நெறியாலே
யொன்றெனவே சாங்கியமும் யோகமது முன்னினவ
னன்றெனவே கண்டா னலம். 5

ஏலுந் துறவறிவிங் கெய்தவறி தாகுமனே
கோலுயயோகத் தக்கருமங் கூடாமல்—மேலுந்தா
னூற்றா னியோக முயர்முனிவன் றாழாமற்
பெற்றான பிரமவுயிர்ப் பேறு. 6

ஒன்றியயோ கத்தா லுளந்தெளிந்து தன்வசமாய்
வென்றுபுல னைவ்வுயிரு மேவினனாய்—நின்றவய
னெல்லாக் கரும மியற்றினு மப்பயன்கள்
செல்லா வயனிடையிற் சேர்ந்து. 7

காட்சிமுத லைந்தின் கதிகண் டுயிலுயிர்த்தன்
மாட்சியுரை மற்றவையும வன்புலன்க—ளாட்சியினிற்
றன்பயனிற் செல்லுமெனத் தான்மதித்து யானியலே
னென்பதறி வான்யோகி யிங்கு. 8

காத லதுவிட்டுக் கருமம் பிரமமெனு
மூதுயிரிற் றனைத்து முற்றியல்வான்—றீதான
பாவத்தின் மன்னுன் பதுமத் திலைநீரின்
மேவப் படாததுபோன் மிக்கு. 9

காயத்தா னெஞ்சாற் கருத்துமரும் புத்தியான்
மாயத்துச் சேரா வரும்புலனு—னேயத்து
நீக்கத் துடன்கரும நின்றியல்வர் யோகியர்க
ளூக்கத் துளங்தெளிவை யுற்று. 10

எற்ற மிகும்யோகி யியல்கருமப் பேறுவிடுத்
தாற்ற நிலைமை யடைந்தியலு—மூற்றமில்லாக்
காமத்தா னந்தக் கருமம் பலனசையாந்
தாமத்தாற் கட்டுண்ணுந் தான். 11

ஒன்பதெனும் வாச லுடையபுர மாமுடலிற்
றன்பயிலுஞ் செய்தியெனத் தானியலா—னென்பதனு
லேது மியலா னியற்றான் சுகமிருக்கு
மோது புலன்வென் றோனுற்று. 12

கர்த்தாவா குந்தன்மை கன்மங்க ளாககவற்றி
லொத்தாம் பலன்சே ருலகுக்குத்—தத்துவமா
நின்றவுயிர் தான்செய்யா னேர்நடக்கு மாறிதுதா
னென்றியமுன் வாதனையா லுற்று. 13

ஆங்கொருவன் றீவினையு நல்வினை யும்பெரியோன்
பாங்கினிற் றான்வாங்கும் பண்பினா—லீங்கறிவு
மாய வினையான் மறைந்தன்றி மோகத்தி
லாய வுயிர்க ளவை. 14

அந்த மயர்வை யறிவா னசிப்பித்துச
சிந்தை தெளிந்து சிறப்புடையோர்—தந்தமது
பேரறிவு தானே பகலவனிற் பீடுடைத்தாய்
நேரறிவு காட்டு நிறத்து. 15

அப்புந்தி யந்தமன மந்நிலைமை யப்பயனா
மிப்புந்தி யால்வினையை யீடழித்தோர்—மெய்ப்புந்தி
மீளா வகையுடைய மெய்ப்பயனை நண்ணுவரேன்
மாளா வுயிரின் வழி. 16

ஆன்றுணர்ந்த வந்தணனா யத்திநாய் நீசனெனத்
தோன்றுடலந் தோறுந் தயக்கமைந்தங்—கேன்றவுயி
ரொக்க நிகழு முணர்வோ ரெனமறையிற்
றக்க வறிவுடையோர் தாம். 17

இப்பிறவிச் சங்க மிவரால் வெலப்பட்ட
தொப்பி லெவர்க்குமன மொத்தமைந்த—தப்படியாத்
தீதிலா வொத்தவுயிர் சேரார் பிரமத்துள்
மீதுதான் நிற்குமவர் மிக்கு. 18

இன்பமது பெற்றுகவா னின்றாத துண்ணுடுங்கான்
றன்படியிற் புந்தி தனை நிறுத்தி—முன்பயிலு
மோக மொழிந்திறையை முற்றுமறிந் திவ்வுயிரின்
போகமதி னின்றமைந்தான் பூண்டு. 19

புறம்பயிலுந் தொத்தற்ற புந்தியனு யுள்ளே
சிறந்தவுயி ரின்பமெவன் சேருந்—துறந்தவவன்
சேரும் பிரமத்திற் சிந்தையனு யந்தமிலா
தாருஞ் சுகமடையு மாங்கு. 20

புலன்சேர் பொறியில்வரும் போகங்க ளின்பக்
குலஞ்சேருங் காரணமாங் கோளா—னலஞ்சேர்ந்து
நிற்பதுவு மில்லை நிறைஞான வானவற்றி
லற்பமுகப் பெய்தா னமர்ந்து. 21

காயங் கழிப்பதற்கு முன்னிலிக் காலத்தே
மாயந் தருகாமம் வல்வெகுளி—யாயவிவை
வேகத்தைத் தானடக்க வல்லா னவன்யோகி
போகத்தைத் தானடையும் போய். 22

தன்னுளமரின்பத்தோன் றன்னிழலிற்முன் மகிழ்வோன்
றன்னு ளுயர்சோதி தானுடையோன்-றன்னுருவே
யான பிரமமா மந்தப் பிரமத்தைத்
தானடையு மின்பந் தழைத்து. 23

கண்ட முனிவர் கடுவினையின் கட்டழித்துக்
கொண்ட வுயிரிருமை கூர்ந்துயர்—விண்டறவே
நெஞ்ச நிறீஇயுயிர்க்கு நீடின்பம் பூண்டவரே
யெஞ்சாப் பரம்பெறுவ ரேய்ந்து. 24

இவ்வாறு காம வெகுளி யடக்கிமதி
யெஃவாறு தாமனத்தை யெனரோருக்—கெய்வாறு
மீளாது தய்க்கு மிகுபிரம வானந்த
நீளாகு மென்று நிகழ்ந்து. 25

புறப்பற்றை நீக்கிப் புருவத்துட் கண்ணேற்
சிறந்தொக்க மூச்சிருகாற் செலல—நிறுத்துமனப்
புந்தியான் வென்ற பயவெகுளி யானவனே
சிந்தையான் முத்தன் சிறந்து. 26

வேள்விதவங் கொள்வோனாய் மிக்கவைத்து மெல்வசமா
வாள்வினைய ளூகி யவைத்துலகு—நீளூற்ற
வெல்லா வுயிர்க்கு முறவா மெனையறிந்த
நல்லான் பெறுஞ்சாந்தி நன்கு. 27

மெய்யுணா வினையே வியனகருமத தாரந்த

பிதுமுடிந்த நோக்கு.

அத்யாயம் 6.

அத்யாத்மயோகம்.

அதத னருள்கீதை யாருமோத் தாற்கருமத்
தொதத தெளிவைத தெரிந்துரைக்கு
.. .. / .. .. ..
.. ..

கன்மபல னண்ணாது காரியமென் றுன்னியவத்
தன்மையுமத் துய்வன திற்சார்ந்தியல்வா—னன்மையமர்
ஞானியவன் யோகியல னல்லங்கி யிற்கிரிசை
தானிகழா னென்றுஞ் சமைந்து. 1

கூறறிவு சேர்துறவென் றெத்தைக் குறித்துரைப்பர்
பாரறிவில் யோகமதாம் பாண்டவனே—தூரசை
விட்டியலா தாரொருவன் மெய்கரும யோகியெனப்
பட்டியல மாட்டான் பயின்று. 2

ஞானயோ கத்தி னயாதற வேண்டுமுனிக்
கானயோ கக்கரும மாமுதலா—மேனலஞ்சேர்
நிக்கமர்ந்தே யோகத்தின் மேலா மவனுக்கே
தக்கமுத லாகுஞ் சமம். 3

கோளும் புலன்பொருளிற் கூட்டுங் கருமத்தி
லேலு நசையறுத்தா னெப்பொழுது—மேலுயர்ந்தே
யெப்பொருளின் சங்கற்பம விட்டேறு ம யோகியென
வப்பொழுதே பேருடைய ஞம. 4

தன்னைத்தன் னெஞ்சாலே தானெடுப்பான் றன்னெஞ்
றன்னோத் தளாவிக்கத் தானியலா--னன்னவனு [சாற்
தன்னுடைய நெஞ்சு தனக்குறவு தன்னெஞ்சே
தனனுடைய வான்பகையாந் தான். 5

எவன்றன்னாற் றன்னெஞ்ச மேனறுவெலப் பட்ட
தவன்றனக்கு நெஞ்ச முறவாகு—மெவன்றன்னா
லான்றநெஞ்சில் லாதவனுக் கானகதுமா றேயியலு
மென்ற பகைவன்போ லிங்கு. 6

சீத மழலின்பந் துன்பஞ் சிறப்பிகழ்வின்
மீதமைவு சேர்ந்துமிக வென்றுமனம்—போதந்
திகழ்ந்தவ னெஞ்சிற் றெளிவுறவே நிற்கு
நிகழ்ந்த வுயிர்பரமா நேர்ந்து. 7

ஞான விவேகத்து நன்குகந்தார் தன்மையனு
யான புலன்வென் றமர்யோகி—தானேட்டிற்
கற்கனகத் தொத்தியல்வான் காட்சியினுற்றக்கானென
ெறுற்கமறுஞ் சொற்சேரு முற்று 8

நன்னெஞ்சன் றேழன் பகைவ னயப்பறியான்
பன்னு நடுவோர் பழிவெறுப்போன்—றன்னளவி
லுற்ரு ருயர்கருமர் பாவிகளா லொத்தமனம்
பெற்றுன் மிகத்தக்கான் பின். 9

தானே யிருந்து தனியிடத்தூத தன்சிந்தைக்
காணு மனமடக்கி யாசையற்றுத்—தானேய்ந்த
வெத்துவக்கு மற்ற வெழில்யோகி தன்னை யென்று
தத்துவததிற் சார்விப்பான் றுன். 10

தூயநிலத் தோக்கந்தாழ் வற்றதகில் தோலதுமே
லாயதுகி ழாக்குசமா மாசனதது—மேயதன்
புத்தியொரு மித்துப் புலனடக்கி யோகத்தைச
சுத்திபெறச செய்வான் றொடர்ந்து. 11

தன்காயஞ் சென்னிகளந் தாங்கிச் சலியாமன்
முன்காண மூக்கைக்கண் மொய்த்ததிசைப்-பின்காணு
தாறியஞ் சாதே யறத்துரனுய் நெஞ்சடக்கித்
தேறியென் பால்விருப்பான் சேர்ந்து. 12

இன்னனெஞ்சென்றாளு மென்னிடையிற் சேர்யோகி
தன்னோர் மனமாக்கித் தானிறுத்தி—மன்னேர்ந்த
வானந்த மேலா யமர்சாந்தி யென்னிடையிற்
றானந்த மற்றடையுந் தான். 13

உண்ணுமவ னுக்குமிக வுண்ணா தவனுக்குங்
கண்ணுறங்கு வோர்க்குங் கடிந்தோர்க்கு—மெண்ணுங
மண்ணாளும் வேந்தனே மாயோக மிவ்வோர்க்கு[சான்
நண்ணாது காணு நயந்து. 14

தக்க வுணவியற்றி தன்கருமத் துண்மையற்றி
தக்க துயிலுணர்த்தி தானமர்ந்த—தக்கவனுக்
கெவ்வாறும் யோக மிருந்துயரை நீக்கியே
யவ்வாறு வந்தியலு மாங்கு. 15

எப்போது நெஞ்ச மினிய வுயிர்தன்னிற்
றப்பாது பூண்டு தனிநிற்கு—மப்போது
காம மனைத்திற் கழிந்தநசை யோகியெனு
நாம முடையனு நன்கு. 16

வாயு விலாதிடத்து மன்னும் விளக்கதுதா
னேயு சலனமறு மெவ்வாறு—தூயமன
நன்மையினிற் சேர்ந்தியலு நல்யோகி யோகிதன
தன்மையினுக் கொப்பதுவே தான். 17

நெஞ்சுதா னேதி னிருத்தமாம் யோகத்தா
லெஞ்சலிலா தென்று மினிதமரு—நெஞ்சமா
யேதின் மனத்தாலே யினிய வுயிர்கண்டு
மீததனிற் றானுகக்கு மிக்கு. 18

புலங்கடந்த யோகத்துப் புந்தியினாற் றோன்று
நிலங்கடந்த வின்ப நுகர்வோ—னலங்கலந்த
புன்மையிலா னந்தப் புணர்ப்பெய்தி நின்றவவன்
றன்மையினின் றுஞ்சலியா தான். 19

யாதொன்றைப் பெற்று லதனில்வே றோர்பேறு
மீதென்று பின்றான் மிகமதியான்—போதமுடன்
மிக்கதி நின்றான் மிகுதுன்ப மேலிடினுந்
தக்கவதிற் பின்சலியான் றான். 20

யோகமென்று பேராம் வியோக மதுதுன்ப
மாக வுறும்யோக மஃதறிவான்—யோகமது
நீங்கின்றி நின்ற நிசைப்பற்ற நெஞ்சினாற்
பாங்கொன்றி யொன்றப் படும். 21

தன்னிலாங் காமங்க டாமெல்லா நெஞ்சால்விட்
டன்ன புலனனைத்து மான்றடக்கி—மன்னுநிலைப்
புந்தியினின் மெள்ளமனம் பூண்டாங் குயிர்மன்னச்
சிந்தியான் வேறொன் றிஞ் சேர்ந்து. 22

நில்லா தழனெஞ்சு நீங்குமவை மேலவற்றிற்
செல்லாமைத் தன்வசத்தைச் சேர்விப்பான்—நல்யோகி
யாறினன் நீங்குசெருக் கற்றுப் பிரமவுயிர்
தேறினு னின்பமிகச் சேர்ந்து. 23

இவ்வண்ண மேதன்னை யோகத்தி லேவிடுத்துத்
தெஃவண்ண வல்வினைகள் செற்றென்று-மெய்வண்ண
யோகி பிரமத் தணைந்தீறி லின்பத்தா
ஞகியுயி ரேவெளிதே யாங்கு. 24

எல்லா வுயிரு மெனதுயிர்போ லென்னுயிர்தா
னெல்லா வுயிர்போ லெனக்காணுஞ்—சொல்லார்ந்த
யோகஞ்சேர் நன்னெஞ்ச னெவ்விடத்து மொத்துயிர்க
ளோகஞ்சேர் வண்ணமறிந் தேய்ந்து. 25

என்றன்மை யாலுயிர்களெங்குமெனைக்கண்டவற்றைத்
தன்றன்மை யாலென்பாற் றன்காண்பான்—சிந்தையி
னான்வேறன்று வாறில்லை நன்குணர்ந்தான் றன் [னில்
றன்வேறன்று வாறில்லை தான். [னிடையிற் 26

எங்கு நிகழ்ந்திருக்கு மென்றன்னை யேகமாத்
தங்குஞ் சமபினைவான் றனுணர்ந்தா—னங்கங்கே
யெவ்வா றியன்றிடினும் யோகியவ னென்னிடையி
லவ்வா றியன்றவனே யாம். 27

தன்னொத்த வெவ்விடத்து மன்னா சமமாக
மன்னொத்த வின்பம் வளர்துன்ப—முன்னனுறி
லாங்கவனே சால வதிநாம யோகியென
வோங்கறிவார் தாமதிப்ப ருற்று. 28

அண்ணலைப்பின் கேட்டா னமர்விசய னீயுரைத்த
வெண்ணமரு மொப்பா மெழில்யோகம்—திண்ணமிது
மன்னு நிலைமை மதருத னாகானே
னுன்னுமனஞ் சஞ்சலத்தா லோர்ந்து. 29

வன்னெஞ்சு சஞ்சலமாய் மாறாய் வலிந்தடரு
மந்நெஞ்சு காற்றைப்போ லான்றடக்கித்—தன்னி
லரிதென் றிருப்பனென வாங்கவனுங் கேட்கச்
சுரிசங்கன் றானுரைத்தான் சொல். 30

நேராக நின்றடக்க நில்லா தரிதுமனங்
காரார் கொடைத்தடந்தோட் கௌந்தேயா—சீராரும்
யோகத் திடைப்பயில்வா லேனுந் துறவதனா
லாகத் தகுவடக்க லாம். 31

தன்னிசையா நெஞ்சுதன்னாற் சார்வரிதாம் யோகமென்
றென்னிசைவ தாரு மிதுபின்னை—முன்னிசையு
நெஞ்சான் முயன்றவனா னேரே யுபாயத்தா
லெஞ்சா தடையலா மிங்கு. 32

ஆகு விசய னமலன் றனைக்கேட்டா
னீங்குவிருப் புற்று னியல்வற்றுப்—பாங்குமனந்
தக்கயோ கத்துச் சலித்துங் கதுசேரா
தெக்கதியைத் தானடையு மிங்கு. 33

முன்பயன்சேர் கன்ம முழுதொழிந்து மேற்பிரமந்
தன்பயனு நல்வழியிற் சாராதே—பின்பவன்றான்
றஞ்சமில்லா தவ்விரண்டுந் தானழிவிச் சின்னமா
மஞ்செனவே மாயுமோ மற்று. 34

மிக்க மயக்கிதனை மீண்டொன் றொழியாமற்
றக்க பரிசறுக்கத் தக்கவனீ—மிக்கோரி
லுன்னை யொழிய யொழிப்பா ரிது கண்ணு
பின்னையெவ ருண்டு பெயர்ந்து. 35

ஆய வவனுக் கறிய வுரைசெய்தான்
மேயவுல கத்தினு மேலிடத்து—மாய்வவனுக்
கில்லாதா னன்றி யிவன்றான் விசயனே
பொல்லா நெறியிற் புகான். 36

புண்ணியர்க ளெய்துமெரும் போகத் தினிதமர்ந்தே
நண்ணியுதிற் பல்லூழி நாளிருந்து—திண்ணியசீர்
செல்வகலந் தூயார் சிறந்தமனை யிற்பிறக்கு
நல்வினையோ கஞ்சிதைந்தா னன்கு. 37

மற்றதுவே யன்றி வளர்மதிசேர் யோகியர்க
ளுற்ற குலத்தி லுதயமா—முற்றலகி
லிவ்வா றுசேரு மிதிற்பிறவி தான்மன்னு
வெவ்வாறு தானரிதே யிங்கு. 38

ஆங்கேதன் முன்பிறவி யானயோ கத்துணர்வைப்
பாங்கேலும் புத்தியினிற் பற்றியே—யீங்கமர்ந்த
பின்னு மதின்முயற்றி பெற்றியன்று பேறதனின்
மன்னுமவ னருமே மற்று. 39

முன்னியலும் யோக முயற்சி வசமறவே
பின்னிவனைத் தன்வசமாம் பேறளிக்கு—மன்னுநசை
யோகத்தி லுற்று னுரைசேர் பிரமமா
மாகத்து மீதியல்வா னும. 40

மிக்க முயற்றியுடன் மேலியல்வான் பல்பிறப்பி
லொக்க வருநல் லுயர்வினையிற்—றக்கமர்ந்து
சாருந் துயரகன்று தானியன்று னய்ப்பின்னுஞ்
சேரும் பரகதியைச் சென்று. 41

தவம்புரிந்தார் தன்மை யுணர்ந்தார் கருமத்
துவந்தியன்றார் தங்களிலும் யோகி—யவன்சிறந்து
மிக்குணர்ந்தா னென்றுணரப் பட்டான் விசயாநீ
தக்குயர்ந்த யோகமே சார். 42

முன்னுரைத்த யோகிகண் முற்றுமென்பான் மனஞ்சேர்
தன்னுரைப்பான் மேல்விரும்பித் தானென்னை - மன்னு
பெற்றே பணிந்தான் பிறங்கியுயிர் யோகியென [நலம்
வற்றேநான் கொள்வ னுகந்து. 43

யோக வதியோகி யோகத்து நாலுவகை
போகமது மேலா வுயர்நிலைமை —மேகநிக
ரண்ண லருளிதை யாருமோத தினபொருளாத
திண்ண முடிந்ததிது சோந்து

சோக முயிருணர்வு தொல்கருமச் செய்தியதி
லாது மறிவுயர்த்தி யார்வகைகள்—யோகமுயிர்
காட்சி யிவற்றின் கருத்துமுத லாறேத்தின்
மாட்சிமை சொல்லும் வகை.

பகவத்கீதை வெண்பா.

குறிப்புரை.

பாயிரம்.

1. பார்த்தற்கு—அர்ஜுனனுக்கு. புன்பொருள்—இழிவான விஷயம்.
2. மாமாது—லக்ஷ்மி. மாறன்—நம்மாழ்வார். பூதூர் வாழ் போதமுனி—இராமாநுஜர். நசி—விரும்பி.
3. வேதம் வகுத்தவியன் முனிவன்—வேதவியாஸர். ஓத்து—அத்யாயம்.
4. தெருள்—ஞானம்.
5. இருள்நூற—அஞ்ஞான இருள்கெட.
6. அத்தியாது—விரும்பாமல்.
8. இறை—பகவான்.

10. ஐம்வேள்வி—பிர்ஹ்ம-பிதிர்-தேவ-பூத-மனுஷ்யயஜ்ஞ

11. அறம்—உண்மை.
12. அலர்—சஞ்சலம்.
13. மானம்—பெருமை.

அத்யாயம்—1.

அர்ஜுன விஷாதயோகம்

அர்ஜுனவிஷாதயோகம்—பகவானுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தில் அர்ஜுனனது விஷாதமாகிய யோகத்தினைக் கூறும் பாகமென்பது பொருள். விஷாதம்—மனத்திடனழிந்து கலங்கி வருந்துதல். விஷாதமெனினும் சோகமெனினும் ஒக்கும். யோகம—(நன்மையிற்) சேர்ப்பது; அஃதாவது, நேராகவாயினும பரம்பரையாக வாயினும் முக்திக்கு ஸாதனமான வழி. ப்ருஹ்மவித்யையைக் கேட்டலாகிய நன்மையில் (அர்ஜுனனைச்) சேர்ப்பதனால் அர்ஜுனனது விஷாதம் யோகமெனப்பட்டது. ஸம்ஸார அனர்த்தங்கண்டு ணர்ந்தவனாய் மனங்கலங்கித் தவிப்போனுக்கே ப்ரு

க்ஷேத்ரமவித்யையில் அதிகாரம் என்பதை "பகவானே! ஆதலின், யான் வருந்துகின்றேன். என்னைச் சோகத்தினின்றுங் கரையேற்றி யருளவேண்டும்" என்னும் பொருளுள்ள சுருதியா லுணர்க.

1. முன்னரில்லா திருந்த தர்மத்துக்கு உற்பத்தி ஸ்தானமாகியும் இருந்ததற்கு அபிவ்ருத்தி ஸ்தானமாகியும் வித்துக்கு விளை நிலம்போல விளங்கியதால் குருக்கள் வாழ்ந்த நிலத்தைத் 'தன்மநிலம்' என்றார். பாண்டவர்களுந் தன்மைந்தரா யிராநிற்க அவர்களை வேறு பிரித்து 'என் மைந்தரும் பஞ்சவரும்' என்றதனால் திருதராஷ்டிரனுக்குப் பாண்டவர்கள் பாலுள்ள த்வேஷத்தை வெளிப்படுத்திக் காட்டுகின்றார். சுருதி, ஸ்மிருதி முதலியவைகளிற் பிரஸித்தமான புண்ணிய பூமியாகிய இந்தத் தன்மநிலத்தில் போர்புரியக் கூடியிருப்பதால் அந்நிலத்தின் மகிமையால் தன் மைந்தர்களும் புத்திதெளிந்து பஞ்சவர்களிடத்திருந்து தாங்கள் கபடமாய் ராஜ்யத்தை அபகரித்தது பிழையென்று தெரிந்து, மிக்க அனுதாபத்துடன் பாண்டவர்களுக்கு அந்த ராஜ்யத்தை யுத்தமின்றியே கொடுத்து விட்டார்களானால் அதுவே தனக்கொரு அபஜயமா மென்று கருதினவனாய் அதைத்தடுக்க நிச்சயமான வேறொரு பாயமுங் காணாதவனாய்த் தடுமாற்றமுற்று மிக்க படபடப்புடன் தன் மனத்துட்கிடந்த கருத்தைப் புலப்பட

'தன்மநிலமாகுங் குருநிலத்தில்' என்று, வினவ ஆரம்பித்தனன். ராகம், த்வேஷம் முதலிய தோஷங்களை நன்றாக ஜயித்தவராகையால் நடுவுநிலைமை குன்றாமல் உள்ளது உள்ளபடியே சொல்லவேண்டுமெனக் கருதிச் 'சஞ்சய!' என விளித்துக் கேட்ட திருதராஷ்டானுக்கு ஏற்பச் சொன்னான் ஆகையால் 'சமைந்து சொன்னான்' என்றாரென்க. சஞ்சயன்-நன்றாக (ராகத்வேஷாதிகளை) ஜயித்தவன். வியவகார நேத்திரமிழந்தவனாயிருப்பதோடு புத்திர வாஞ்சையே மேலிட்டுத் தர்ம நோக்கத்தையு மிழந்தவனாயிருத்தல் பற்றிப் பெயரைச் சொல்லாமல் 'அந்தன்' எனக்கூறினரென்க. அமர்—யுத்தம்.

தன்ம நிலத்திற் சேர்ந்ததனாற் புத்தி தெளிந்து தன் புதல்வர்கள் ராஜ்யத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்து விடுவார்களோ என்ற சங்கையால் கேட்கின்றானென்பதை ஞான திருஷ்டியாலறிந்தவ ராகையால், சஞ்சயர் 'நீ அவ்வாறு சங்கைப் படவேண்டா. தன்ம நிலஞ்சார்ந்தும் நின் புதல்வர்கள் திருந்தினார்களல்லர். பொருமையே மேற்கொண் டிருக்கின்றார்கள்' என்பதாக முதற்கட் டுரியோதனனது துஷ்ட வியாபாரத்தையே கூறுகின்றாரென்க. வேந்தனாகிய துரியோதனன் தன்பால் யாவரையும் அழைப்பிக்கச் சக்தனாயிருக்க இங்கே துரோணன்பாற் சென்றானென்பதனால்

பாண்டவ சேனையைக்கண்டு துரியோதனன் பெரிது மச்ச முற்றானென்பதையும். சென்று செப்பினானென் றமல் 'சென்றடைந்து செப்பினன்' என்பதனால் தனுர்வித்யா ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தகரான தனது குருவாகிய துரோணரை ஸ்வரக்ஷார்த்தம் சரணம் புகுந்தானென்பதையும் ஸஞ்சயர் திருதராஷ்டிரனுக் குக் குறிப்பாயுணர்த்தினாரென்க. ஆளழகே யல்லா மல் வார்த்தை யழகொன்று மில்லை யென்பார் 'தாரார் துரியோதனன்' என்றார். தார்—பூமாலை.

3. பாண்டவர்கள் துரோணருக்குப் பிரியமான சிஷ்யர்களாகையால் ஒருவேளை அப்பாண்டவர்களின் வில்வன்மையைக் கண்டு மகிழ்ந்து இவர் போர்புரியா மல் நின்று விடுவரோ என்ற சங்கையுடையவனாகை யால் சத்துருக்கள் செய்யும் அவமதிப்பைத் துரோண ருக்கு அறிவித்துக் கோபமூட்டும் பொருட்டுப் பார் என்று தொடங்கி இப்பாசுரத்தைச் சொல்லலானானெ ன்க. தங்களைப் போலொத்த மகானுபாவர்கள் சமீ பத்திலிருப்பதையுங் கவனியாமல் சற்றேனும் பய மின்றி யெதிர்த்து நிற்கும் பாண்டு புத்திரர்களுடைய பெரியதான இச்சேனையைப் பாராயென்கிறான். அவர்கள் அவமதிப்பாலாவதென்? என்னொழியப் போ காதுகாண். தங்கள் சிஷ்யனையன்றோ படைத்தலைவ

ஞைக் கொண்டெதிர்க்கக் கோலினூர்கள் என்பதைத் தெரிவிக்க 'நீ கொடுத்த வண்மையினுற் காக்கும்' என்கிருன். திருஷ்டத்யும்நன் என்னுது 'பாஞ்சாலன் தந்தமகன்' என்றது த்ருபதனுக்கும் துரோணருக்குமுள்ள பழைய விரோதத்தைத் தெரிவித்துக் குரோதத்தை யெழுப்புவதற்காக வென்க. உபேக்ஷிக்கத்தக்கவனல்லன் என்பான் 'மதியுடைமை' யினுன் என்றும், அம்மதிதானும் அதிசயித்தன்ருே விருப்பது என்பான் 'சீரார்மதியுடைமை' என்றும் குறிப்பதை யுணர்க. இனி, பராக்காயிருக்காமல் கார்யத்திற் கண்ணுடையவனுயிரு என்று வற்புறுத்த 'பார்' இச்சேனையை என்று சுட்டிக் காட்டி மனத்தைத் திருப்புகிருன். இனி மற்ருேர்பொருள் தோன்றுமாறு:-துரோணர் பாண்டவர்களிடத்தில் பிரீதியுடையவராகையால் 'பாண்டவர்கள் ஆரியனே!' என விளிக்கின்ருனென்க. சத்ருவான உன்னைக் கொல்ல உன்னிடத்திலேயே வித்யை கற்ருனே அவனல்லவோ புத்திமான் என்பதைக்காட்ட 'சீரார் மதியுடைமை'யென்றும், உன்னுடைய வதைநிமித்தமாகவே நோற்றுப் பெற்றவனென்பதை யறியாமல் பகைவன் புத்திரனை 'பாஞ்சாலன்றந்த மகனுக்கு' நீ வித்தையைக் கொடுத்த மதியின்மையாலன்ருே எனக்கு இவ்வாறு நேர்ந்தது என்பதைக்காட்ட 'பாஞ்சாலன்றந்தமகன்—சீரார், மதியுடைமை நீகொடுத்த வண்

மையினால் காக்கும்' என்றும், இவ்வெட்கக்கேட்டை யாருடன் விளம்புவேன்! நீயே காணாய் என்பதைக்காட்டப் 'பார்' என்றும் இஃதோர் புதுமையென்பான் 'வியப்பு' என்றும், இது விதியால் வந்ததென்பான் 'விதிபுடைமைபூண்ட வியப்பு' என்றும் ஆற்றாமைப்பட்டுரைக்கின்றானென்க. தன்மகிலத்திருந்தும் இவ்வாறு தனது ஆசாரியனையே இகழ்ந்தும் சினந்தும் பேசத்துணிந்தானுக்குத் துஷ்டபுத்தி தொலைந்து தெளிவு எங்கிருந்துண்டாகும் என அந்தனுக்கு ஸஞ்சயர் அறிவிக்கலானாரென்க.

4. 5. பாஞ்சாலன்மகன் ஒருவன்மாத்திரமேயோ! போரில் வீமனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் நிகராகச்சொல்லத்தக்க வில்லாளர்களான, யுயுதானன், விராடன். பாஞ்சாலன் முதலிய பலரிருக்கின்றார்கள், ஆகையால் உதாஸீனமாக இருக்கவொண்ணாதென்கின்றான். வென்றியமர்—என்பதற்கு ஜயம்பொருந்திய என்றும் போரில் வெற்றியையுடைய என்றும் பொருள்கொள்ளலாம. நின்றிகல்வோன்—யுயுதானன். சஸ்திரசாஸ்திரங்களில் வல்லவனாய்ப் போரில் தான் ஒருவனாயிருந்தே பதினாயிரம்பேரை வெல்ல வல்லவன் மகாரதனாம். மாரதன்—மகாரதன். சத்துருக்களுடைய சேனை இப்படிப்பட்ட மகாரதர்களான சூரர்களோடு கூடினதாக

விருக்கிறதென்று சொன்னதினால் சமரத்தை நிறுத்திச சமாதானமாய்ப்போய்விடு என்று ஆசாரியர் சொல்லு வரோ என்று சங்கித்து நம்மவர் சேனையையும் பாரெ ன்பான் 'அது நிற்க, கேளாய்—நமர்முயற்றி தன்னை நயந்து' என்று சொன்னானென்க. முயற்றி—முயற்சி. "முயற்றி சுமந்தெழுந்து முந்துற்று நெஞ்சே" என்பது பெரிய திருவந்தாதி—1.

6. வேதங்களெல்லாம் வல்ல பிராமணோத்தமராகி ய உமக்குத் தெரியாததுமொன்றுண்டோ என்பான் 'வேதியனே முன்னு' என்று புகழ்கிறானென்க. மின்னு நூல்—மின்னலைப்போன்ற பூநூல். 'விண்ணிழிந்த— மின்போலு நூன்மார்பா' என்றார் பிறரும். இனி சா ஸ்திரங்களையறிந்த என்றுரைத்தலுமாம். பிராமணரா கிய நீர் யுத்தவிருப்பமில்லாமல் விமுகராயிருந்தாலும் அதனால் எனக்கு ஒரு கேடுமில்லை, என் சேனையிலும் அநேக வீரர்களிருக்கிறார்கள் என்று தெரிவிக்கு நோக் கத்தாலும், சிஷ்யரிடத்தில் எப்போதும் ப்ரீதியையு டைய பிராமணராயிருத்தலால் நீர் உம்முடைய சிஷ்ய ன் படைவகுத்துநிற்கும திறத்தைக்கண்டு மகிழ்ந்து சும்மாவிருந்துவிடாமல் நம்முடைய சேனையிலுள்ள வீரர்களைக்கேளாய் என்று தெரிவிக்குநோக்கத்தாலும் 'மின்னுநூல் வேதியனே வெற்றியரை யானுரைக்

கேன் முன்னு' என்று சொன்னுனென்க. பீஷ்மகர் ணுதிகளுக்கு முன்னர் 'நீ' என்று துரோணரைச் சொன்னதும், விகர்ணன் முதலானவர்களுக்குமுன்னர் அச்வத்தாமாவைச் சொன்னதும் துரோணரைத் திருப்தி செய்விக்கும்பொருட்டென்க. முன்னல்—ஆலோசித்தல். கேளிர் சிருபர்—என்றதனுல் பந்துக்களாகிய பூரிச்ரவஸ் ஜயத்திரதன்முதலானவர்களைக் குறிக்கின்றது.

7. வேறும் பல சூரர்—இங்கே சல்லிய கிருதவர்மா முதலானவர்கள். மலேதல்—போர்புரிதல். 5, 6, 7 பாட்டுக்களால் துரியோதனன் தன் சேனையின் பாகுள்யத்தையும், அச்சேனைக்குத் தன் பாலுள்ள பக்தியையும், சௌர்யத்தையும், யுத்தத்திலுள்ள ஊக்கத்தையும், கௌசலத்தையும் தெரிவித்தபடி காண்க.

8. அமைவுபோதா திராசிற்கும்—அபரிமிதமாயிருக்கும். அமைந்து—பரிமிதப்பட்டு. ஸூக்ஷ்ம புத்தியுடைய பீஷ்மரால் காக்கப்படுதலால் தன்படை வெற்றியை யடையுமென்றும் சஞ்சல புத்தியையுடைய வீமனுல் காக்கப்படுதலால் பாண்டவசேனை தோல்வியை யடையு மென்றும் துரியோதனன் கருதியிருந்தானென்பது இதனுல் தெரிகின்றது.

9. விரும்பி—அமர்ந்து. நோக்குங்கோள்—நோக்குங்கள். 'புறப்பற்றுத் தள்ளுங்கோ ளூரவிற் றாமோதரன்பள்ளி, கொள்ளுங்கோ ளூர்மருவுங் கோள்' என்றார் பிள்ளைப் பெருமாளையங்கார். பாங்கு-நேர்த்தி.

10. மகிழ்ந்து—மகிழ. பாண்டவசேனையிற் பக்ஷபாதமுள்ளவரென்று கருதித் துரோணரை யிகழ்ந்தும் சினந்தும் ஒரோவழி புகழ்ந்தும் வார்த்தையாடிய துரியோதனனிடத்தில் துரோணர் அலக்ஷியமாய்ப் பதிலொன்றுஞ் சொல்லாமலிருப்பதை யுணர்ந்தவராகையால் பீஷ்மர், அவ்வாறு துரோணருக்கு அலக்ஷியமுண்டாகாமலிருத்தற் பொருட்டும், தளர்ச்சியுற்ற துரியோதனனுக்குத் தைரிய முண்டாதற் பொருட்டும், துரியோதனன் இகழ்ந்தாலும் புகழ்ந்தாலும் அவன் சோற்றையுண்டதனால் அவனுக்காக யுத்தஞ் செய்ய வேண்டுவது தம் கடமை யென்றும், சேனாபதியாகிய தாம் தொடங்கினாலன்றித் துரோணர் முதலானோர் தொடங்க மாட்டார்களென்றுங் கருதியவராய்ச் சிங்கநாதத்தைச் செலுத்தித் தம் சங்கை முழக்கினார் என்க. தெவ்-பகைமை.

11. பணவம்—ஓர் வாத்திய விசேஷம். ஆனகம் கோமுகம் முதலியவைகளைப்பணமுதற்றொல்லியங்கள் என்றார். தொல் இயங்கள்-பிராசீனவாத்தியங்கள்.

12. பீஷ்ம த்ரோணாதிகள் ஆசாரியர்களானபடி யால் அவர்கள் தொடங்கிய பின்னரே தாங்கள் ஆரம் பிக்கவேண்டுமென்று பாண்டவர்கள் கருதியிருந்தார் களென்பது தோன்றவும், முந்துறப் பாண்டவர்கள் போர்புரியத் தொடங்கினார்க ளென்பதில்லாமல் துரி யோதனாதியர்கள் அறை கூவி யெழுந்ததன் பின்னரே யிவர்கள் யுத்த சந்நத்தனார்களானார்களென்பது தோன் றவும் 'ஆங்கதற்பின்' என்றாரென்க. மற்றும் பலரும் தேருடையவராயிருக்க மாதவனும் பாண்டவனும் தே ரின் மேலிருந்தார்களென்று விசேஷித்தது தென்னை யெனில் இவர்களுடைய தேர் மற்றையோர்களது தேரைப் போலல்லாமல் அக்கினியால் கொடுக்கப்பட் டது எனவும் ஆகையால் பிறரால் அழிக்கப் பெறாமல் வெற்றியையே யெய்தும் எனவும் காட்டுதற்காக வென்க. அங்கமலத்து அன்னம் அதுவாம்-தாமரை யிலன்ன மென்னும்படி. மலர்க்கைகளிற் சங்கமேந் திய தோற்றம் தாமரையிலன்ன மிருந்தது போன்ற தென்க.

13. 14. ஹ்ருஷீகேசன்—இந்திரியங்களை நடத்தி யாளுவோன். ஹ்ருஷீகம்-இந்திரியம்; ஈசன்-நடத்தி யாளுபவன். இந்திரியங்கட்கு ஸ்வயமாகவே யுணர் வில்லையாதலின் அவை யசேதனங்களாம். ஆகவே,

அவை தாமாகவே யொன்றிலுஞ் செல்லமுடியா; என்றாலும், அவை ஆத்மாவினின்றும் சேதனத்தன்மை பெற்றுப் பின்பு, விஷயங்களிற் செல்லுகின்றனவாதலால், ஸர்வேந்திரியங்களையும் நடத்தியாளுபவர்-ஸர்வாந்தர்யாமியான ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் என்க. கௌரவசேனையில் ஆழியின் பேரொலிபோற் சங்கு முழங்கின என்னுமளவே கூறி யிங்கே தனித்தனி சங்கங்களின் பெயர் சொல்லத் தொடங்கியதால் கௌரவர் சேனையிற் சங்க முழக்கம் வெற்றொலியாமென்பதும் பாண்டவர்களது சஙகங்கள் திவ்யாயுதங்களாமென்பதும் பெறப்பட்டமையறிக. திக்விஜயஞ்செய்து பல அரசர்களை வென்று விசேஷமான தனத்தைப் பெற்று வந்தவன் என்னும் பொருளுள்ள 'தனஞ்சயன்' என்னும் பெயரைப் பிரயோகித்ததால் அர்ஜுனன் ஒருவராலும் வெல்லத்தக்கவனல்லன் என்பது பெறப்படும். பணவம் இங்கே சங்கம். இடும்பவதாதிகளைச் செய்தவனாகையால் வீமனை 'யோடாவிறல் வீமன்' என்றார். ஓடாவிறல் வீமன் என்பதற்கு நீங்காத வலியையுடைய வீமனென்றாவது யுத்தத்தில் பின்வாங்காத வலியையுடைய வீமனென்றாவது கொள்க. மிகுந்த உணவையுட்கொண்டு பருத்துப் பெருந்திறல் படைத்தோனென்பார் விறல் வீமனென்றாரென்னலுமாம். எப்போதும் தர்மசிந்தை யுடையவராகை

யால் யுதிஷ்டிரருக்குச் 'சேடார்ந்த' என்னும் விசேஷ ணங் கொடுக்கப்பட்டது. சேடு-பெருமை; நன்மையு மாம். குந்தி விசேஷமான தவம் புரிந்து தர்ம தேவ னுக்குப் பெற்ற புதல்வராகையால் 'அந்தருமன் மைந் தன்' என்றார். மைந்தன்—வலிமையையுடையோன். அனந்த விஜயமென்னும் சங்கத்தையுடையவ ரென்ற தால் அழிவில்லாத ஜயத்தோடுகூடியவரென்றும்,இந்த யுத்தத்தில் இவருக்கு முடிவில்லையென்றுந் தோன்று மாறு உய்த்துணர்க. நந்து-சங்கம். பாடு-ஓசை, 'பா டின் படுமணி யிரட்டவொருகை' என்னுந் திருமுருகா ற்றுப்படையில் பாடு-ஓசை யென்னும் பொருளில் வரு தலை யறிக. பாரப்பணிலம்-மகாசங்கம்.

15. துங்கப்பரி—உத்தமமான குதிரைகள். துங் கம், நகுலனுக்கு விசேஷணமுமாம். நகுலன் குதிரைப் படைக்குத் தலைவனாகையால் 'துங்கப்பரிநகுலன்' என்றார். மணிபுஷ்பகம்—இது சகதேவன் சங்கத்தின் பெயர். கௌரவசேனையில் தலைவரான பீஷ்மர் பிரத மத்தில் சங்கூதினார் என்கிற முறையில் பாண்டவ சேனையில் திருஷ்டத்யும்நன் ஊதினான் என்னமல் இரு டீகேசன் முழக்கினான் என்றார் பகவானை முன்னிட்டுத் தாங்கள் அமர் தொடங்கவேண்டுமென்றிருந்த பாண் டவர்கொள்கையை யறிவித்தற்கென்க. அர்ஜுனன்

பகவதம்சமுடையவனுகையால் பகவானுக்குப் பின்ன ரும், பராக்கிரமத்தில் அர்ஜுனனுக்கு அடுத்தபடியில் நிற்பவனுகையால் பீமன் அர்ஜுனருக்குப் பின்னரும், வேந்தராகையால் தர்மபுத்திரர் வீமனுக்குப்பின்னரும், தமையன்மார்கள் சென்ற நெறியில் தாமும் போகவே ண்டுமென்ற கொள்கையினராகையால் நகுலசகதேவர் கள் தருமபுத்திரருக்குப் பின்னரும் ஊதினர்களென்று ரென்க. 'ஒக்கவெடுத் தூதினன்' என்பது நகுலஸகா தேவர்கள் தமக்கெனவோர் விருப்பமுமில்லாமல் தம யன்மார்கள் சென்ற நெறியே செல்லுமவர்களென்ப தை வலியுறுத்திக்காட்டுமாறு காண்க.

17. அக்கடியபேரரவம் என்றது மேற்கூறியபாஞ்ச சனியம் தேவதத்தம்முதலிய திவ்யமான சங்கங்களி ன் தொனியை. இந்தச்சங்கங்களின் பேரரவமே மற் றையோருடைய சங்கத்வனிகளோடு சேர்ந்து திருத ராஷ்டிரபுத்திரர்களின் மனத்தைப்பிளந்தது என்பார் 'தொக்கெழுந்து நீரச்சிதைத்ததே' என்றார். சிக்கெ ன—தீவிரமாக.

18. கௌரவர்களின் சிந்தையழிவைக்கூறிய ஸஞ் சயர் இப்பாசுரத்தால் பாண்டவர்களின் மனவெழுச்சி யைக் கூறுகின்றாரென்க. சங்கமுழக்கத்தைக்கேட்டும் ஓடாமல் எதிர்த்துநின்ற சஸ்திரங்களைவிடுத்துப் போர்

தொடங்கினார்களென்பார். 'போர்முகத்தில்' என்றும், அதுகண்டு அர்ஜுனன் வில்லை வாங்கினான் என்பார் 'கார்முகத்தைவாங்கி' யென்றும், மகாவீரனும், ஜயப்பிரதனும், பயநாசகனுமான ஹநுமான் த்வஜரூபமாக வந்து அனுக்கிரகித்ததால் அர்ஜுனன் எவ்விதத்தும் பயமில்லாதவனென்பார் 'கவித்துவசன்' என்றும், கூறினாரென்க. கார்முகத்தை வளைத்தானென்றதும் அம்பைத்தொடுத்தான் என்னாமல் கண்ணனைநோக்கிச் சிலவுரைத்தானென்றதனால் அர்ஜுனன் நீதிமான் என்பதும், எதையும் பெரியோர்களிடம் ஆராய்ந்தே செய்பவனென்பதும், அதனால் ஜயம் அவன்பக்கந்தானென்பதும், உன்னைப்போல நீதிதவறி யாராயாமல் பிரவர்த்தித்துத் தோல்வியடையானென்பதும் கூறியவாறு காண்க. கார்முகம்—வில். வாங்கி-வளைத்து. பார்முகத்து நிறுத்து என அந்வயிக்க. எல்லார்தேருமழிவுறுகிற்க என் தேரை எக்காலத்தும் வெற்றியுண்டாக நிலைபெறச்செய் என்பான் 'நிறுத்து' என்றும் அச்சுதனைகையால் இதுசெய்கை யுனக்கு அசாத்தியமன்றென்பான் 'நீ' யென்றும் சொன்னானென்க.

20. அர்ஜுனன் ஸ்திரீகள்போலச் சோகமுதலியவைகட்குட்படலானானென்பதை யறிந்தவராகையால் 'பார்த்த' என்றும் யான் ஸாரத்தியம்பண்ணும்போது

நீ ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம், யாவரையும் பார் என்பார் 'பல்குருக்களீட்டம் பார்' என்றும் பகவானருளிச் செய்தாரென்க. பார்த்தன்-பிருதை(குந்தி)யின் புத்திரன்.

21. மாமடிகள் —மாமனார்.

22. கவுந்தேயன்-குந்திபுத்திரன். ஸ்திரீகள் போன்று பேதைமையுடையனாக விருத்தல்பற்றி முன்னர்ப் பார்த்தன் என்றதுபோல இங்கும் கவுந்தேயன் என்கிறார். தன் பக்கத்தில் இரக்கமுற்றவனாயிருந்த கவுந்தேயன் இப்போது சத்துருபக்ஷத்திலும் இரக்கங் கொண்டானென்பது தோன்றப் 'பேரிரக்கமேவி' யென்றார். மேவலர்-பகைவர்.

23. 'குன்றி-குறைந்து. ரோமாஞ்சம்-மயிர்க்குச்செறிதல். குழைய-தளர.

24. நிமித்தம்-சகுனம்.

25. தமர்-சுற்றத்தார். சமரம்-யுத்தபூமி. விசையம்-வெற்றி. யோகத்தோடு கூடிய ஸந்யாசியும் ரணகளத்தில் எதிர்த்து நின்று போர்புரிந்து கொல்லப்பட்டவனுமாகிய இவ்விருவருமே சூரிய மண்டலத்தைப் பிளந்து கொண்டு சுவர்க்கத்தை யடைகின்றார்களென்று

சுருதி ஸ்மிருதி முதலியவைகளிற் சொல்லியிருக்கின்றது. யுத்தத்தில் கொல்பவனுக்கு யாதும் பயனில்லை. அப்படியிருக்கத் தமர்களைக்கொன்று யான் அடையும் பயன் யாது என்பான் 'தன்றமரைக்கொன்று ..சேரு நன்மைதனை யொன்றும் நான்வேண்டேன்' என்றானென்க.

26. அத்தித்தோம்-விரும்பினோம். வித்தம்-பொருள்.

28. 'அந்தன் புதல்வர்களை' யென்னுமிடத்தில் 'அந்தகன் பிள்ளைகளை' யென்றும் பிரதியிற் காணப்படுகிறது. அதற்கும் இதுவே பொருளென்க. 'உகப்பேயுயர்வு' என்றதால் உகப்பு என்பதற்கு மிக்க மகிழ்ச்சியென்று பொருள் கொள்க.

29. தீவைப்பார், விஷமிடுவார், ஆயுதத்தாற்கொலைசெய்வார், நிலத்தை யபகரிப்பார், வழிப்பறி செய்வார், பிறனில்லாளைக் காதலித்துச் செல்வார் என்ற இந்தவாறுவரும் கொடும்பாவிகளாதலால் இந்தவாறு வகைக்கொடுஞ் செயலுமுள்ள துர்யோதனாதியர்களைப் 'பாவிகளாமற்றிவரை' யென்றான். லக்ஷ்மீ பதியாயிருந்தும் இந்த அலக்ஷ்மீகரமான (அமங்களமான) காரியத்தில் என்னை யேவுதல் செய்யலாமோ என்

பான் மாதவனே என்றுனெண்க. மாதவன்-லக்ஷ்மீ பதி.

30. கோது-குற்றம். காதுதல-கொல்லுதல். எதி லர்-பகைவர்.

33. வை கூர்மை. ஓவா-நீங்காது.

34. துன்று சோகம்-மிக்க சோகம். இந்த இடத தில் சென்ற சோகததால் என்னும் பாடமுங் காணப் படுகின்றது. அதற்குத் துன்பத்தோடு கூடிய சோகம் எனப்பொருள் கொள்க. செல்லல்-துன்பம். பொக ட்டு-எறிந்து.

அத்யாயம்—2.

ஸாங்க்ய யோகம்.

முக்தி பெறுதற்கு ஓர் வழியான ஸாங்க்யமாகிய யோகத்தைக் கூறுவது ஸாங்க்யயோகமாம். ஸாங்க் யம்-உண்மைப்பொருளின் ஆராய்ச்சி. யோகம்—வழி உபாயம், ஸாதனம். உண்மைப் பொருளை யுணர்ந்த

லன்றி விஷாதமும் நீங்காதாதலின் இவ்வத்யாயம் அர்ஜுன விஷாதயோகத்தின் பின் வைக்கப்பட்டது. 'ஆத்மாவை யறிபவன் சோகத்தைக் கடந்து நிற்கிறான்' என்னுஞ் சுருதியை நோக்கிக் கொள்க.

காலி—பசுக்கள். பொன்றுமை—அழியாமை.

1. கலுழி—அருவி. மதுசூதனன்—மது என்னும் அசுரனைக் கொன்றவன்—கிருஷ்ணபகவான்.

2. மோக்ஷ இச்சையாலாவது சுவர்க்க இச்சையாலாவது கீர்த்தி யிச்சையாலாவது ஒருவன் ஒன்றைச செய்யக் கூடும். இங்கு இம்மூன்றுக்கும் இடமில்லையாகையால் உனக்கு ஏதுபற்றி இக்கலக்கம் உண்டாயிற்றென்பார் 'எத்தாலே' என்கிறார். 'சத்தானோர் சாராது' என்பதனால் முமுக்ஷுக்கள் இச்சைகொள்ளக் கூடியதன்றென்பதும், 'மேலுலகமில்லை'யென்பதனால் சுவர்க்கப்பிராப்தம் அன்றென்பதும், 'மிகுபழியாம்' என்பதனால் கீர்த்தியைத் தரத்தக்கதன்றென்பதும் தெரிவித்தவாறு காண்க.

3. அலித்தனம்—நபும்ஸகத்தன்மை. எய்துதல்—அடைதல். கிராதவடிவமெடுத்துவந்த மகேசுவரனோடு போர்புரிந்த ஆண்மகனை உன்பால் இது சேரத்தக்க

தன்றென்பார் 'ஈதுன்பால் வந்தடைவு தல்லகாண் மன்னவனே' என்றார் என்க.

4. அண்ணல்—பெருமையுடையோன். பொருவது—யுத்தஞ்செய்வது.

5. இரப்பி லெழுப்படுத னன்றே யெனக்கூட்டுக. இரப்பு—பிக்ஷையெடுத்தல். குருதி—ரக்தம்.

6. சீரிது—சிரேஷ்டமானது.

7. கார்ப்பணியம்—கிருபணகுணம். ஓர்ப்பதிலேன்—அறிவில்லேன். சாதி—சிக்ஷைசெய். உனைச்சார்ந்து தாழ்ந்தேனை யெனக்கூட்டுக.

8. எதிரற்று—சத்துருக்களின்றி. அமரர்நாயகம்-தேவர்களுடைய ஆதிபத்யம. ஞாலம்—உலகம். எல்லைப்பொருள்—சிரேயஸ்ஸான பொருள்.

9. குடாகேசன்—சோம்பலை யடிமையாக்கி யாளுவோன்; தான் கருதியது செய்யுங்கால் சோம்புதலில்லாது எப்போதும் மிக்க ஊக்கத்தோடு ஸாவதானனாயிருப்பவன் என்க. குடாகா—சோம்பல். ஈசன்—அடிமையாக்கியாளுவோன்.

10. முறுவலித்தல்—நகைசெய்தல். காரணமா—காரணமாக.

13. உயிர்—ஆத்மா. கௌமாரம்— பால்யாவஸ்தை. யௌவனம்—மத்தியாவஸ்தை. மூப்பு—கிழத்தனம். மருவுதல்—சேருதல்.

14. தன்மாத்திரை—இந்திரியங்கள். தீண்டல்—ஸ்பர்சித்தல். சீதம்—சீதளம். அழல்—உஷ்ணம். என்மாச சுக துக்கம்—என்கின்ற பெரிய சுகதுக்கத்தை. எய்துவிக்கும்-அடைவிக்கும்.

15. ஒத்தசுகதுக்கன்-சுகத்தினிடத்திலும துக்கத்தினிடத்திலும் சமமான புத்தியையுடையவன். தீரன்-பண்டிதன். ஈடழியா-பீடிக்கமாட்டா. ஆணேறும் பார்த்தனே-புருஷ சிரேஷ்டனான பார்த்தனே. "ஆற்றலொடு புணர்ந்த வாண்பாற் கெல்லா—மேற்றைக் கிளவி யுரித்தென மொழிப." என்னும் ஸூத்திரத்தால் ஏறு என்பதன் பொருளை யுணர்க. ஓங்கு அமுதத்தன்மை-மிக்க அம்ருதத்வமாகிற மோக்ஷ ஸுகம்.

16. அசத்து-இல்லாதது. சத்து-உள்ளது. இல்லாதது‌க்கு-அஸத்துக்கு. உண்மைக்கு—ஸத்துக்கு. உண்மைக்கு இல்லாதது இல்லையெனக் கூட்டுக. ஈறு-முடி

வான நிச்சயம். தத்துவம்-உண்மை.

17. ஊனம்-நாசம். யாப்புற்றது-வியாபிக்கப்பட்டது.

18. மன்னும்-நித்தியமாயுள்ள. சரீரி-ஆத்மா. அந்தமுடைய-நாசமுடையன.

19. கொல்லுண்ணுன்-கொல்லப்படான். அறியும்-அறிவான். "பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மையிற்—செல்லா தாகுஞ் செய்யுமென் முற்றே" என்பவாகலின் இங்கே 'அறியும்' என்பது படர்க்கை யாண்பாலில் வந்தது.

22. நீறும்-கிழிந்துபோன. புடைவை-வஸ்திரம். முத்துடம்பு-முதிய உடம்பு; கிழத்தனங்கொண்ட உடம்பு. புத்துடம்பு-புதிய உடம்பு.

23. சேதியா-வெட்டமாட்டா. மாருதம்-காற்று.

24. தாணு-ஸ்தாணு. சலிக்காத இயல்புடையவன். ஆதும்-யாதும். யாக்கை, யாறு, யானை என்பன. ஆக்கை, ஆறு, ஆனை என வருவனபோல வந்ததெனக் கொள்க. துயரேல்—துக்கியாதே.

25. இங்ஙன்—இப்படியாக.

26. அறுதி—நிச்சயம்.

27. இடர்-துன்பம். உன் தருமம் என்றது க்ஷத்திரிய தர்மத்தை, பார்த்திபர்-க்ஷத்திரியர்கள். தகைமையது-புகழுடையது.

30. வான் ஏறும் வாயில்—ஸ்வர்க்கத்துவாரம்.

31. புகழ் உன் அறம்-புகழும், உன் தர்மமும். போயிற்றால் என்னும் ஒருமை வினையைத் தனித்தனி புகழிற்கும் அறத்திற்கும் முடிக்குஞ் சொல்லாக்கிக் கொள்க. ஏவம்-பழிச்சொல். "ஏவமோ வெமக்கென்றிசைப்பார் சிலர்" "ஏவம் பாராய்" என வருதல் காண்க.

32. கொண்டாட்டுற்றார்க்கு-கவுரவிக்கப் பட்டார்க்கு. பழி சாமதனிற் கொடிது—அபகீர்த்தி சாவைக் காட்டிலும் கொடிது.

33. ஒன்னாதார்-பகைவர். ஒன்றாதார் என்பது ஒன்னாதாரென்று மருவிற்று. ஒன்றுதல்—சேர்தல். இங்கே ஒன்னாதாரென்றது துர்யோதனாதிகளை. சொல்-புகழ்.

34. மேதினி-பூமி.

35. பேறு இழவு-லாப நஷ்டம். 'சயாசயங்கள்-வெற்றி தோல்வி.

36. வினைக்கட்டு-கர்மபந்தம்.

37. குன்றுது-அழியாது. அவம்-தோஷம். ஒன்றுகும்-ஒரேவிதமாம். அத்திரந் தீர்வில்லவர்-நிச்சயமில்லாதவர்.

38. பூத்தவுரை-புஷ்பமாத்ர பலம்போல விருக்கிற வார்த்தை.

41. மன்னேல்-பொருந்தாதே. யோகக்கேமட-யோகக்ஷேமம்.

42. தடம்-தடாகம். அந்தணன்-வேதாந்தத்தை யணைவுவோன்; பிராஹ்மணன்.

43. அணுமன்றைத-சிறிதும் பற்றுது. வெற்றமை வில்-செய்யாதிருப்பதில்.

44. பேறு இழவு-(பல) ஸித்தியிலும் அஸித்தியிலும். ஒத்தல்-ஸமத்வம். ஓர்ந்து-அறிந்து.

45. தூர அவரம்—மிகவும் இழிவானது.

46. சிறப்பு—கௌசலம்.

47. சிறப்பு—பதவி.

48. கேதம்—வெறுப்பு.

50. நின்ற-ஸமாதியில் நின்ற. பிறிவு-பிரிவு. உறை யாய் என்பதை உரையாயெனத்திருத்திக்கொள்க.

51. திண்ணறிவன்-ஸ்திதப்ராஜ்ஞன்; உறுதியான அறிவையுடையவன்.

52. துளங்கா-கலங்காத. வன்பு-உறுதி.

53. எங்கும்-எல்லா வஸ்துக்களிலும். உகப்பு-கொண்டாடுகை. வெறுப்பு-த்வேஷிக்கை.

55. சங்கம்-ரஸம்; ஆசை. பரமாகுஞ்சீருயிர்-பரஞன ஆத்மா.

56. மொய்ம்பு-பலம். நவையின்று-குற்றமின்றி.

57. உள்ளும்-சிந்தித்திருக்கின்ற. சங்கம்-பற்று. பொன்றும்மிருதி-நினைவுகெடும். மிருதி-ஸ்மிருதி.

58. ஆசு-விரைவில்.

61. *யாதுவுலகர்-கெடும் என்னாது ஓடும் என்ற இலேசால் கெடாது உடம்படு மெய்பெறுதலு முண்டெனக்கொள்க. "தன்முக மாகத் தானழைப் பதுவே" என்பதூங் காண்க.*

62. *கரக்கும்-உள்ளே பிரவேசிக்கும். ஏமம்-சாந்தி.*

64. *அந்தகாலம்-அந்த்யகாலம். சந்தம்-அழகு.*

அத்யாயம் 3.

1. *ஏவுதி-ஏவுகின்றாய். சூதார்ந்த-கலப்பான.*

3. *இறைப்பொழுதும்-க்ஷணகாலமும்.*

4. *கட்டி-அடக்கி. பொருள்-புலனின் விஷயங்கள். பொய்ம்மையினன்-பொய்யாசாரக்காரன்.*

5. *தொத்தற்றான்-பற்றற்றவன்.*

6. *நியதக்கருமம்-(நித்திய நைமித்திகாதி) கர்மம். அறிவில்-ஞானயோகத்தைக் காட்டிலும். ஏற்றமுடைத்து-சிரேஷ்டமானது. உடல் நடப்பு-சரீர யாத்*

திரை; (ஞான ஸம்பாதனத்துக்கு உபயோகமான) தேக தாரணம். ஓடாது-வசித்திக்க மாட்டாது.

7. ஆங்கதனுக்காக-அந்த யக்ஞாதிகளுக்காக.

8. வேதா-பிரஜாபதி; பரமாத்மா.

9. இறைஞ்சிடுமின்-ஆராதியுங்கள். மறுமை-மோக்ஷம்.

10. வளம்-போகம். அமரர்-தேவர்.

11. மிக்கதனை-மிகுதியை; சேஷத்தை. ஊழ்வினை-ஜன்மாந்தர பாவம்.

12. பூதங்கள்-பிராணிகள். மாரியால்-மழையால். காரியமதால்-கர்மத்தால்.

13. காயம்-சரீரம்.

14. மேவலுறுன்-பிரவர்த்தியான். பழுதே-வியர்த்தமாய். பொறிப்பட்டு-இந்திரியங்களால் ரமித்துக் கொண்டு.

15. ஒன்றில்லை-ஒருலாபமும் இல்லை. செய்யாத்ததாலில்லை-செய்யாததினலொரு கேடுமில்லை. வையத்து-பூமியில். ஆதும்-யாதும்.

16. பற்றற்று-ஒட்டாமலிருந்துகொண்டு.

17. மன்னினர்-அடைந்தார்கள். உலகம் இசை வதையும்-ஜனங்களுக்கு (தர்மப் பிரவர்த்தன ரூபமான) அனுக்கிரகமும்.

18. மேலொருவன்-சிரேஷ்ட புருஷன். அங்கம்-ப்ரமாணம். ஆதை-அதனை.

19. நின்று இயல்வன்-நின்று அனுஷ்டிக்கிறேன்.

20. மாயும்-நசித்துப்போம். மரபு-குலம். உய்த்தல்-செலுத்துதல்.

21. இசைவுசெய்க-பிரீதிபண்ணக்கடவன்.

22. உன்னும்-நினைப்பான்.

23. அசைவுசெய்யார்-சலிப்பிப்பாரல்லர். இது செய்யான் என்றிருத்தல் வேண்டும். செய்யார் எனப் பிரதியில் இருந்தவாறே பதிப்பிக்கப்பட்டது. மரியாதைப் பன்மையாக் கொள்ளுதலுமாம்.

24. இனிதிருத்தி-ஸமர்ப்பித்து. மமதை-மமகாரம்.

25. எவர்-எவர். என் மதத்தை-எனது இந்த ஸித்தாந்தத்தை.

26. நூலுரைப்பது-சாஸ்திரஞ் சொல்லும் நிர்ப்பந்தம்.

27. தீங்கு அமைக்கும்-விரோதத்தைச் செய்யும்.

28. மற்றையதில்-பரதர்மமான ஞானத்தைக்காட்டிலும்.

29. வன்பதனில்-வலுவில். ஏவுற்றான்போல-ஏவப்பட்டவன்போல. ஆவுற்றான்-கோபாலன்.

30. வைரி-விரோதி.

31. உற்பம்-உல்பம்; கருப்பப்பை. அங்கி-நெருப்பு. தூமம்-புகை.

32. அமையா-திர்ப்தியடையாத. பொல்லாங்கு-விரோதம்.

33. மன்னறிவு-ஆத்மஞானம்.

34. பரதா-பரதவம்சச் சிரேஷ்டனே! காதி-அடக்கி. கட்டழித்து-போக்கடித்து. ஆவத்து-ஆபத்து. "ஆவத்தின் வந்தபய மென்றானை" என்றார் கல்வியிற் பெரியாரும்.

35. பரம்-பிரதானம்.

36. சேமம்-க்ஷேமம். வன்பகை-ஜயிக்கவரியபகை நீத்தல்-ஒழித்தல்.

அத்யாயம் 4.

1. இந்தயோகம்-கர்மயோகம். இரவி—சூரியன் இக்குவாகு-இக்ஷ்வாகு.

2. எய்ந்ததனை-பொருந்திவந்ததனை. அரைச முனிவர்—ராஜரிஷிகள். கைகழிந்துவிட்டது-அற்றுப்போயிற்று.

3. ஏதம்அற-குற்றம்நீங்க. மறைப்பொருள்-ரஹஸ்யம்.

4. ஆதித்தன்-சூரியன். விசயன்உரைக்க எனக்கூட்டுக.

6. மெய்த்தன்மை-ஸ்வரூபம். எய்தி-பொருந்தி. இறை-ஈசுவரன்.

7. மறம்-வன்மை. வெந்நைத் தருவிக்கும் வில் விசயா-பகையரசர்கள் முதுகுகாட்டி யோடும்படி செய்கின்ற வில்லையுடைய அர்ஜுனனே.

8. நல்லார்கள்-ஸாதுக்கள். முந்தை அறம்நாட்ட-பிராசீன தர்மங்களை ஸ்தாபிக்க. உகம்-யுகம்.

9. எதிர்ப்பிறவி-புனர்ஜன்மம். எலாது-அடையாமல்.

10. பூதராய்-பரிசுத்தராய். வெகுளி - க்ரோதம. அறிவாந்தவம்-ஞானதபஸ்.

12. தாங்கிநின்று-ஆராதித்துக்கொண்டு. அஞ்சாநிற்பர்-ஸம்ஸாரதுக்கத்திற்குப் பயப்படாமலிருப்பார்கள். அஞ்சாநிற்பர் என்பதை ஸ்ரீராமாநுஜ பாஷ்யத்தின் கருத்தையனுசரிக்கப்புதிதாகச் சேர்த்தனரென்க. தாங்கி யிறைஞ்சாநிற்பர் என்றிருப்பின் மூலபாடத்தை யொத்ததாகும். தாழாது-தாமதியாமல்; சீக்கிரமாக.

13. வண்ணங்கள் நாலும்-நான்கு வர்ணங்களும். வகுத்தல்—பிரித்தல். மற்றது செய்யேனு-மற்றதனைச் செய்யாதவனுக. வெறு-மனத்திற்பொருந்து. "உரைசெல வெறுத்தவவன் மூதூர் மாலை" என்னுமிடத்து

வெறு—என்பது பொருந்துதலென்னும் பொருளிற் பயின்றுவருதலை யறிக.

14. இழிசா-பற்றமாட்டார். இழிசுதல்-பூசுதல்.

15. இன்னே-இப்படியாக. வீடெய்த முயல்வோர்-முமுக்ஷுக்கள். தொல்லையார்-முன்னோர்கள். ஒல்லையாய்-சீக்கிரமாய். சக்தியுடையையாய்க்கொண்டு என்றுரைத்தலுமாம்.

16. மோகிப்பர்-மயக்கமடைவர். உரைக்கேன்-சொல்லுவேன்.

17. விவிதம்-பலவிதம்.

19. பொறி-தீப்பொறி.

20. அதொன்றும்—"முற்றுமற்றொரோவழி" என்பதனால் உகரங்கெட்டுப் புணர்ந்ததென்க.

21. அமைந்த-அடங்கிய. இரு-ஈரு என நீட்டலாயிற்று.

22. பொறுமை - அஸமை. பிணிப்புண்டான் - கட்டுப்பட்டான்.

24. அவி-ஹவிஸ்.

25. எச்சம்-யஜ்ஞம். பிரமமாம் அங்கி-பிர்ஹ்ம ஸ்வரூபமான அக்னி. எச்சவுறுப்பு-யக்ஞத்தின் உபகரணங்கள்.

26. ஆன்றமைதலாமனலில் - அடக்குவதென்கிற அக்னியில். ஓம்பபர்-யாகஞ்செய்வார்.

27. இயல்வு-செயல்கள்.

28. பொருளெச்சம்-த்ரவ்ய யக்ஞம். தவவெச்சம்-தபோ யக்ஞம். தெருள்-தெளிவு. மருள்-கலக்கம்.

31. எச்சமிச்சம்-யக்ஞத்தில் மிகுந்தது. அமுதுண் விரும்புவார்-அமிர்த ஸமமாகப் புஜிக்கவே விரும்புமவர். ஓங்குபிரமம்-ஸநாதன பிர்ஹ்மம். இவ்வுலகமில்-இந்த லோகத்தில் தர்மாதி புருஷார்த்தங்களில்லை. அவ்வுலக மத்தால்—என்றிருப்பதை அவ்வுலக மெத்தாலெனத் திருத்திக்கொள்க.

33. எச்சத்தின்-யக்ஞத்தைக்காட்டிலும். போதம்-ஞான யக்ஞம். மிகும்-சிரேஷ்டமாகும்.

34. இப்பாசுரத்தின் மூன்றாமடியை யொத்தப

தேசிப்-பருனக்-குணர்ந்தோராய் என வரையறை செய்து வெண்பா விலக்கணத்திற்கு ஏற்குமாறுகொள்க. இவ்வாறு கொள்ளுதல் ஆசிரியரின் ரீதிக்கு விரோதமெனக் கண்டு யாம் மேற்கூறியவாறு சீர் பிரித்திலம். நம்மிடமுள்ளபிரதியில்ஒத்தபதே-சிப்ப-ருனக்கு-வுணர்ந்தோராய் என்றுங் காணப்படுகின்றது. ஏற்றவாறு கொள்க.

35. மோகியா யாததனை என்பதனை மோகியாய் யாததனை எனத் திருத்திக்கொள்க.

37. அறிவு-ஞானக்னி. மெய்யறிவில்-மெய்யறிவை யொப்ப. பைய-காலக்கிரமத்தில்.

38. ஆதரவு-சிரத்தை.

39. மயக்கஞ் செறிவான்-ஸம்சயம் மிக்கவன்.

40. நெஞ்சந்தனை யென்பதை நெஞ்சன்றனை யெனத் திருத்திக்கொள்க.

41. புகர்-நிறம். புகருடையவாளென்க.

அத்யாயம் 5.

1. கர்மவிடுமெறிவும்-கர்மஸந்யாஸ ஞானத்தையும். இருமையிலும்-வீடு பற்றுக்களி ரண்டிலும். இருமை யிங்கே யிரண்டென்னும் பொருட்டாய் நின்றது. "மும்மைசா லுலகம்" என்பதிற்போல.

2. தக்கநலம்-புருஷார்த்தம். அக்கருமம் விட்டியல் தன்னின்-அக்கர்ம ஸந்யாஸ ரூபமான யோகத்தைக் காட்டிலும்.

6. அரிதாகுமெனவும் பாடபேதம். கருமங்கூடாமல் எய்தவரிதாகு மெனக்கூட்டுக.

8. காட்சி முதலைந்து-கண்டு, கேட்டு, உற்று, மோந்து, உண்டு அறிதலாம் ஐந்தெர்க. கண்டுயிலு யிர்த்தல்-கண்துயிலு (தூங்கு) தலும் கண்விழித்தலும். நான் இயலேன்-நான் செய்யேன்.

9. பதுமத்திலை-தாமரையிலை.

11. தாமத்தால்-கயிற்றால். கட்டுண்ணும்-கட்டுப் படுவான்.

12. புரம்-பட்டணம்.

13. தத்துவமா நின்றவுயிர்-தன் ஸ்வரூபமாத்திரமாயிருக்கிற ஜீவன். செய்யானோ் நடக்கு மென்பதை, செய்யானேர் நடக்குமெனத் திருத்திக்கொள்க. ஒன்றிய முன்வாதனையால்-பொருந்திய அநாதியான பிரகிருதி வாஸனையால். வாஸனை-வாதனையென்ருயிற்று. மாஸம்-மாதமென்ருனற்போல.

14. ஒருவன் தீவினையும் நல்வினையும்-இஷ்டனுடைய பாபத்தையும் அனிஷ்டனுடைய புண்ணியத்தையும். பெரியோன்-விபுவான ஆத்மாவானவன். வாஙகும்பண்பிலன்-போக்குந் தன்மையில்லன். இஷ்டானிஷ்ட விபாகமில்லாததால் 'பாங்கினில்' என்ருர். பண்பிருல்—என்பதனைப் பண்பிலனுலெனத்திருத்திக்கொள்க. அறிவு-ஸ்வரூப விஷயஞானம். மாயவினையால்-அஞ்ஞான ரூபமான கர்மாதிகளால். மறைந்தன்று-மறைக்கப்பட்டுள்ளது. மறைந்தன்று என்பதில் அன் சாரியை. "ஓதலிற்சிறந்தன்று ஒழுக்கமுடைமை" "வந்தன்றுகார்" என வருவனவற்றிலுங் காண்க. மறைந்தன்றியென்பதை மறைந்தன்று எனத் திருத்திக்கொள்க. உயிர்களவை மோகத்திலாய எனக்கூட்டுக.

15. மயர்வு-அஞ்ஞானம். பேரறிவு-பரமான ஞானம். பகலவனில்-சூரிய பிரகாசம்போல. பீடுடைத்

தாய்-பெருமையுடைத்தாய்.

16. நிலைமை-நிஷ்டை. ஈடழித்தல்-போக்குதல். மீளாவகையுடைய மெய்ப்பயன்-திரும்பிவருந் தன்மையில்லாத ஆத்ம பிராப்தியான பலன். நண்ணுவர்-அடைவர். நண்ணுவரேன் என்றிருப்பதைநண்ணுவரே யென்று திருத்திக்கொள்க.

17. ஆன்றுணர்ந்த அந்தணன்-வித்யையாலும், விநயத்தாலும் ஸம்பன்னனான பிராமணன். ஆ- பசு. அத்தி-அஸ்தி; யானை.

18. பிறவிச்சங்கம்-ஸம்ஸாரஸங்கம். இவரால்-இவ்வுலகத்துள்ளவரால். ஒப்பில்-ஸாம்யத்தில். தீதிலா ஒத்தவுயிர்-நிர்த்தோஷமாய் ஸமமாயிருக்கிற ஆத்மா.

19. முன்பயிலு மோகம்-தேகாத்மாபிமானமாகிற மோகம். இறையை - பிர்ஹ்மாத்மக ஸ்வரூபத்தை. போகம்-அனுபவம்.

20. புறம்பயிலும் தொத்தற்ற புந்தியன்-பாஹ்யமான விஷயஸ்பர்சங்களில் தங்காத நெஞ்சையுடையவன். அந்தமிலாது ஆரும் சுகம் அடையும்-அழிவில்லாமல் அந்த பிர்ஹ்மானுபவ சுகத்தை அடையாநிற்பன்.

21. புலன்சேர் பொறியில்வரும் போகங்கள்-விஷயத்துக்கும் இந்திரியத்திற்குமுண்டான ஸம்பந்தத்தால் வருகின்ற போகங்கள். நிறைஞானவான்-பூர்ணபண்டிதன். அற்பம்-சிறிதும்.

22. காயம் கழிப்பதற்குமுன்னில்-சரீரத்தை விடுவதற்குமுன்னே. இவை-இவைகளினுடைய. யோகி-ஆத்ம ஞானத்திலே யுக்தன். போகம் — ஸுகம். 'இஹைவ' என்னும் கீதவாக்கியத்திற்கு ஸ்ரீராமாநுஜர் சாதன அனுஷ்டான தசையிலேயே யெனப் பொருள் செய்திருப்பதை யனுசரித்து இந் நூலாசிரியரும் 'இக் காலத்தே' யென் றுரைத்திருக்கலாமென்று தோன்றுகிறது. இங்ஙனமாயின் 'முன்னிலிக் காலத்தே' யெனப் பாடங்கொள்க. 'முன்னிலிலிக் காலத்தே யென்று ஏட்டுப்பிரதியிற்கண்டவாறே பதிப்பிக்கப்பட்டது. இதற்கு நேரான பொருள் விளங்கவில்லை.

23. தன்னுள் அமர் இன்பம்-ஆந்தரமான ஆத்ம விஷய ஸுகம். தன் னிழலிற் றுன்மகிழ்வோன்-(உத்யானத்திலே யிருந்தாற்போல)போகநிழலின்கீழிருந்து மகிழ்ச்சியை யடைவோன்.

24. நீடு இன்பம் பூண்டவர்-நீடிய இன்பதத்தைச் செய்யும் விஷயத்தில் ஆஸக்தியை யுடையவர். எஞ்சா-

கல்மஷங்கள்* க்ஷீணிக்கப்பெற்று. எஞ்சா-செய்யா வென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்.

25. நீளாகும்-அபிவிர்த்தியடையும். நீள்-முதனிலைத் தொழிற்பெயர்.

26. புறப்பற்று-பாஹ்ய விஷயாநுபவம். இருகால்-பிராண அபானங்கள். நிறுத்து-ஸமகதியாகச்செய்து. வென்ற பய வெகுளியானவன் - வெல்லப்பட்டிருக்கிற பய க்ரோதங்களையுடையவன்.

27. கொள்வோனாய் ஆகி உறவாமெனை யெனக் கூட்டுக. கொள்வோன்-அனுபவிப்பவன். சாந்தி-பரமானந்தம். அனைத்துலகும் ஆள்வினையனாகி ஸர்வ லோகத்தையும் ஆள்பவனாகி.

அத்யாயம் 6.

1. நல் அங்கி-யதார்த்தமான அக்னி. கிரிசை-கர்மங்கள். இகழான்-கைவிடாதவன்.

2. யோகம்-கர்மயோகம். நசை-பலாதிஸங்கல்பம்.

3. ஞானயோகம்-ஆத்மயோகம். நயந்து அரவேண்டும்-விரும்பி மிகவும் அடையவேண்டுகின்ற. முதல்-ஸாதனம். சமம்-நிவ்ருத்தி.

4. கூட்டும் கருமம்-ததர்த்தமான கர்மம். நசை-ஸங்கம்.

5. எடுப்பான்-கரையேற்றுவான். தளர்விக்க-கீழே நழுவவிட. யான்பகை-பெரியபகை.

6. ஆன்ற-அடங்கிய. மாறே இயலும்-விபரீதமாகவே வர்த்திக்கும்.

7. சிறப்பு இகழ்வு-மான அவமானம். அமைவு சேர்ந்து-அடக்கம்பொருந்தி.

8. விவேகம்-விஞ்ஞானம். உகத்தல்-திர்ப்தியடைதல். ஓட்டிற் கற்கனகத்து ஒத்தியல்வான்-ஓட்டிலுங் கல்லிலும் பொன்னிலும் ஒத்திருப்பவன். காட்சி-யோகம். ஒற்கம்-தாழ்மை.

9. நன்னெஞ்சன்-நல்லது நினைக்கும்ஸுஹ்ருத்துக்கள். தோழன்-ஸமவயதான தோழன். நயப்பறியான்-வெறுப்பு உகப்பு இல்லாத உதாஸீனன். நடுவோன்-மத்யஸ்தன். பழிவெறுப்போன்-பழிக்கத்தக்க த்வேஷ

மூடையவன். உயர்கருமர்-ஸாதுக்கள். ஒத்தமனம்-ஸமபுத்தி.

10. தானேயிருந்து-ஏகாகியாயிருந்து. தனிஇடம்-ஏகாந்தமான இடம்.

11. தூயநிலம்-பரிசுத்த ஸ்தானம். துகில்-துணி. ஓக்கம்-உயர்வு. தோல்-மான்தோல். குசம்-தர்ப்பை. சுத்திபெற-ஆத்மசுத்தியைப் பெறும்பொருட்டு. ஒருமித்து-ஒன்றை நாடியதாகச்செய்து. ஓக்கந்தாழ்வற்ற வாசனம் எனக்கூட்டுக.

12. காயம் சென்னிகளம்-உடலையுந் தலையையும் கழுத்தையும். முன்காண மூக்கைக்கண்-கண் முன் மூக்கைக்காண என மாறுக. முன்மூக்கு-நுனிமூக்கு. ஆறி-மனமடங்கி. அஞ்சாதே-ஸாமஸாரிகமான உபத்ரவத்திற்குப் பயப்படாமல். அறம்-பிரஹ்மத்தை நாடுகிறவிரதம். உரனாய்-உறுதியுள்ளவனாய். விருப்பான்-விருப்பத்தையுடையனாயிருப்பான்.

13. மன்னேர்ந்த என்னுமிடத்து மன் என்பது மத் என்னும் வடமொழி திரிந்ததென்றலுமாம். 'மத்ஸம்ஸ்தாம்' என்பது கீதையிலுள்ள வாக்கியம்.

14. கடிந்தோன்-தூக்கத்தை வெறுத்தவன்.

15. இயற்றி முயற்றி உணர்த்தி-தொழிற்பெயர்கள். ஸஞ்சாரமும் சேஷ்டையும் உணர்ச்சியுமெனக.

17. இலாதிடத்து-இலாத இடத்து. இலாத என்பதில் அகாரம் விகாரத்தாற் றொக்கது.

18. எதில்-எதில். நிருத்தம்-தகையப்பட்டது.

19. யோகத்து-யோகத்தினிடத்தில். நுகர்தல்-அநுபவித்தல்.

20. பேறு-லாபம். மீதென்று-அதிகமானதென்று.

21. திசைப்பற்ற-கலக்கமற்ற. ஒன்றல்-ஒன்றுபடுதல்.

22. தன்னிலாம்-தன் ஸங்கற்பத்தாலுண்டான.

23. தீங்கு-தோஷம். செருக்கு-ரஜோகுணம்.

24. செற்று-நீக்கி.

28. நாமம்-பெருமை. முன்னல்-ஆலோசித்தல்.

29. அமர்விசயன்-போரில் வல்ல அர்ஜுனன்.

30. சரிசங்கன்-வளை தலையுடைய சங்கத்தையுடையான்; கிருஷ்ணபகவான்.

31. காரார் கொடை—மேகத்தை யொத்த ஈகை. துறவு-வைராக்கியம். அது-மனம்.

32. இசையா-அடக்கப்படாத. யோகம சார்வரிது என்க. என் இசைவு-என் கொள்கை.

33. விருப்புற்றான்-சிரத்தையுள்ளவன். இயல்வு-பிரயத்னம். பாங்கு-நேர்த்தி. அதுசேராது-யோகஸித்தியையடையாமல். அடையும்-அடைவான்.

34. சின்னமாம் மஞ்சு-துண்டுபட்ட மேகம்.

35. தக்க பரிசு அறுக்க-தகுந்தவிதமாகப்போக்க.

36. பொல்லாநெறி-துர்கதி.

37. தூயார் சிறந்தமனை-பரிசுத்தர்களது சிறப்புற்ற குடியில். சிதைந்தான்-நழுவியவன்.

38. உதயமாம்-பிறப்பான். பிறவி-ஜன்மம். அரிது-துர்லபம்.

39. பற்றி-அடைந்து. அதில்-யோகஸித்தியில்.

40. மன்னுநசை யோகத்திலுற்றான்-அறிய முயல வேண்டுமென்னுமாசையை யோகத்தினிடமாக வுள்ள வன். உரைசேர் பிரமம்-சப்த பிர்ஹ்மம்; பிரகிருதி தத்துவம். மீதியல்வான்-மேலான ரூபத்தையடையப் பெறுவான்.

41. தன்மையுணர்ந்தார்-ஞானிகள். யோகி- தப ஸிகள், ஞானிகள், கர்மஞ்செய்பவர் என்கிற இவர்க ளெல்லாரையும்விட அதிக மேலானவன் என்க.

43. உயிர்யோகி என்பதை உயர்யோகியெனத் திருத்திக்கொள்க. முற்றும்-எல்லாருக்குள்ளும்.

ஞானங்களை. செவ்வாம் மறைப்பொருளை—செவ்வையான ரஹஸ்யார்த்தங்களை. செப்பினேன்—உபதேசித்தேன. நின் இயல்வால்—உன் அதிகாரத்துக்குத் தக்கபடி.

64. இட்டன்—இஷ்டன். இதமாப் பட்டதனை—இதமாகவுள்ளதை. பரிந்துசொல்வன்—பரிவாகச் சொல்லுவேன்.

65. என்பத்தன் ஆகி—என்னிடத்தில் பிரீதிமானய்க் கொண்டு. என்னை மனனம் பண்—பிரீதிரூபமாயிருக்கிற ஸ்மிருதி பரம்பரையைச் செய். [வேதநம், தியானம், உபாஸனம் முதலிய சொற்களுக்குப் பொருளாய், தரிசனத்துக்கு ஸமானமாயிருக்கும் மிகுந்த பிரீதிரூபமாயிருக்கும் ஸ்மிருதி பரம்பரை யென்க.] அருச்சி—ஆராதனஞ்செய். ஆராதனமாவது—பரிபூர்ண சேஷவிருத்தி. என்னையே மேவுதி—என்னையே யடைவாய். அறுதி—நிச்சயம்.

66. எல்லா அறங்களையும் அறவிட்டு—கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம் என்கிற மோக்ஷஸாதனங்களான எல்லாத் தர்மங்களையும் என்னுடைய ஆராதன ரூபமாக மிகுந்த பிரீதியோடு உன் அதிகாரத்துக்குத் தக்கபடி செய்துகொண்டே, கீழ்ச்சொன்ன

படி பலனையும், கர்மத்தையும், கர்த்திருத்வத்தையும் விட்டு. என்னையே சரணமாக நண்ணியிடு—ஆராத்ய ஸ்வரூபனான என்னையே பலமாகவும் உபாயமாகவுங் கருதிச்சரணம்புகுவாய். நான் பாவங்களினின்றுன்னைப் பற்றுவிடுவிப்பன்—(என்னையடைதற்கு விரோதிகளாய், அநாதி காலமாய் ஸம்பாதிக்கப்பட்டவைகளாய்ச செய்யத் தகாவற்றைச் செய்கையும், செய்யத்தக்கனவற்றைச் செய்யாமையுமான) ஸகல பாவங்களினின்றும் நான் உன்னைப்பற்றுவிடுவிப்பேன். தாவந்தனை ஒழி—(ஆகையால்)நீ சோகத்தைவிடு.[பக்தியோகத்தையாரம்பிக்கவொட்டாமல் விரோதிக்குமவைகளாய் அநாதிகாலமாய் ஸம்பாதிக்கப்பட்டவைகளாய் நானாவிதங்களாய் அனந்தங்களாயுள்ள பாபங்களுக்குத்தக்க பிராயச்சித்தரூபங்களாயும், கிருச்சிரம், சாந்திராயணம், கூச்மாண்டம், வைச்சுவாநரம், வ்ராதபிவித்திரேஷ்டி, த்ரிவ்ருதக்நிஷ்டோமம் தொடங்கிப் பலவிதங்களாயும் அனந்தங்களாயும் எத்தனை காலம் ஜீவித்திருந்து அநுஷ்டித்தாலும் அநுஷ்டிக்கவரியவைகளாயுமிருக்கின்ற ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டு, பக்தியோகாரம்பம் ஸித்திப்பதற்காகப் பரமகாருணிகனாய்ப் பிராணிகளிடத்தில் ஒரு விசேஷத்தையும் ஆலோசியாமல் அவைகளுக்கெல்லாம் சரணியனாய் ஆச்ரிதர்களிடத்திலுண்டான வாத்ஸல்யத்துக்குக் கடலாயிருக்கின்ற என்னையே சரணைப்

பற்று. நான் உன்னைக் கீழ்ச்சொன்ன பக்தியோகாரம்பத்திற்கு விரோதிகளான பாபங்களினின்றும் விடுவிக்கின்றேம். நீ அதற்காகச் சோகிக்கவேண்டாம் என்று உரைத்தலுமுண்டு.]

67. இப்பொருளை—(இப்போது நான் உனக்குச் சொன்ன பரமரஹஸ்யமான) இந்த அர்த்தத்தை. இல்லாத் தவத்தார்க்கும்—இல்லாத தவத்தையுடையானுக்கும் அதாவது தவம்புரியாதவனுக்கும். என்னைப் பொறாதார்க்கும்—என் குணங்களைக் கேட்க ஸஹிக்காதவனுக்கும்.

68. மிகவும் ரஹஸ்யமான இவ்வர்த்தத்தை யாவனொருவன் என் பக்தரிடத்தில் பரிவோடு சொல்லுகிறானே அவன் என்னிடத்தில் மிகுந்த பக்தியைச்செய்து ஸந்தேகமில்லாமல் என்னையடைவான்.

69. அவனின்—அவனைப்போல. மேதினியில்—பூமியில். இனியும் உண்டாகப்போவதில்லை யென்பார் எக்காலுமில்லை யென்றார். [அயோக்கியர்களை முந்தியெடுத்தது, இவ்வர்த்தத்தை யோக்கியர்களுக்குச சொல்லாமலிருப்பதைப் பார்க்க அவர்களுக்குச்சொல்வது மிகவும் அனிஷ்ட மென்பதற்காக வென்க.]

70. நெஞ்சறிவாம் எச்சம்—ஞானயோகம். இறைஞ்சினன்—ஆராதித்தான். எஞ்சலற—குறைவற.

71. சிரத்தையினைச் சேர்ந்து—சிரத்தையோடு கூடி. ஆர்ந்து—விரும்பி. தீர்ந்து துயரற்று—பக்தி விரோதி பாபங்களினின்றும் விடுபட்டுத் துயரமில்லாதவனாய். மகிழும்—ஸந்தோஷிப்பான்.

72. ஒருமைபற்றியாஞ் சித்தத்தால்—ஏகாக்ரசித்தனாய். சீர்க்க—பெருமைபொருந்த. கழிந்ததே—போயிற்றா? இங்கு ஏ, வினாப்பொருளது. சேர்ப்பான்—வினையெச்சம்; சேர்க்கக் காரணமாய் என்பது பொருள்.

73. உன்னுடைய பிரஸாதத்தால் விபரீதக்ஞானம் போய் ஞானத்தைப் பொருந்தி மயக்கத்தை யொழித்தேன். சொன்னதெல்லாஞ் செய்வேன் என்க. [தேகாதிகளே ஆத்மாவென்கிற துரபிமானமும், சேதனா சேதன ரூபமான ஸகல பிரபஞ்சமும் பரமபுருஷனுக்குச் சரீரமென்கிற விஷயமுந்தெரியாமல் மாறாக நினைத்திருந்த துரபிமானமும், நித்திய நைமித்திகமான கர்மம் பரமபுருஷனுடைய ஆராதன ரூபமாக அனுஷ்டிக்கப்படுமாகில் அவனை யடைவதற்கு உபாயமாகுமென்கிற விஷயந்தெரியாமல் அதைக்கட்டுக்குடலாக நினைத்திருந்த அஞ்ஞானமுந் தொலைந்தன. ஆத்மா பிரகிருதியின் ஸ்வபாவமின்றி அறிவதே ஸ்வபாவமாய்ப் பரமபுருஷனுக்குச் சேஷப்பட்டு அவனாலாளப்படுவதே ஸ்வரூபமாயிருக்கிறதென்கிறஞானமும், பரம

புருஷனுடைய உண்மையை யறியும்படியான ஞானமும், பரமபுருஷனுக்குப் பிரீதியை வளர்ப்பதான நித்திய நைமித்திக கர்மங்களை யனுஷ்டித்து நிஷித்தங்களை யொழிப்பதாலும், சமம், தமம் முதலிய ஆத்மகுணங்களாலும் பெறவேண்டிய (பக்திரூபமாய்ப் பரிணமிதிருக்கிற) பரமபுருஷோபாஸனத்தால் மாத்திரம் அடையப்படும் பொருளும், வேதாந்த விழுப்பொருளும், பரம புருஷனுமான வாஸுதேவன் தேவரீரே யென்கிற ஞானமும் எனக்கு உண்டாயின என்பதாம்.]

74. இப்படி மகாத்மாவான வாஸுதேவனுக்கும் பார்த்தனுக்கு முண்டான அற்புதமாய் ரோம ஹர்ஷணமான இந்த ஸம்வாதத்தை நான் கேட்டேன் என்க. செவ்வணணம் என்றும் பாடம்.

75. யோகத்தை நேரேயருளிச்செய்கிற யோகேசுவரனான கண்ணன் பக்கல் நின்றும் இந்தப் பரமான குஹ்யதமத்தை வியாஸ மகரிஷியினுடைய பிரஸாதத்தாலே கேட்டேன் என்க.

76. ராஜாவே! கேசவார்ஜுனர்களுடைய, புண்யமாய் அத்புதமான இந்த ஸம்வாதத்தை நினைக்க நினைக்க எனக்கு ஸந்தோஷமுள்ளடங்காமல் வருகின்றது என்பதாம்.

77. கிருஷ்ணனுடைய அத்புதமான அந்தரூபத்தை நினைக்க நினைக்க எனக்குப் பெரிய விஸ்மயமுண்டாகா நின்றது. பின்னையும் பின்னையும் பிரீதனாகா நின்றேன் என்க.

78. எங்கே யோகேசுவரனான ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் எழுந்தருளியிருக்கின்றானோ, அவன் திருவடிகளையே நம்பியிருக்கின்ற வில்லுங்கையுமான அர்ச்சுனன் எங்கே விளங்குகின்றானோ அங்கே தான் லக்ஷ்மியும், விஜயமும், விபூதியும், நீதியும் சாசுவதமாய் நிலைநிற்கும் என்பது என்னுடைய ஸித்தாந்தம்.

ஸ்ரீ

பகவத்கீதை வெண்பா.

வாதிகேஸரி

ஸ்ரீ அழகியமணவாள ஜீயர்

அருளிச்செய்தது.

இரண்டாவது ஷட்கம்.

ஸ்ரீரங்கம்:

ஸ்ரீ வாணீ விலாஸ் பிரஸ்.

1907.

அத்யாயம் ௭.

விஜ்ஞானயோகம்.

முன்னாறு நல்லுணர்வின் முற்றுங் கருமத்தாற்
றன்னை யுயிருணர்வு தானுணர்த்தப்—பின்னார்வந்
தேறு மனத்தா லிறைவன்பா லன்புசெயக்
கூறு மவ்வாறுங் கூர்ந்து.

ஆக்குமுத லேழாமோத் தன்புக் கிலக்காகு
போங்குமிறை மாபத் தொழிற்குமப்—பாங்கிற்
சரண நெறியடைந்தார் தம்போத ஞானி
பாருபர்வு சொல்லு மமைத்து.

என்னமரு நெஞ்சனாய் யோகத் தியல்வுற்றே
நின்னமரு மென்பற்றாய் நின்றநீ—முன்னிலையு
முண்மயக்கற் றொன்றொழியா தென்னை யுணர்வண்ணக்
திண்மையுறக் கேள்பார்த்த தீர்ந்து. 1

மிக்க வறிவினரைச் சேரத் துணைவுடனே
யொக்க வுணர்க்கொள் ளெழுமியமழ்—சிக்கெனவே
யான்பகர்வன் யாதரிந்தால் வேறெரன் றினியறியத்
தான்பயிலே திங்கின்ல சார்ந்து. 2

மானிடர்கள் பல்லா பிறந்தொருவன் மன்னுலகத்
தானியல்லா னுக்கவர்க டக்கினு—மேனிகழ்ந்தே
யென்னே முழுதறிவா னெல்லோ மாக்கொருவன்
றன்னையறி வானரிது தான். 3

மன்றும் புனலும் வனமெரியும் காயுடன்
வின்று மனஞ்சேர் வியன்புவனு—நின்னமரு
மாறுமாக் காரமுமாய் வத்தனை வெட்டிடைய
தானமித் தென்னமரு மாம். 4

மற்றதனில் வேருமி மன்னுயிராய் மேவாமி
புற்றதுநா னென்ற றதுவாக—மற்றமறத்
தாங்கு சகத்திநினைத் தானமைந்து சிற்குமே
யோக்கித் தழைபுபத்தா யன்று. 5

இந்த விரண்டு முதலாக மெய்பொருளும்
வந்த பரிசனர்தி மன்னவனே—வந்தனை
தானறிந்து வெல்லாச் சகத்தின் பிறப்பிறப்பு
மானெவ்வெ காணி சவந்து. 6

என்னிலே யுயிர்க் கிங்கோர் பொருளுளதென்
றன்னிவரு மெல்லை யுயர்விசயா—மன்னியருண்
மாமணிபோற் கோப்புண்மெய்ச் சேவெண் பாலிதெல்லாஞ்
சேமமுற நிற்குஞ் செறித்து. 7

எவ்வாசா ளுதலு லப்பி லினிமையுநான்
சொல்வார் மதியிரவிச் சோதியுநான்—சவ்வார்க
னோங்காரம் வேதத் துயர்வின் மிசைச்சத்தம்
பாங்குசா சிற்பொன ருடம். 8

இப்புவிநற் கந்த மெரியிலொளி யெப்பொருட்கும்
மைப்பயிர் சத்தைக் கருதங்கா—வொப்பிலா
சற்றவத்தோர் மாட்டு சவஞ்சிறந்த சற்றவனும்
பற்றவர்கள் கோளரியே பார். 9

எப்பொருட்கும் வித்தா யிலகின்ற வென்னையறி
யப்புருடர் புத்தியுநா னுகின்றே—னொப்பில்
திறலொளியை மாய்க்குமப் பேரொளியா னுளன்
செறிதிணிதோட் பார்த்தா தெளி. 10

திண்மையிலோர் திண்மையுநான் றீதிலாத் தேசுபெறும்
றண்மையுறுகாமரா கமொழிந்து—வண்மை
பரஞ்செறியுங் காமமா னுடலர்க ளேறே
பிறந்ததெவ னாளுந் தெளி. 11

இன்ன குணமூன்றி லேய்ந்த பொருளனைத்து
மன்னேயென் றன்மையிலுள்வாய்ந்ததென—வுன்னுக நீ
யாக்கையையென் பாலே யமைந்திடினும் யானவற்றி
னீக்கமுற நிற்ப னிகழ்ந்து. 12

முக்குணஞ்சே ரிப்பொருளான் மோகித்த விவ்வுலக
மக்குணங்க டம்மி லதிமேலாய்—மெய்க்குணங்க
ளொன்றதனி லோர்குறையா தோங்கிறையா
னின்றறிய மாட்டாது சேர். [மென்னைத்தா 13

இந்தக் குணமயமா மென்றதென் மாயைதன்
சந்தத்தி னிற்கடக்குஞ் சார்விதாற்—சிந்தையுட
னென்னையடைந் தேயவ்வா றிம்மா யையைக்கடக்க
முன்னையமர்ந் தற்றுன் முயன்று. 14

மூடர் பாதகர்கண் முன்மாயை யாலறிவின்
பாடழிந்தா ராசுரமாம் பாகஞ்சேர்—கேடார்ந்த
தீவினையார் பாவமொன்றே சேருங் கதியதனின்
மேவியுழ லாவர் மிக்கு. 15

[வான்பொருளைத்
யாதுழந்தான் மன்னுயிரை வேண்டினோர்வோன்
தேடியிருப் பான்ஞானஞ் சேர்வுற்றான்—பீடமரு
நல்வினையார் நால்வரிவ ரென்பா னலம்புனையுந்
தொல்வினையாற் சேர்வர் தனித்து. 16

ஆக்கதனின் ஞானி யதிக னவனென்றும்
ராங்கிலெனைச் சேர்ந்தேக பத்தியனாய்—நீங்கலுறு
மதன்னையவன் செப்பாத வேய்ந்திருக்கும் யானுமவன்
றன்னையுகந் தேயிருப்பன் சார்ந்து. 17

டற்றிவர்க ளெல்லா முதாரரே ஞானியெனு
மற்றிவனென் றன்னுயிரா வாய்ந்தறிவ—னற்றமற
லென்ற மவனென்னை யேலும் பரகதியா
நின்றுணர்வு செய்யு நிகழ்ந்து. 18

புண்ணியமார் பல்பிறவி பூண்டியன்றே னக்தத்து
ண்ணியுணர் வென்னை நயந்தடையு—மெண்ணியுயி
ரெல்லாமும் வாசதேவ னேதா னெனவுணர்ந்த
ல்லான் மிகவரிய னாட்டு. 19

காமங்க ளான வவர்ரூற் கருத்தழிந்தார்
சேமமுற வேமற்றைத் தேவதைக—ளாமங்கள்
பற்றிபிய தங்களுடன் பண்டைத்தம் வாசனையா
முற்றியல்வ ரன்பா லுகந்து. 20

இங்கெ னுருவா மிமையோரை யாரையா
ங்கருத்தி வர்ச்சிப்பா னிச்சிப்பார்—சங்கையற
ானவருக் காங்கவர்பா னன்றிருப்பன் றூன்சலியா
ானவகை செய்வ னமர்ந்து. 21

அந்த விருப்பத் துடனே யவரையவர்
தந்த மனநிறைந்திச் சார்வுறவர்—சிந்தையுட
னென்பாற் செயப்பட்டே யிக்காரக் காமமவை
தம்பா லடைவர் தாம். 22

அற்ப மதியான வவர்க்கக் கமைபலந்தா
விற்பதில நாக கேடுமே—கற்பமரர்
பின்சேர்ந்தா ரமரரைப் பெற்ற ரவரென்னையே
மின்சேர்ந்தா ரும்பெறுவ ரிங்கு. 23

ஒன்றோர் குறையற் றுயர்ந்துயர்ந்த வென்றன்மை
யின்றோ ரறியா திகழ்ந்தென்னை—யின்றோர்பால்
வந்தியவ்யான் முன்றெரியா னென்றே மதித்துயிர்
புத்தியிலா ரோர்ந்தார் புணர்ந்து. [போற் 24

என்பிறவி யோகமெனு மிம்மாயை யான்மறைந்தே
யன்பிலர்கள் யார்க்கு மறிவரியேன்—என்பதனு
மென்னை யியல்பிறப்பற் றேதம் குறைவிலனு
முன்னுற வோரா தவரு. 25

என்றறிவ னுனே னடோறும் பூதங்கள்
சென்ற நிகழ்ந்தவருஞ்செய்பொருள்க—ளின்றிவற்ற
லொன்று மெனையுணர மாட்டா தனதன்றே
குன்றுயர்ந்த தோளாய் குறி. 26

முன்னியவா விச்சை முனிவான் முயன்றெழுந்த
பின்னிருமை கொண்ட பெருந்துயரா—லிந்நிலத்துப்
பூதங்க ளெல்லாம் புணர்பொழுதே யெய்துமே
பேதங்க ளாமோக மிங்கு. 27

புண்ணியஞ் செய்புருடர் யார்க்கும் புணர்பாவ
மன்னியிருந் தான்முடிவை மன்றாகத்—திண்ணியராய்
நின்றவர்க ளவ்விருமை நீற்கும்பே றென்னையே
யொன்ற வுவர்ந்தடைக ருற்று. 28

மூப்பிறப்புத் தீர முயன்றென்னை வந்தடைக
ராப்புறமத் தப்பிரம மாகறிவர்—கோப்புடைய
மெய்யத்தி யாத்துமத்து மெல்லாக் கருமத்துஞ்
செவ்வை தெரிவுறுவர் சேர்ந்து. 29

அதிபூத மற்றிக் கதிதெய்வ மெல்லா
மதியெச்சந் தாமு மறிந்தோர்—கதிபெற்றுப்
போம்பொழுது மென்னையே போராத நெஞ்சரா
யாம்பொருளாக் காண்ப ரமர்ந்து. 30

இந்தவகை யேழாமோத் தெய்வத் தொருவனைந்த
மெய்ந்நெறியான் ஞானவி ளம்புதலே—சத்தநெடுஞ்
சொன்ன வகையே நாடொறு மாராய்ந்தே
யின்ன வகையுடைத்த நின்று.

அத்யாயம் 8.

அப்யாஸயோகம்.

போக முயிருணர்வு பூமகளோ னெப்பெறுதற்
கார முயல்வார்க் கறிவுறா—மேவிறந்த
தெய்வ மறுத்திறை பெட்டசவோர் நிற்பொருள்கள்
செய்யா வவைபுணர்க்குஞ் சேர்ந்து.

ஏது பிரமமதா மேதத்தி யாத்துமமா
மேது கருமமா மிக்கிறைவா—வேதா
மதிபூத மேதா மதிதெய்வ மேதா
மதியெச்ச மெவ்வெனிய வாம்.

எவ்வகையா லிவ்வுடல்விட் டேகுங்கா லன்னெஞ்சின்
மெய்வகையா னின்னினைக்க மேவுதியென்—றிவ்வகை
பார்த்தனவன் கேட்ட படிக்கேற்க வாங்கடைவே[யாற்
வார்த்தையருள் செய்தான்மைம் மால். 2

அக்கர மப்பிரம மாமத்தி யாத்துமமாந்
தொக்க வசித்தின் றொடர்தன்மை—மிக்க
கருமமாங் கண்டதொழில் காரண மான
வருமங் குயிருணர்வார் மாட்டு. 3

அதிபூதம் பூத பரிணாம மாகு
மதிதெய்வந் தய்க்கு மவனே—யதியெச்ச
மாங்குயிருண் ணின்றே யாராத் தியலுமி
யோங்கிறையா னானென் றனர். 4

அந்தக்கா லத்திலு மாங்கென்னை யேநினைந்திங்
கிந்த வுடலினைவிட் டேகுமவன்—சிந்தைநிகழ்
என்றன்மை தானெய்து மீங்கிதனிற் சங்கைசேர்
தன்றன்மை யொன்றில்லை தான். 5

தானெந்த வெந்தப் பொருளுன்னித் தன்முடிவி
லூன்வந்த வாக்கை யொழித்தேகுந்—தானந்த
வந்தவது தன்னையே யாங்கனையு மெக்காலுஞ்
சிந்தையது செய்தலினாற் சேர்ந்து. 6

ஆதலா லெக்காலு மங்ஙனென்னை நின்றுநினை
நீதறுசீர் வெஞ்சமத்தைச் செய்குதிநீ—காதலா
வென்பான் மனம்புத்தி யேய்ந்தா னெனையடையுந்
தன்பாலோர் சங்கையறச் சார்ந்து. 7

எஞ்சாத சேவத் நியோகஞ் செறிந்தியலு
செஞ்சாக்கே ளென்னை நினையாதே—தஞ்சாத
நன்வினையாற் செல்வர் தருபாம பூருடனை
மென்னியல்லே வந்தடையு மிக்கு.

என்மதியன் றெல்லையா னெல்லா நியமிப்பா
னுண்மைப் பொருளுக்கு நுண்ணியான்—றின்மை
புலகளிப்பா னுன்னரிய னேக்கிரவி வண்ணன்
விலகுமர்த்தத் தப்பானை மிக்கு. 9

இந்த வுடலினைவிட் டேகுங்காற் றன்சவியாச்
சிந்தையுற பத்தி நிகழ்யோக—முந்தற்றே
வாயுவினைத் தன்புருவ மத்தியத்தில் வைத்துணர்வான்
சேயுரு மப்பரனைச் சேர்ந்து. 10

அக்கர மாமென்றை யாய்ந்தமறை யோருரைப்பர்
செக்கமை யார்யாதைச் சென்றடைவர்—மிக்கதற
வேய்ந்தியம சிரித்தார் யாதையுனக் குச்சுருக்க
வாய்ந்துரைப்ப னப்பதந்தை மற்று. 11

பொறிவாச லெல்லா மடைத்தகவாய்ப் புந்தி
செறியாக்கி மீது நிறுத்திச்—செறியோக
ஓங்காரஞ் செப்பியெனை யுன்னி யுடலொழித்துப்
போங்காற் பரமகதி போம். 12

செல்வழியி னின்பத்தச் செல்லாத நெஞ்சனாய்
நல்விரகா லென்னினைந்தா ரோடோறுந்—தொல்லையா
லென்றுமெனைக் கூடி யியோகிக்குப் பார்த்தனே
நன்று பெறவெளிய னான். 13

என்னை யடைந்ததற்பி னெஞ்சாத் துயர்வினைக்கு
பின்னை நிகர்பிறப்பு மேவாரார்—அன்ன
பெருமனத்த ராய்ப்பிறக்கும் பேரின்ப மன்னுந்
திருமனத்த ரானார் சிறந்து. 14

வேதா வுலகளவு மீண்டு வருமுலகென்
றோதாநின் றார்க ளுணர்வுடையோர்—போதார்ந்த
தாராருங் கௌந்தேயா வென்னடைந்தார் தாமீண்டு
வாரார் மறுபிறப்பின் வாய். 15

ஆயிர மேலுகங்க ளாங்கயனுக் கோர்பகலா
மாயிர மாமிரவு மற்றதுவென்—றோயும்
பகலிரவு தானறியும் பண்புடையா ரின்னே
நிகரறிவு தாஞ்செய்வர் நின்று. 16

தோன்று வயனுடம்பிற் றோன்றும் பொருளெல்லா
மென்றும் பகலி னிடையுதிக்கு—மான்றார்த்தங்
காகு மவையெல்லா மவ்வுருவன் னேயடங்கிப்
போகு மிரவாகும் போது. 17

தொக்கவரிப் பூதமெலாந் தோன்றித்தோன் றித்தெ
யிக்கலை மாயிரவில் வீயுமே—தக்கபகல் [டா
என்றதனுங் காலத் திலையுண்டா மென்பதனை
வென்றறிவ நன்னெறியுற் றது. 18

எல்லாப் பொருளு மிறந்திலைக் கூடவே
நில்லாது வைத்து நிற்குமதாய்ச்—சொல்லார்ந்த
அக்கரமாய் நின்றபொரு ளாக்கமித்தின் மேலாகி
மிக்கபெரு நன்மையதாம் வேறு. 19

நன்னேர்மெ யக்கரம மூலைக்கு மப்பொருளை
யென்றேர் பரமகதி யென்றுரைப்பர்—என்னியது
மீளா ரெனக்கதுதான் மேலா மொளிநிறைந்த
மானா விருப்பிடமா மற்று. 20

தன்னகத்துப் பூதங்க ளெல்லாந் தகவிருந்தி
யன்னவற்றிற் றன்பார்த்தே யாக்கமைந்து—மன்னியசீர்
அத்தப் பரம்புருட னன்பா லனன்னியமாஞ்
சித்தைக் குறிகொளியன் சேர்த்து. 21

யாதுவழி சென்றக்கால் யோகியர்கள் மீளார்கள்
யாதுசெல்லுங் காலமீள் விக்குவதின்—மீதமைந்த
அவ்வழிக டாமிரண்டு மர்ச்சுனனுக்குச் சொல்லுகே
னிவ்வழியிற் கேளா யிது. 22

அங்கிபகன் முற்பக்க மாங்கு வடவயனத்
தங்கிம்சை யேகியே தாமனைவர்—சங்கையற
மன்னும் பிரமத்தை வாய்ந்ததனைத் தம்முணர்வா
லுன்னு மனத்தவர்க ளுற்று. 23

தூமமிராப் பிற்பக்கஞ் சோராமற் றென்னயன
மாமதன்மேற் சந்திரனை யாங்கணைந்து—போமவன்று
னல்வினையிற் சேர்பயனு நாடணைந்து மீளுமே
மல்வினையிற் சார்பால் மறித்து. 24

வெளிதகரி தாயிருமை மேவியுல கேய்ந்த
வளியநெறி யாகைவற்றி லொன்றாற்—றெளிவமரு
மீளாப் பதமனையு மிக்கதனுன் மீண்டெருங்
கோளாறு தானனையுங் கூர்ந்து. 25

இவ்வழிக டானறிந்த யோகியவன் பார்த்தனே
யெவ்வழிப் மோகத் திடையனையா—னவ்வழியாற்
கால மனைத்திலுங் காதலால் யோகத்தை
யேல முயல்கண்டா யிங்கு. 26

வேதத்தில் வேள்வியினின் மெய்த்தவத்திற் றானத்தி
லோதப் பயனதனை யுற்றொழிந்து—மீதுபோய்
இந்த வறிவமரும் யோகிதான் மேன்முதலா
மந்த நிலமடையு மங்கு. 27

[illegible]

அத்யாயம் 9.

ராஜவித்யா ராஜகுஹ்யயோகம்.

உன்னைப் பரம்பரம னென்சீர் மருவுபர்த்தி
மன்னப் பவிக்ஞான வாசிதான்—றன்மையர்ந்து
நின்றியலும் பத்தி நிகழ்ந்துரைத்த கற்றிதை
பொன்றியசீ ரொன்பதா மோத்து.

இந்த மறைப்பொருளை யென்பாற் பொறாமையிலாச்
சிந்தை நிகழுனக்குச் செப்புகே—னெந்த
வறிவை யறிவதைசேர்ந் தவ்வறிவு தப்பாச்
செறிவில் வினைவிடுதி நீர்த்து. 1

இதிராச வித்தை யிதிராச குய்ய
மிதியாம் பவித்திர மிதாகு—மெதிர்கா ணு
மாட்சிதருந் தன்மத்து மன்னுஞ் சகத்தியலு
மேட்சிதரும் வியா திது. 2

இக்கருமந் தன்னை யியக்கார் விரும்பாத
வக்கரும மென்னை மருவாதே—யக்க
முறைமையற்ற மிப்பகைத்த முறுமவர் முன்னர்
படைமறிக்கும் வில்லாய் பகை. 3

ஞானிப் புலனெல்லா நம்பர்த்துங் குட்டாத்து
நானியறு மேனியருந் தான்றரிப்ப—றன்மையா
லென்றுந் தரித்திருக்கு மெய்பூ தமுமவற்றின்
மன்றூத ஞானிருப்பன் மற்று. 4

உத்தன்மை யாற்பூதந் தாமெனக்கோர் தொத்தில்லை
யித்தன்மை யென்னோச்சேர் யோகங்காண்-மெய்த்தன்
மீமெதினைத் தாமெயிதில் சேறின்றே யென்னினைவா
வாகைதனைத் தாளப்ப ஞர்த்து. 5

காயுவிசும் புற்றெழுந்த மன்றூமல செல்லிடத்தும்
போயுலவுந் தன்மையது போலவே—யேயுமல
சென்னிடையி லெல்லா மினிருக்கு மென்பதனை
சின்னிடையே சால நினை. 6

முன்னசித்தா மென்றுருவின் முற்றுமிப் பூதங்க
டன்னசிப்பா ஞழிச் சமைவிறு—மன்னவற்றை
யாதிகா லத்தே படையப் படைத்திடுவென்
பிதியான் குனே விசித்து. 7

என்றன் பிரகிருதி யேய்ந்தா னிவ்வெற்றை
முன்றன்மை யார்பின்று மூண்டளிப்பன்-றன்றன்மை
சேர்வசமொன் றன்றிச் செறர்ந்த வசத்திலவை
யார்வதையே பூதமுமன் காம். 8

அர்தக் கருமங்க ளாங்கவெற்றிற் றெத்தற்ற
சர்தத் தெனை மூயலான் றன்படிபோ—லிர்தப்
பெருர்தகைமை யாவிருக்கும் பெற்றியில ரூக்கு
வருர்தவிறை யும்பிணியா வாய்ர்து. 9

என்னேக்கம் பெற்றங் கசித்தச் சாரசரத்தை
மூன்னேக்கி நின்ற மூயன்றபெற—மின்னேக்கா
மேதவிறைற் கௌக்தேயா வெவ்வுலகுர் தன்கரும
மீது வளர்தருமே மிக்கு. 10

எத்தவுல குக்கு மிறையாகு மென்பெருமை
சத்தமதி னின்றுணர்வு சாராதார்—மத்தராய்
மானிடமா மிவ்வுடலில் வந்துதித்த தென்னையது
தானிடமா யின்றிகழ்வர் தாம். 11

பழுதான வாசை பழுதான கன்மம்
பழுதான ஞானம் படைத்தார்—பழுதான
நெஞ்சினராய் மோகமுறு கோரசா ராக்கதமாம்
வஞ்சத் தகப்பவேர் வந்து. 12

மிக்கமனத் தாருலகில் வியா முதலாகி
யொக்கமனத் தன்னிலே யென்றறியாத்—தக்கமனத்
தான்றவரென் னைப்பணிவ ராக்கெவர்க டிவ்வியமா
மேன்றவியல் பெற்றியவ்வா ரிங்கு. 13

சத்தாரு மென்னைத் துதித்தே யியற்றியுடன்
மெய்வ்ரா மனத்தான் மிகப்பணிந்து—தன்னுரைத்த
பத்தியுட னென்னைப் பயிலுநரார் தாமென்றுஞ்
சித்தியினைச் சேர்த்தார் செறிந்து. 14

வேறுசிலர் ஞானமெனும் வேள்வியான் மெய்த்தன்மை
தேறியெனை யேமருவிச் சேவிப்பர்—கூறுபடும்
பல்வகைய வெங்கும் பரந்தவெனை யேகமா
நல்வகைய வென்னை நயந்து. 15

யான்கிருது யான்வேள்வி யான்சுவதை யான்மருந்து
யான்கருது மந்திரமெய் யான்றானே—யான்கனலு
மன்னி யதுவு மதிற்சொரிந்த வோமமுமாய்
தங்கியது மையென்ன தான். 16

இத்தலை குக்குரா னேனும் பிதாவாவன்
பத்தரிசழ் மாதா பயில்விதா தா—மூத்தையுமாம்
பாட்டனறி தன்மை பவித்திரகல் வோங்கார
மீட்டமுறும் வேதங்கள் யான். 17

பற்றாய்ப்பரிப்பவனாய்ப்பார்க்கிறையாய்ப்பார்ப்பவனாய்
மற்றாக் கிருப்பிடமாய் வன்சாறாய்—உற்றாய்
தோற்றமுடி வுக்கிடமாய்ச் சூழ்நிதியாய் வீயாத
வேற்றமுடை வித்தாவேன் யான். 18

தாவமது செய்வேனான் பார்த்தா தடுத்துமழை
மேவவது தன்னை விடுவேனான்—சாவவிடாத்
தெள்ளமுது நானே செறுங்கூற் றமுநானே
யுள்ளதில தானதுநா னுற்று. 19

இந்தவென்னை வேதத் தியல்கின்ற வேச்சத்தால்
வந்திறைஞ்சித் தம்வினைபோய் வானிரப்ப—ர்தவர்
சென்றமரர் நாடணைந்து தேவர்தம் போகத்தை
நின்றயர்ந்து துய்ப்பார் திகழ்ந்து. 20

பொன்னகரில் வாழ்வெய்திப் புண்ணியத்தின் றன்குறை
பன்னினவரிவ்வுலகிற்பாடழிந்தே-பின்னடைவர்[யைப்
சாக்குமறைத் தன்மைக் கதியடைந்தார் காமத்தாற்
போக்குவரத் தேபெறுவர் பூண்டு. 21

வேறின்றி யென்னையவர் யெய்ந்நினைந்து சேவிப்பார்
பேறொன்றி யென்றும் பிரியாதே—தேறமவர்
தம்பேறும் யோக மிதுபிரியாச் சேமநான்
வன்பேறச் செய்வன் மகிழ்ந்து. 22

மற்றொன் தெய்வத்தை மன்னி விருப்புற்றுப்
பற்று மெனவிரைஞ்சும் பண்பினரு—முற்றுண
வென்னையே வெத்திறைஞ்சி யெவ்வாமே தாக்கவிதி
தன்னையே வேய்த்துணர்க்தா ராம். 23

ஆக்கமைந்த வேள்விக்கு மாராத் தியனுனே
பாக்கதனி னுனே பலக்கொடுப்பே—னிக்கென்னை
யிக்லா றறியா ரிதனுலத் தத்தவத்தின்
அல்லை வழுவுவர்சார் வற்று. 24

தேவர் தமைவழிபட்டார் சென்றடைவ ராங்கவரை
யாவர் பிதிர்க்கன்பா லங்கணைந்தார்—மேவுமாப்
பூதத்தை யாக்கணைந்தார் பொன்றுது சேர்உவரென்னைப்
பாதத் திணைக்தாரென் பால். 25

பத்திரமும் பூவும் பழமும் புனலுமெனக்
கொத்தியலும் பத்தி யுடனுதவ்—சுத்திய
வமனத்தான் றக்கதனைத் துய்ப்பனவ னப்பத்தி
யாமனத்த தென்றார் நுகர்ந்து. 26

செய்வதுமுண்பதுவுஞ் செய்திடு வோமத்தாற்
பெய்வதுந் தானமெனப் பேசுவது—மெய்யுணர்வா
லற்ற தவமுமவை யென்பா லுடனிறுத்தி
மற்றதனிற் றெந்தைசீ மாற்று. 27

இத்தத் துறவுசேர் யோகத்தை யெய்தியசீ
ரொத்தைச் சுபாசுபமாய் மூன்வினையின்—பந்த
மறப்பெறுதி யாதலினு லாக்குவீ டெய்தி
புறப்பெறுதி யென்னை புகர்ந்து.　　28

யாவர்க்கு மொப்பனு னென்றனக்கி யாரிடத்து
மேவுகெறுப் போருகப்பு மிக்கில்லை—யாவரெனை
பண்பதனு லேயடைவா ராங்கவரென் பாலவர்பா
லின்பதனு லேயிருப்பன் யான்.　　29

மிகவுந் துராசாரமேவிநூம்வே றன்றைத்
துகவின்றி யென்றன்னைச் சார்வா—னிசழ்வின்றி
நாலறிவ னென்றே மதிக்கப் படுமவன்றான்
மேலறிவின் றன்மையான் மிக்கு.　　30

நல்லை யவன்றருமத் துற்ற வொருவனு
மல்லவினைச் சாந்திதனை மன்னுமே-யெல்லையில்சேர்
கெளந்தேயா வாங்கிதனைக் கட்டறிவீ யென்பத்தன்
போக்தே கசியான் புறத்து.　　31

ஈாத்தவெனைப் பற்றினும் பாவம் பயில்பிறவிச்
சேர்த்தபெண் வைச்சியருஞ் சூத்திரரும்—பேர்த்து
வினையடையார் வீடெய்தி மேற்கதியா மின்பச்
சினையடைவர் சென்று தழைத்து.　　32

ஆருக புண்ணியத் தன்பரா மத்தனைச்ச
முரசு நிகமாச் சண்டுளைந்த—தாருயாக்
மாயுத்த தன்புனை மன்னியே பென்னேயடைச்
சாயுத்த தன்மையறி யாக்கு. 33

[லைகளை
என்னைக்கே தென்மனது பென்னைவிறைஞ் சென்
னென்னைக்கே சேர்த் தன்னைபெழில் போகத்தின்—மன்
னென்பற்றே ந பேயது வேண்டிதி பென்னையே[மைத்
மன்பற்றும் கத்தடைநி வாய்த்த. 34

என்னிமிர்க லீதை யுரைவெண்ப நரவேர்த்தம்
பண்ணியுரை செய்த பவ்வபொருள—மின்னே
மெய்யுரைத்தி முனிவ மேற்றியதும் பத்தி
முறைநிலை வாய்த்தோ முடிந்த.

அத்யாயம் 10.

விபூதியோகம்.

அன்ன நிலைமை யெனத்தரா னுய்கின்ற
வண்ணம் விரித்துரைத்த வண்மையினத்—தென்னையாக்
கன்புறவே போக வுருக்கேனை பத்தர்போத
நின்புறவே போத வெலித்து.

முன்னமுகக் தென்னே முகஞ்செய்த கேட்டவனக்
கின்னமுமென் மேன்மை யியம்புவன்கேள்—உன்னதிதம்
வேண்டியுரைசெய்யுமென்றன் மிக்கவுரை வெல்புயத்தா
மீண்டியன்ற சேண்மையவற் றிக்கு. 1

எய்த்தென் பெருமை யிமையோ ரெழின்முனிவ
ராய்ந்தன் னிறையு மவரறியார்—வாய்ந்தியலுஞ்
சாதிசேர் பூதங்க ளுக்குந் தவத்தோர்க்கு
மாதிநான் யார்க்கு மமைந்து. 2

[illegible] 3

[illegible] 4

[illegible] 5

[illegible] 6

[illegible] 7

எதற்குந் தோற்றமா னென்னு ளடப்படுமென்
றிதை யறிந்தே யெனையடைவர்—மீதுற்ற
ஞானியரா யென்பா லலஞ்சேர் மனத்துடனே
தானியல்ல ரானவர்க டாம். 8

என்னிலைய சிந்தையா ரென்பா லுயிரினர்
தன்னிலையிற் றம்மிற்றஞ் சார்வுணர்த்திப்—பின்னிய
சொல்லியெனை யென்றுஞ் சுகிப்பர் மிகவுகப்பர் [லாற்
எல்லிபக லொன்றின்றி யேய்ந்து. 9

என்றுமெனைக் கூடி யியல்வினையா ரென்றுகந்து
நின்றுமிகச் சேவித்து சேர்பவோர்க்—கொன்றியசீர்ப்
பத்தியோ கத்திற் பயின்றே யெனையடையும்
புத்தியோ கங்கொடுப்பன் பூண்டு. 10

ஆங்கவர்க்கே சால வனுகம்பை மேவியே
யோங்கியவர் ஞான வொளிவிளக்காற்—பாங்காக
நெஞ்சகத்தே நின்றுநா னேரே மதிமயக்கும்
வஞ்சவிருண் மாய்ப்பன் மகிழ்ந்து. 11

மாய னிசைத்த வளர்பெருமை கேட்டதின்னே
யாய விசைய னதுவிரும்பி—யேயவன்பான்
மிக்க பெருமை விரித்தறிய வேண்டியே
தக்க பரிசுரைத்தான் றான். 12

[illegible] 13

[illegible] 14

[illegible] 15

[illegible] 16

[illegible] 17

எவ்வாறு யோகமெனக் குன்னை நினைத்தறிவேன்
தவ்வாறு சானறிவ ஞறியா —யிவ்வாறு
மெய்ம்மையயா சற்பொருளி லெக்குணமு மிக்கவுனைச்
செவ்வழியாற் சிந்திப்பன் சேர்ந்து. 18

உன்னுடைய யோகத் தியல்வும் விபூதிபேதம்
பண்ணிவிரித் தீசா பகரினன் —றின்னியலுஞ்
சீரமுத மென்னஞ்செவியாற் பருகுமெனக்
காரவிர தில்லை யமைந்து. 19

இன்னே விசய னியம்ப விறையுரைத்தான்
மன்னே யுனக்கு மகிழ்ந்துரைக்கே —னென்னேர்
பரப்பிற்கோ ரெல்லையிலை பாரிவி பூதி
சிறப்பிற் றாந்தனைகே ணீ. 20

எப்பொருட்கு முன்னே யிருக்கின்ற வின்னுயிரா
னப்பொருளுக் காதிநடு வந்தமுமா —னிப்படியி
லெவ்வாறு மானுயியன்ற பரிசிதனைச்
சொல்லாக் கேளாய் தொகுத்து. 21

ஆதித்தர் தம்மி லதிகனும் விட்டுணோன்
சோதிப் பகலிரவிச் சோதியோன் —மீது
மருத்தவரின் மன்னு மரீசியோ னுனே
திருத்தமதி தாரகையிற் சேர்ந்து. 22

[illegible] 2

[illegible] 2

[illegible]

[illegible] 26

[illegible] 27.

என்னைப் பரிக ளிவற்றி லமுதுதித்த
முன்னைப் பரியாக முற்றுணர்நீ—யன்னவகை
யைரா வதமா வணிகளிற்றுக் காங்குநரர்க்
கோரர் நராதிபனு மென். 28

வல்லா யுதங்களில் வச்சிரநான் வன்கோவி
லெவ்வாங் காக்கு வெழிற்கோனான்—சொல்லரு
முற்பத்திக் கர்த்தற் பனுநா னுயர்காமச்
சற்பத்தில் வாசுகிநான் முன். 29

பன்முகத்து நாகத்துப் பன்பா ளனந்தனுன்
றென்முகத்துக் கோவருணன் றேயத்தார்க்—கின்மு
வான பிதுக்கட் கரியமா நண்டிப்பார்க் [கத்தி
கூன மறயமனு முற்று. 30

தைத்தியரிற் பொன்னன் புதல்வனுன் றன்னியத்திற்
கோத்தியலுங் காலனுங் கூற்றவனுன்—பார்த்தியனுன்
சிங்கநான் சேர மிருகத்திற் செம்பறவைக்
கங்கருடன் றனுநா னங்கு. 31

தூய்மை தம்மி லுயர்பவனை றென்படை
சீடையார் தம்மி லிராமன்று—மீனோர்
வண்புனலின் றம்பின் மகரநான் யாறுகளில்
நன்புனல்சேர் சான்னவியு நான். 32

உண்டா மைத்ருக் குறையாதி யந்தமே
கண்டவே பார்த்தனைக் காணிநுதான்-கொண்டாடு
மோவர்க்க வித்தைநான் வித்தைகளில் வாதநான்
அவைக்குத் தார்க்கிகரிற் றம்பு. 33

அக்ஷரங் களக்கரமக் கர வகாரான்
தொக்குநான் சொற்சேர்க்கிச் சொக்கிடத்தி—லக்ஷமி
காலமுநான் முனே எங்கேர் சதுமுகனும் [வாக்
கோலமுநான் நானான் விக்கு. 34

எம்பாரா மெல்லாம் மாய்த்தன்னுங் கூற்றா
மெம்பாக்கெல்லாரைத்தக் குற்பவனான்—பெண்பாலில்
சீர்த்திதிரு வாக்குஞ் சொர்க்கீர்வை மேதையுடன்
சீர்த்திருதி யாம்பொறைநான் நேர். 35

சாமங் களிற்பெரிய சாமநான் சந்தத்து
சேமஞ்செய் காயந் திரிநாநு—ஓமஞ்சேர்
மாதத்து மார்கழிநான் வாய்திருது வானவற்றுள்
மீதந் நினிவசந்தன் நீக்கு. 36

வஞ்சமிக்கார் சூதுநான் சயமாக தேசி
வஞ்சமிக்கார் தேசதவு நானே—கலஞ்செய்
சயமுந் துணிவுநான் நம்மனத்துத் திண்மை
மிகுமவர்க் காக்கதுவும் யான். 37

மன்னியசீர் யாத வரின்கண் தேவனும்
பன்னியசீர்ப் பாண்டவரின் விசயநான்—தன்னிகரில்
முன்னும் வியாதன் முனிவரினும் முக்கவிகட்
குன்னு கவியுசனு முற்ற 38

தாக்ஷிமை செய்வாரைத் தண்டிப்பார் தண்டநான்
வேந்தமர்வெல் வார்கட்கு நீதிநா—னுய்ந்தமைந்த
மௌனநான் றானே மறைப்பவற்றில் ஞானியர்த
ஞானநான் றானே நயந்து. 39

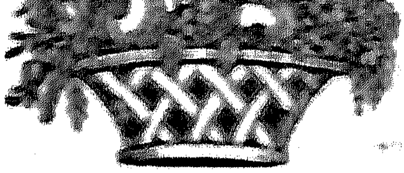
எல்லாப் பொருளுக்கும் யாதுமுதல் வித்தாகு
மல்லாருந் தோன்றிசையா மற்றதுநா—னல்லாது
மீங்கிதுகே ளென்னை யொழிந்திச் சாசரத்தி
லாங்குளதொன் றில்லை யது. 40

எற்குமென் றிவ்வியவி பூதிகளுக் கெல்லைதான்
பார்க்குமள வில்லை பார்த்தபனே—சேர்க்கவை
யுத்தேசத் துன்னி யுரைத்தேன் விபூதியிது
மெய்த்தேசற் றேய்ந்த விரிவு. 41

எது விபூதியுடைத் தேது திருவுடைய
தேது மிகவுயர்த்தி யேதுபொரு—ளேததுதான்
என்னுடைய தேசதனி லேகமைந்த சத்துளதா
வுன்னுடைய நெஞ்சா லுணர். 42

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] 43

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

அத்யாயம் 11.

விசுவரூபதர்சனம்.

பார்த்தனுக்கு மாயனருள் கீதைப் பதினொன்று
மோத்தில் உலகெல்லா முடம்பதனிற்—சேர்த்தபடி
காட்டுமது நன்னறிவு கண்டடைந்த நன்பத்தி
கூட்டுமதற்கு சொல்லும் குறித்த.

மாயன் பெருமை வகைகேட் டகமகிழ்ந்து
தூய விசயனித் தொல்லுலக—மேயவகை
காணவிருப் புற்ற கருத்தா லவனெஞ்சம்
பூணவுரை செய்தான் புகழ்ந்து. 1

என்பா லிரக்கத்தா லீரு மறைப்பொருளா
நின்பா லறிவமர வீயுரைத்த—வின்பாருஞ்
சொல்லாலென் மோகத் துயக்கியுட னில்லாதே
யெல்லாங் கழிந்ததெனக்கு. 2

பூத மனைத்திறந்து போகும் வகையுன்பா
லோத வறிவிப்ப யான்கேட்டேன்—மீதறிந்தேன்
இக்கணமே நின்பெருமை வேதமொழி யாமனுன்
செய்கையைக் கண்டு தெளிந்து. 3

ஈசுரிய வுன்ன சீரில் பரமீச
னாசொன்ற வுன்ன வுருவமதே—தேசொன்ற
மேலா மிறையுருவை மெய்க்காண விச்சிப்பன்
மாலே புருடோத்த மா. 4

என்னுலே காணவா மென்றிறைவா வென்னுதியேல்
மன்னு குணயோக மாயவனே—இன்னருள
யோகீசுரனின் வடிவையொன்றழியா யேயெனக்குப்
பாக்கியமாக் காட்டு பரிந்து. 5

என் றிசைக்கப் பார்த்த னெழின்மாய வீதுரைத்தான்
வென்றிவிசை யாகென்றன் மேனிதனை—யொன்றியநீ
பாரா யிரம்பலவாய்த் திவ்வியமாம் பல்வகையா
மோரா யிரந்தருவ மிங்கு. 6

ஆதித் தியர்வசுக்க ளக்காரக் கச்சனிகள்
சாதித் திரன்மருத்துத் தங்களைப்பார்—மீதற்றுப்
பல்வகையாய் முன்காணுப் பாராய்நீ பார்த்தனே
யெவ்வகையா ராச்சரிய மிங்கு. 7

இங்கே குடாகேசா வென்னுடம்பி னோரிடத்தி
லங்கோர் சராசரங்க ளாகத்துந்—தங்குநெறி
தேறியே யெல்லாத் தெரியக்கா ணென்காண்பான்
வேறுதா னிச்சித்தாய் மிக்கு. 8

உன்னுடையவிக்கண்ணாலொன்றுமெனைக்காண்பரிதா
மென்னுமது தன்னாலே யானுனக்கு—மன்னியசீர்த்
திவ்வியமாங் கண்டருகேன் சீர்பிறங்கு மென்பெருமை
செவ்வியுறக் காணுதனுற் சேர்ந்து. 9

இவ்வகை சொல்லி யிறையான யோகேச
னவ்வகையாற் பார்த்த னவன்காண—மெய்வகையா
லீசமெனு மவ்வடிவை யாக்கனைத்துங் காட்டினான்
நேசமரு மேன்மை சிறந்து. 10

பலபலவாங் கண்முகங்கள் பண்பார் வியப்பும்
பலபலவாம் பார்க்கும் பரிசு— பலபலவாம்
பூண்சிறந்த வான்கலன்கள் போற்றிப் பலபலவா
மாண்சிறந்த வாயுதங்கண் மற்று. 11

மாலை பரியட்ட மன்னுமவை திவ்வியமாய்க்
கோலநறும் பூச்சதின் கோளுடைத்தாய்—மேலான
வாச்சரிய மெல்லா மமர்ந்தே யனந்தமா
யோச்சமிகு மெம்முகமு முற்று. 12

வணிக்கு வளிரவி பாபிரமா வந்தொருமித்
தான வொலியெழுவ தாயவிற்—றான
வெரியோன் வடிவிற் பிறங்குமொளிக் கொக்கும்
பரியா வெளவாய் பயின்று. 13

அக்கிடத்தி லப்பொழுது பார்த்த னரிநந்தவகு
வெள்ளைப்பரியும் வேறு மிருக்கின்ற—விக்கமைசுயே
தேவதே வன்றன் றிருவருவி வோரிடத்தே
மாதுதன சண்டா னவன். 14

தாராரு மந்தத் தனஞ்சயன்றன் சாவியத்
தேரா குடன்மயிக்கோ லெய்திடவே—சோர்
முடியாத் பணித்திறைமை முன்னெழுத சிந்திப்
பகுபா துரைசெய்தான் பார்த்து. 15

தேவாவுன் வேள்விளிற் றேவரையுஞ் சங்கமாய்
மேவாரும் பூதங்கள் வேற்றுமையும்—பூவார்
பிரமனையும் பாலகன் பேர்முனிவர் தேசா
குரவனையென் வாக்காண்ப துற்று. 16

ஆன வளர்த்த வுருவா முனிந்தோர்க
ளுளு முதழுதா ராக்காண்பன்—குணர்த்தன்
னர்தரவே மாதியுக் கீரேனனு ளுக்கணத்தின்
முக்கதயிறை வெய்வுருவா முற்று. 17

மிக்கவொளி ராசியாய் மீதெங்குந் தேசமர்ந்த
பக்கமுறக் காண்பரிதாய்ப் பார்ப்பனுன்—றெக்கணை
லற்கனொளி மிக்கனவற் றங்குமுடி சேயிகளை
பொற்கமற மேவுமுனை யுற்று. 18

ஆய்வறிவு சேர்பரமா மக்கரநீ யாக்கணைத்துஞ்
சாய்வறவே மேலாய்த் தரிப்பவன்நீ—வீய்வறவே
நிற்பவைநீ நிற்குமறங் காப்பானீ நித்தனு
நற்புருட னீயறிவ னுன். 19

ஆதிநடு வந்தமிலா னக்கனந்த வீரியனும்
மீதிதனிற் றேனனந்த மேவியகன்—சோதிமதி
நீமுகமா யெல்லாமுன் றேசாற் றபிப்பிக்க
யாமுகமாய்க் காண்பனுனை யாங்கு. 20

ஒக்குவிசும் பொண்புவியி னுள்ளிதவு மெத்திசையு
மாங்குயர்வாய் நின்றொருவ னுனிறைந்த-பாங்குடனே
யற்புதமாய் நின்கொடிதா யாருருக்கண் டெவ்வுலகு
நிற்பதிலை தானடுக்கு கின்று. 21

இந்தச் சுரகணங்க ளெய்திநிநெ மீங்குன்னைச்
சிந்தைப் பயத்தாற் சிலர்தொழுது—வந்துரைப்பர்
நன்முனிவர் சித்தரெல்லா நன்றுக வென்றுரைத்து
முன்னைவரத் தாற்றுதிப்பர் மூண்டு. 22

உன்னை யார்க வருக்கர்கை சாத்தியர்கள்
பின்விச்ச வரச்சுவினர் பேசமருத்—தன்னபிதுக்
கந்திருவர் யக்கர் கவந்தரசர் சித்தரெல்லாம்
வந்துவியந் தேபார்ப்பர் மற்று. 23

உன்பெரிய ரூப மொளிர்முகக்கண் டோளொடுதாள்
வன்பல் வயிறெவிற மாப்பயமா—முன்படிகண்
டோங்குபுயத் தாயுலக முன்னமெங்கு மானநிற்
றுக்குபயஞ் சார்வன் றளர்ந்து. 24

வான்றடவி மேல்விளங்கி யன்றுபல வண்ணமாய்
ஆன்றவாய கண்கள் தவிரொளிசேர்—தேன்றவிழ்த்
தோற்றமுனைக் கண்டே தளர்ந்துயிர் திண்மையுட
னாற்றலுமே னுதா வமர்ந்து. 25

மேவா மெயிற்றுன் மிருபயமா முன்முகக்கண்
காலா னலன்போலே கண்டேனுன்—மாலாகித்
திக்கறியே னின்பமுறேன் றேவேசா விச்சகத்துத்
தக்கவிருப் பேயருளீ தான். 26

அந்தன் புதல்விய ரல்லா ரிருபருடன்
பந்தமுறு பாட்டன் றுரோணனுமுன்—முந்துற்றுக்
கன்னனிவ னம்படையிற் காவலரோ டெல்லாருந்
தன்னவுழைச் சேர்ந்திவர் தொக்கு. 27

ஆங்கவர்க ளுன்ற னதிபயமாம் வவ்வெயிற்
றோங்கு முகங்களிடை யுற்றவிரைக்—நீங்கடைவர்
சின்னெனத்தாற் பல்லிடையி னின்றசிலர் பல்பொடியா
மன்சிரத்தாற் றோன்றவர்கண் மற்று. 28

ஆற்றின் புனல்வேக மாழியிடை நோக்கிப்போ
யூற்றத் தடையுமா றொக்குமே—சீற்றத்தத்
தீயமரு நின்முகங்கள் சென்றுலக வீரரெல்லாம்
போயடையு மாறு புகுந்து. 29

ஓங்கி யெரிமுகத்தி லோடியே விட்டிலெல்லா
மாங்கு விழுமா றதுபோல—வீங்குலக
முன்முகங்க டன்னிடையி னுற்றே விழுக்கண்டாய்
தன்முகஞ்செய் நாசத்தைச் சார்ந்து. 30

ஓங்கு மெரிமுகங்க ளாலே யுலகனைத்தும்
வாங்கி விழுங்கிப்பின் வாய்நக்கு—மாங்குனது
பேரொளிதத் தேசாற் பெருகத் தபிப்பிக்கும்
பாருக மெங்கும் பரந்து. 31

இக்கொடிய ரூபா வெவனீ யெனக்கியம்பாய்
தக்குனக்கு நான்பணிந்தேன் றன்னளிசெய்-மிக்கமுத
லானவுனை யிச்சிப்ப னுய்த்தறியேன் றேவவா
நானறியே னுன்செய்தி நன்கு. 32

[illegible] 33

[illegible] 34

[illegible] 35

[illegible] 36

[illegible] 37

எத்தாலே நின்வணங்கா ரிங்கவர்கண் மாலவனே
யத்தா பெரியோ பயன்றனக்கும்—வித்தே
யனவிறே வேசநீ யாங்குலகில் வைப்பே
யுனதிலதவ் வக்கரமே யூற்று. 38

தங்கமுதற் றேவனீ தொல்புருட னிவ்வுலகுக்
கங்கனிதி நீயறிவோ னவ்வறிவிற்—றங்குபொருண்
மேலுயருந் தாமமுநீ மிக்கனந்த ரூபாநின்
பாலுலகி னின்றேய் பரந்து. 39

வாயுநம னக்கி வருணன் சசாங்கன்றான்
ஆயுமுல காக்குவோ னங்கவனுக்—கேயுமுத
லானவனுக் காநம வாயிரங்காற் பின்பின்னு
நானமவுன் மேன்மே னலம். 40

முன்னே நமப்பிறகு மொய்த்தே நமவுனக்கிங்
கென்னோஞ் சூழ்ந்தநம வெல்லாமா—முன்னேதான்
வீயாத வீரியஞ்சேர் விக்கிரம மிக்கெல்லா
மீயாத வாவெல்லா நீ. 41

உன்பெருமை தன்னை யுணராதே தோழனென்
முன்பயிலு நெஞ்சான் முயன்றனா—னன்பதனு
லேகண்ணே வேதோழா வேயாத வாவென்பன்
மோகந்தன் னாலே முனிந்து. 42

வேதவினை யாட்டுக் விரதக் கொடையிருப்பு
ளேவுதலாற் றன்றெ டென்கூடித்—தேவனே
யுன்னைத் தனியிற் றிரளி னுயர்வழித்த
றன்னைப் பொறுப்பியல் பூர்த்து. 43

பிதுவனி நீநின்ற வெனைக் கேட்கபிதா
வாயுமா ராத்தியனும் வன்குருவு—மாயுமனைக்
கொப்பதுமீ தொன்றில்லை புன்பெருமை மூவுலகிற்
செப்பவெறி கில்லாய் சிறந்து. 44

ஆதலா லின்வணங்கி யாக்குடலந் தானெறிக்கி
மீதுவப்பிப் பாவிரப்பன் மேவிறையா—லோதுமுனைத்
தாதை மகற்குச் சகிசெக்கள் பற்கன்பன்
பொறு மவ்வேபாற் பொறு. 45

முன்காணு மவ்வடிவை முற்றுக்கண் டேற்றகப்ப
மின்காத நுன்னவெகு மென்பயத்தா—லென்கார்
மேகவ் வடிவினையே மீண்டெனக்குக் காட்டியரு
டேவே சகத்திருப்பே சேர்த்து. 46

கொன்முடியுர் தண்டுடனே கேமியுஞ்சே ருன்னைநான்
காணவுற்றிக் கப்படியே காதலிப்பன்—பூண்மருவு
மந்நான்கு தோளுருவோ டாயிரந்தோ ளவ்வுருவா
மன்னுமி மன்று மகிழ்ந்து. 47

ஈதுரைக்கப்பார்த்தனிறையுரைத்தானென்றுகப்பான்
மீதுனக்குக் காட்டினேன் மேலுருவம்—நீதிவொளி
சேரனந்த மாதியாஞ் சீருருவை நின்றொழிந்தா
ராரிதனைக் காண்பா ரமர்ந்து. 48

ஓதுமறை வேள்வி யுரைதான மோர்கிரியை
மீதுதவந் தன்னுன் மிகவென்னைப்—பூதலத்து
நின்னவரில் இவ்வாறு நேர்காண மாட்டார்காண்
மன்னகுரு வீரனே மற்று. 49

என்கொடிய ரூப மிதுகண் டெனக்கலக்கா
தன்கொடிய துன்ப மொழிந்திடுதீ—என்னுடைய
நெஞ்சாற் பயந்தீர்ந்து நேர்ந்த வென்வடிவை
யெஞ்சாது காணு யினி. 50

இன்னே யிறைவ னியம்பி விசயனுக்குத்
தன்னே ருருமீண்டு தான்காட்டி—முன்னேநின்
றுற்றியவ னச்சங் கெடுத்தா னழகினுந்
தேற்றியெழின் மேனியுடன் சேர்ந்து. 51

தானிறையைப் பார்த்தன் றகவுரைத்தான் மாயனே
மானிடமா நின்னழகார் மாமேனி—யானெனது
கண்ணைக் கண்டு களிக்கமர்ந்தேன் றன்மையினிற்

முன்னியம்பும் பார்த்தனுக்கு முதிறைவன் செப்பினு
மென்னியது மேனி யிதுகண்டா—யன்னிலைதான்
சாண்பரிதி மேனிநிலைக் காண்பான் கனிசிப்பர்
சேண்பயிலும் வானவர்கள் சேர்ந்து. 53

வேதநயந் தானத்தான் மிக்கசீர் யாகத்தால்
தீதகலு மன்ன மிகமேவிப்—போதத்துக்
காணுறு வாகேனுங் கண்டென்னை பெற்ற
வேனவத்துக் கேற்க நெஞ்சு. 54

அத்திய தேது மனன்னியமா மென்னுயர்ந்த
பத்திய வாயவன் பார்த்தனே—வித்திறத்தா
லாக்குணர்ந்து கண்டெ யடைதற் கருகனே
யாக்குணர்ந்து மெய்யே பயின்று. 55

என்பாற் றொழில்செய்தே யெற்பாரு மென்னலனும்
அன்பாருஞ் சங்கமற வைத்தான்—றன்பாலச்
செவ்வமைய பூதத்து மேறுமவன் பாண்டவனே
யெவ்வமையத் தென்னடையு மிக்கு. 56

இத்த வருச்சுனை யான்றபதி னொன்றுபோத்
தொத்த வுவமைந்த வோருடம்பா—வித்தகவு
மன்னவே நான்காட்டிப் பதிப் பமன்னவு
மன்னவே முத்தியதே வாய்த.

அத்யாயம் 12.

பக்தியோகம்.

பத்தி யறிவாற் கடக்கும் பவலையை
மத்தி நுகப்பி னதிசயமு—முத்திதரும்
பண்பி னருட்கீதை பன்னிரண்டா மோத்துரைக்கு
இன்பமிகுஞ் சொல்லாற் றெரிந்து.

என்றுமுனைக் கூடரினைக் இவ்வாறு பத்தராய்
நின்றுமிகச் சேவிப்பார் சேர்நன்மை—யென்றுயிர்
தன்னடைவார் தம்மிலெவர் தானதிக யோகியரென்
றன்னவுரைத் தான்விசய னுற்று. 1

அண்ண லுரைசெய்தா னவனுக்கென் பானெஞ்சைத்
திண்ணமிகச் சேர்த்துச் சிரத்தைமிகுத்—தெண்ணைத்தா
னுற்றென்று மென்னை யுபாசிப்பார் யோகியராய்
மற்றெற் கதிகரவர் வாய்ந்து. 2

சொல்லரிதாய் நண்ணியதா யெங்குந் தொடர்புடைத்
யல்லவைபோற் சிந்திப் பரிதாகிப்—பலவற்றுக் [தா
கோத்துச் சலியா துறுதியுறு மக்கரத்தில்
வைத்துப் பயில்வார் மனம். 3

வன்புலன்கள் செற்றெங்கும் வாய்ந்தசம புத்தியரா
யின்புறகன் கெப்பொருட்கு மேலுமவ—ரன்புடனே
யென்னுமெ னின்னுயிரி னின்பமே யெய்துவர்கள்
மன்னுகே ளிங்கருமை மற்று. 4

ஆங்கவர்க்கு நட்பஞ்சே ரவ்வுயிரிற் சித்தத்தா
லோங்க வருள்வருத்த முற்றுமிகும்—பாங்கதனிற்
றேன்று வுயிர்க்கதிதான் றக்க மிகுத்துடலி
லேன்றுருக் கெய்தலரி திங்கு. 5

ஏவர் தொழிலனைத்து மென்னிடைவைத் தேற்பாராய்
மேவி யனன்னியமா மெய்யோகச்—சேவையினு
லென்றுந் தியானித் தியன்றே ரெனைமருவி
நின்றிங் குபாசிப்பார் நேர்ந்து. 6

அன்புடனென் பாலே யமர்ந்தமனத் தாரவரைத்
துன்புயரு மிப்பவமாஞ் சூழ்கடலின்—றின்புடனே
வென்றியமர் பார்த்தனே மேலா லெடுப்பன்கா
ணன்றியன்று தாழாது நான். 7

என்னிடையே நெஞ்சையமர்ந் தென்பாற் றுணிவினை
பின்னிதன் மேற் சங்கையில்லை பீடுடனே-மன்னியமர்ந்
தென்பாலே யென்று மினிதா யிருப்புதிநீ
யன்பாலே சொன்னே னமர்ந்து. 8

உன்னெஞ்சை யென்பானீ யுற்றிருத்த மாட்டாயேற்
பின்னன்பி னிற்பயிலும் பெற்றிமைசேர்-நன்னெஞ்சுற்
றென்னை யடைந்தமர்வா னிச்சியாய் நிச்சயித்து
மன்னு தனஞ்சயனே மற்று. 9

வாய்ந்து பயிலவுநீ மாட்டாயே லென்னுடைய
வேய்ந்த தொழிலி னியல்வுறுதி—வாய்ந்தெனது
செய்யதொழின் மேவிச் சிறந்தியலுஞ் சிந்தையடைந்
துய்யுநலந் தான்பெறுதி யுற்று. 10

என்பத்தி யோகத் திணைந்தித் தொழில்செய்ய
வுன்பக்கல் சத்தி யுளதன்றேன்—முன்புற்ற
வெல்லாக் கருமத் தியல்பய னிங்கொழிந்து
செல்லாய் மனமடக்கித் தேர்ந்து. 11

ஞான மனப்பயில்வி னன்றுமிக ஞானத்தி
லான தியான மதிசயிதந்—தியானத்திற்
கன்மபயன் விட்டியல்வு கட்டழகு விட்டியல்விற்
றன்னமருஞ் சாந்தி தலை. 12

மற்றோ ரிடத்து மறமற்று மித்திரனா
யுற்றான் கருணை யுறுமமதை—செற்றா
னகங்கார மற்றா னமர்பொறையன் றுக்கஞ்
சுகங்காணி லொப்பான் றணிந்து. 13

பெற்றதமைக் தென்றும் பிறங்குயிர்க்கண் யோகியா
யுற்றமன முன்னொடுக்கி யோர்ந்துதெளிந்-தற்றமற
வென்னமர்ந்த நெஞ்சுதுணி வெய்தியான்றா னென்ப
றன்னமர்ந்து நானுகப்பன் றான். [த்தன்

யாவனு லஞ்சா துலகுலகா லஞ்சாதா
னேவனுகப் பாருமை யேய்ந்தபய—மேவுநடுக்
காங்கவைதாம் விட்டே யமர்வுற் றியல்பவனு
மீங்குகப்புக் கேய்ந்தா னெனக்கு. 15

வேண்டுதலி லான்றூயான் றக்கன் விருப்புறா
னீண்டுபகைப் பற்றிருப்பா னெத்தொழிலு—மூண்டுபு
தேதியலா தேங்கழும் யோகத்தா னென்பத்தி [றத்
யாதியல்வா னென்னுகப்பி லான். 16

உகப்புவெறுப் பொன்றிலுமற் றுட்சோக மற்று
மிகப்பயிலு மாசை விடுத்துச்—சகத்தமரு
நன்மையுடன் றீமை நசித்தியலும் பத்திமா
னென்மனத்தி லின்பத்தா னிங்கு. 17

ஒன்னலர்க ளூற்றார் விருப்பிழவோ டேற்றகுவிர்
பன்னழ லின்பதுன்பம் பாவுழி—மன்னுபுகழ்க்
கொத்தமைந்து மௌனியா யூர்மனையற் றற்றுணர்ந்த
பத்தனவ னென்னுகப்பின் பற்று. 18

எவரித் தன்மியா மின்னமுத யோகத்தை
மேவி யுரைத்தவகை மேவுவா—ராவலுட
னெற்பரம ராகு மெழிற்பத்தர் யானுகப்ப
நிற்பரவர் மேலாய் நிகழ்ந்து. 19

வாய்ந்தவான் கீதை வளர்பன் னிரண்டாமோத்
தேய்ந்தநெறி பத்தி பியல்காட்டும்—வாய்ந்ததனிற்
சத்திபில்லார் தாமுபலச் சாருகற் பத்திவருஞ்
சித்த முயற்றிபதஞ் சேர்ந்த.

பத்திவகை யாங்கறிந்து சேரப் பரன்பெருமை
யேத்தியலு மாய்நித் ததுவடிவ்—லோத்தியலக்
காட்டியது பத்திநலங் கண்ணன் றருகீதை
யாட்டிடையா ரேத்தின் வகை.

பகவத்கீதைவெண்பா.

குறிப்புரை.

அத்யாயம்—7.

விஜ்ஞானயோகம்.

முதல் ஆறு அத்யாயங்களால், ஸ்ரீமந்நாராயணனைக் கிட்டுகைக்கு உபாயம், அவனை யுபாஸிப்பதுதானென்று, அதற்கு ஆத்மஞானத்தோடுகூடிக் கர்மத்தைச் செய்து பெறவேண்டிய ஜீவாத்மதரிசனம் அங்கமாயிருக்கையால், அதையருளிச்செய்தார். நடுவிலுள்ள இந்த ஆறு அத்யாயங்களால் பரப்பிரம்மமான பரமபுருஷ ஸ்வரூபத்தையும், அவனை உபாஸிப்பதான பக்தியையும் அருளிச் செய்கிறார். அதில் இந்த எழாவது அத்யாயத்தில் (உபாஸ்யனான) பரமபுருஷ ஸ்வரூபத்தின் உண்

மையும், அது பிரகிருதியால் மறைக்கப்பட்டிருக்குந் தன்மையும், அம்மறைவு நீங்குகைக்காக எம்பெருமானிடத்தில் பண்ணும் பிரபத்தியும், உபாஸிப்பவர்களின் உட்பிரிவும், அதில் ஞானிகளுக்குண்டான சிறப்புஞ் சொல்லப்படுகின்றன.

1. என் அமரும் நெஞ்சனாய்—என்பாற் பற்றுள்ள மனமுடையவனாய். மயக்கற்று—ஸம்சயமின்றி. ஒன்றொழியாது—ஒன்றுதப்பாமல், ஸகலத்தையும். திண்மையுற—வலியுற, நன்றாக.

2. யாது அறிந்தால்—யாதொன்றை யறிந்தால். விவேகத்துணர்வு—விஜ்ஞானம்; அதாவது-ஸர்வேசுவரன் ஈனமான எல்லாப்பொருளுக்கும் எதிராய் அளவிலா அதிசயமும், எண்ணற்கரிய கல்யாண குணங்களும், அனந்தமான விபூதியும் உடைத்தாயிருக்கையால் சேதனாசேதனங்கள் எல்லாவற்றிலும் வேறுபட்டிருக்கிறான் என்பதை யறியும்படியான ஞானம்.

3. இயல்வான்—ஸித்தியின்பொருட்டு யத்தனம் பண்ணுகிறான். முழுது அறிவான்—உள்ளபடி யறிவான், பூர்ணமாய் அறிவான். அப்படி யுள்ளபடியே யறிபவன் ஒருவனுமில்லையென்னுந் தாத்பர்யத்தால் 'அரிது தான்' என்றார்.

4. புனல்—நீர். மனஞ்சேர்வியன் புலன்—மனம் முதலிய பெரிய இந்திரியங்கள். மான்—மஹத். ஆங்காரம்—அஹங்காரம்.

5. என்ற ஹுருவாக—ஜீவரூபமான எனது பிரகிருதி யென்று. உன்னு—தெரிந்துகொள். அமைந்து நிற்கும்—தரித்துக்கொண்டிருக்கும்.

6. பரிசு—விதம். பிறப்பு இறப்பு—உத்பத்தி லய காரணஸ்தானம். சேதனமாயும், அசேதனமாயும் எனக்கு சேஷப்பட்டதாயுமிருக்கும் இந்த இரண்டு வகையான பிரகிருதியி னின்றுந்தான் பிர்ம்மா முதலாக ஸ்தாவராந்தமாக ஏற்றமுந்தாழ்வுமாய்ச் சித்தும் அசித்துமாயுள்ள இந்தப் பூதங்கள் யாவும் உண்டாகின்றன. எனது பிரகிருதியில் உண்டானதுபற்றி இவை யாவும் என்னுடையவைகளேயாகும். ஆக, இப்படி ஸகலலோகங்களுக்கும் பிரகிருதிகள் காரணமாயிருப்பதுபோல் அப்பிரகிருதிகளுக்கு நான் காரணமாய் சேஷியாயிருக்கையால் எல்லாவுலகங்களுக்கும் நானே காரணமென்றும், நானே நாசகமென்றும், நானேசேஷி யென்றும் அறி என்பதாம்.

7. உன்னில்—ஆராய்ந்தால். ஞானம்பலம் முதலியவற்றால் என்னிலும் மேலான வேறு பொருளில்லை

என்க. இதெல்லாம்—பால்வழு வமைதி. சேதனசே தன ரூபமான இவ்வஸ்துக்களெல்லாம். நூல்—நூலில். மாமணிபோல்—முத்து முதலிய சிறந்த ரத்னங்களைப் போல. என்பால்—அந்தராத்மாவாய் நிற்கும் என்னி டத்தில். செறிந்து—காரியமான நிலையிலும் காரணமான நிலையிலும் எப்பொழுதும் சரீரமாய்ப் பிரிவின்றிச் சேர்ந்து. கோப்புண்டு செறிந்துநிற்கும் எனக் கூட்டுக. கோப்புண்டு—கோக்கப்பட்டு.

8. அப்பில்—நீரில். மதி இரவி சோதியும் நான்—சந்திர சூர்யர்களில் ஒளியும் நான். ஓங்காரம்—பிரணவம். விண்மிசை—ஆகாசத்தில். மிசை—ஏழாம் வேற்றுமையுருபு. பௌருடம்—பௌருஷம், ஆண்மை

9. புவி—பூமியில். கந்தம்—மணம். உயிர்—உயிர் நிலை. 'நற்றவனூன்' என்பதனை, நற்றவநான் எனத் திருத்திக்கொள்க. இனி, இருக்கிறபடியே கொண்டு தவன் என்பதற்குத் தவமாகின்றவனும் என உரைத்துக் கொள்ளலுமாம். பற்றலர்—பகைவர். கோளரி—சிங்கம்.

10. எப்பொருட்கும் வித்தா—ஸர்வ பூதங்களுக்கும் அழியாத வேர்முதலாய். நிலைநின்ற—ஸநாதனமாயுள்ள, அதாவது சாசுவதமாயுள்ள.

11. திண்மை—பராக்கிரமம். காமராகம்—ஆசாபாசம். அறஞ்செறியுங் காமம்—தர்மத்தோடு விரோதிக்காத காமம். ஆடவர்கள்—புருஷர்கள். ஏறே—சிங்கம்போன்றவனே. "ஆற்றலொடு புணர்ந்த வாண்பாற் கெல்லாம்—ஏற்றைக்கிளவி யுரித்தென மொழிப." என்பது தொல்காப்பியம். காணு-காணுக. சிறந்தவெலாம் என்றும் பாடம்.

12. குணம் மூன்று—ஸாத்விக, ராஜஸ, தாமஸங்கள். எய்ந்த—பொருந்திய. பொருளனைத்தும்— ஸாமான்யமாய் லோகத்தில் சரீரங்களாகவும், இந்திரியங்களாகவும், மற்றும் போக்ய வஸ்துக்களாகவும், போகத்துக்குரிய கருவிகளாகவு மிருக்கின்ற எல்லாப் பொருள்களும். என் தன்மையினுல் ஓாய்ந்தவென உன்னுக நீ—என்னிடத்திலிருந்து உண்டாய் எனக்குச் சரீரங்களாய் என்னிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன என்று அறி. யான் அவற்றில் நீங்கலுற நிற்பன்—யான் அவைகளினின்றும் பிரிவுற நிற்பேன். [என்றால், சரீரஸ்திதி ஆத்மாதீநமானுலும் ஆத்மஸ்திதிக்குச் சரீரத்தாலுஞ் சிறிது உபகாரமுண்டு உலகத்தில்; நமக்கோ இந்தப் பதார்த்தங்களெல்லாம் சரீரமாய் இருந்தாலும் இவைகளால் சிறிதும் உபகாரமில்லை. கேவலம் லீலைதான் இதற்குப் பிரயோஜனம் என்று தாத்பர்யம்.]

13. மோஹித்த—மயங்கிய. ஒங்கும் இறையாம் என்னை—ஏகரூபனாகவிருக்கும் ஈசுவரனை என்னை. முக்குணத்தால் மோகித்த இவ்வுலகம், மேலாய் ஓங்கும் இறையாம் என்னை அறியமாட்டாது என்று கூட்டுக. குணவிகாரங்களாய், ஈனங்களாய், க்ஷணந்தோறும் அழிவனவாய்ப், பூர்வகர்மானுஸாரமாகச் சரீரங்களாயும், இந்திரியங்களாயும், புசிக்கும்பண்டங்களாயும் திரிந்துள்ள பதார்த்தங்களால் மயக்கப்பட்டமையால் உலகம் அறிகிறதில்லையென்க.

14. குணமயி—குணஸ்வரூபையான. என்னையேயடைந்தியல்வான் என ஏகாரத்தை மாறுக. அரிது, இங்கு இன்மைப்பொருள் குறித்து நின்றது. 'தனக்குவமையில்லாதான் றாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்—மனக்கவலைமாற்றலரிது. என்னுமிடத்திற்போல. அடைதல்-சரணாகப் பற்றுதல்.

15. மூடர்-எல்லாப்பொருளும் எம்பெருமானுக்கு ஆட்பட்டிருக்க அதைத் தனக்கு ஆட்பட்டதாக நினைக்கும் விபரீதபுத்தியுள்ளவர்கள். நராதமர்கள்—ஸாமான்யமாய் என் ஸ்வரூபம் அறியப்பட்டாலும் என்வழி திரும்பமாட்டாதவர்கள். மாயையால்-வஞ்சக யுக்திகளால். அறிவின் பாடழிந்தார்—அறிவுகெட்டவர்கள்.

தீவினையார்—பாபத்தொழில் புரிபவர்கள். ஈசுவரனும் அவன் விபூதிகளும் (யுக்திகளைக்கொண்டும் இல்லை யென்று மறுக்கமுடியாதபடி) திடமாய் ஸ்தாபிக்கப் பட்டாலும் கேட்டபோதே பகைப்பவர்களாதலால் 'ஆசுரமாம் பாவஞ்சேர்' என்றார்.

16. மாடிழந்தான்—ஆர்த்தன்; இழந்துபோனசெல் வத்தை மீண்டும் அடைய விரும்பியவன். மாடு—செல் வம். "தேடியமாடும் நீடுசெல்வமும்" என்றார் பிறரும். வேண்டுணர்வோன்—ஜிக்ஞாஸு. வான்பொருளைத் தேடியிருப்பான்—அர்த்தார்த்தி. ஞானஞ்சேர்புற்றான்- ஞானி. "ஆத்ம ஸ்வரூபம் எம்பெருமானுக்கே சே ஷப்பட்டிருக்குந் தன்மையது" என்கிற அறிவுடையவ னாய் அந்த ஆத்மவஸ்துவோடு நில்லாமல் எம்பெருமா னைப்பெற ஆசைப்பட்டு அவனையே பெரும்பேறாக நினைத்திருப்பவன். நலம்—புண்ணியம். சேர்வர்— பஜிப்பர்கள்.

17. ஞானியதிகன்—ஞானிசிறந்தவன். எனெனில் அவன் பகவானை யடையவேண்டியவனுகையால் எப் பொழுதும் பகவானோடு அவனுக்குச் சேர்க்கையுண்டு. இவர்களுக்கோ பயன்கைகூடுமளவுந்தான். அப்படியே அவன் பகவானைத்தவிர மற்றொன்றையும் விரும்பான்.

இவர்களோ பகவானையும் விரும்பித் தமக்கென்று ஒரு பயனையும் விரும்புவார்களாதலினென்க. ஏகபத்தி—ஒரே பக்தி. உகக்கும்—ஸந்தோஷிப்பான்.

18. உதாரர்—வண்மையுடையோர். பகவானிடத்திலிருந்து எவர்கள் சிறிதாயினுங் கொள்ளுகிறார்களோ அவர்களைப் பகவான் தனக்கு எல்லாச் செல்வத்தையும் வழங்கிய பெரிய கொடையாளிகளாக நினைக்கின்றான் ஆதலால் உதாரர் என்றான் என்க. ஞானியெனு மற்றிவன்—ஞானியென்கின்ற இவனே. உயிரா—ஆத்மாவாக. ஞானியை ஆத்மாவாகச் சொல்லியது எதனாலென்றால், அந்த ஞானி பகவானைப்பிரிந்தால் தரிக்க மாட்டாததுபோலப் பகவானும் அந்த ஞானியைப்பிரிந்தால் தரிக்கமாட்டானாகையால் என்க.

19. பிறவி—ஜந்மம். அந்தந்து—முடிவில். நல்லான்—மகாத்மா. "இப்படி எம்பெருமானுக்கு ஆட்பட்டிருக்கையே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்" என்கிற ஞானவானைச் சரணம்புகுவதென்கிற விஷயம் ஸாமான்னியமாய்ச் சில பிறவிகளில்செய்த புண்ணியவசத்தால் வருவதன்று; கேவலம் புண்ணியஜன்மங்களெத்தனையோ எடுத்ததன்மேல் வருவதென்பான் "புண்ணியமார் பல்பிறவி பூண்டு" என்றும், "நான் வாஸுதேவனுக்கே

ஆட்பட்டவன், எனது ஸ்வரூபம், ஸ்திதி, பிரவிருத்தி யெல்லாம் அவனுடைய அதீனம்" என்கிற நினைவு பிறந்து, "நான் அடையவேண்டும் பயனும், அப்பயனை யடைவிக்கும் உபாயமும், மற்றும் நான் கோரியவெல் லாமும் அந்த வாஸுதேவனே" என்று பகவானை யுபா ஸிப்பன். அப்படிப்பட்ட பெருந்தன்மையோடு கூடிய புருஷன் கிடைப்பது லோகத்தில் மிகவும் அரிது என் பான், "எண்ணியுயிர்—எல்லாமும் வாசுதேவ னேதா னெனவுணர்ந்த—நல்லான் மிகவரிய னாட்டு" என்றும் கூறியருளினனென்க.

20. காமங்கள்—சப்தாதிவிஷயங்கள். கருத்தழிந் தார்—அறிவு கெட்டார். நியதம்—நியமம். பண்டை— பூர்வம். தேவதைகளென்றது இந்திராதி தேவர்களை.

21. அர்ச்சிப்பான்—அர்ச்சிக்கும்பொருட்டு. பான்- வினையெச்ச விகுதி. சலியாது—சலியாதிருக்கும்படி, திடமாக. அமர்ந்து—விரும்பி. அப்படியவர்கள் அர்ச் சிக்குந் தேவர்களெல்லாரும் எனக்குச்சரீரமென்று (சா ஸ்திரஞ் சொல்லுகிற விஷயந் தெரியாமல்) எந்தெந்த பக்தன் (என் சரீரமான) எந்தெந்த தேவதையைசிரத் தையோடு அர்ச்சிக்க விரும்புகிறானோ (அவன் என்னை யறியாமற்போனாலும் உள்ளபடியே என் சரீரத்தைத்

தானே யர்ச்சிக்கிறான் என்றநினைத்து) அவனவனுக்கு அவ்வவ்விதமான சிரத்தையைத் திடப்படுத்துகின்றேன் என்பது இப்பாட்டின் கருத்து.

22. அந்த விருப்பத்துடனே – அந்த மான) சிரத்தையுடனே. காமமவை—அபீஷ்டங்களை. ஆராதிக்கும்பொழுது இந்திராதிகள் பகவானுக்குச் சரீரமென்கின்ற விஷயத்தை அவர்களறியாமற்போனாலும் உள்ளபடியே யது பகவதாராதனமாகையால் அவர்கள் கோரிக்கையைப் பகவான் நிறைவேற்றி யருள்கின்றானென்க.

23. நிற்பது இலதாக நிகழும்—ஸ்திரமாக இராமல் முடிவுள்ளதாக இருக்கும். ஏனெனில் அந்த இந்திராதிதேவர்கள் அனுபவிக்கும் போகங்களெல்லாம் இவ்வளவென்றும், இத்தனை காலமென்றும் வரையறை யுற்றவையாகையால் அவ்விந்திராதிதேவர்கள் போகம் நசித்து நழுவும்போது (அவர்களை யாராதிக்கும்) இவர்களும் நழுவுவார்களாதலாலென்க. அமரர்—தேவர்கள்.

24. குறையற்று—அழிவற்றதாய். உயர்ந்து உயர்ந்த என் தன்மை—உத்தமமான மேலான என்னுடைய கொள்கையை. புந்தியிலார்—அறிவில்லாதவர்கள்.

ஓர்ந்தார்—அறிந்தார்கள். நின்றோரறியா என்பதனை நின்றோர் அறியார் எனத் திருத்திக்கொள்க.

25. அறிவரியேன்—அறிதற்கு அரியவனாக இருக்கிறேன். இயல்பிறப்பற்று ஏதம் குறைவிலனாய்—பிறப்பில்லாதனாய்ச் சிறிதும் அழிவற்றவனென்று. ஓராது—யமாட்டாது.

26. சென்று நிகழ்ந்து வரும்—கடந்து, கேழ்ந்து கொண்டு, இனிவருகின்ற. நன்கறிவன்—நன்றாக அறிவேன். குன்றுயர்ந்த தோளாய்—பர்வதம்போலுயர்ந்த தோள்களை யுடைய அர்ஜுனனே! சிந்தைக் கெட்டிய பிராணிகளிலொருவனுக்கும் காணப்படினும் "பரமபுருஷன்தான் இப்படி யாவரும் தன்னை ஆச்ரயிக்கும்படி வஸுதேவன் மைந்தனாய் அவதரித்திருக்கின்றான்" என்று அறிபவரில்லையாகையால், 'ஒன்றுமென்னையுணரமாட்டாது' என்று அருளிச்செய்தானென்க.

27. இச்சை—விருப்பம். முனிவு—த்வேஷம். குணவிகாரமான ஸுகம் துக்கம் என்கிற த்வந்த்வங்களில் எந்தெந்த விஷயத்தில் பிராணிகள் பூர்வஜன்மங்களில் விருப்பமும் வெறுப்பும் பாராட்டிவந்தார்களோ, மறுபடியும் அந்தந்த த்வந்த்வங்களே விரும்பப்பட்டவைகளாயும் வெறுக்கப்பட்டவைகளாயு மிருந்துகொண்டு

ஜாககாலத்தில்தானே ஸகல பிராணிகளையும் மயங்கச் செய்கின்றன. இதனால் என்னையடைந்தபோது ஸு கித்தும், என்னைப் பிரிந்தபோது துக்கித்தும் இருக்க வேண்டியவைகளான பிராணிகள், அவைகளிலேயே விருப்பத்தையும் வெறுப்பையும் பாராட்டுகின்றன ஞானியோ என்னைக்கிட்டியபோது இன்பமும, பிரிந்த போது துன்பமுமே ஸ்வபாவமாயிருப்பன்; அப்படிப் பட்ட ஸ்வபாவத்தோடுகூடிய ஞானியாக ஒரு பிராணி யாவது உண்டாவதில்லை யென்றபடி. ஏதம்—குற்றம் மோஹம்—மயக்கம். இருமைகொண்ட பெருந்துயர்— இன்பதுன்பங்களான துயரம்.

28. திண்ணியராய்—திடமான ஸங்கல்பத்தை யுடைத்தானவர்களாய். ஒன்ற—பொருந்த.

29. அப்புறம்—ஆப்புறமென நீண்டது, செய்யுள் விகாரம். முழு அத்தியாத்மம், ஸகல கர்மம் இவற்றின் தன்மையை நன்றாகத் தெரிந்துகொள்வார்கள் என்க

30. அதியெச்சம்—அதியக்ஞம். கதிபெற்றுப்போய் பொழுதும்—பிரயாணமான மரணகாலத்தும். போரா போகாத.

அத்யாயம்—8.

அப்யாஸ யோகம்.

ஏழாவது அத்தியாயத்தில் யாவரும் உபாஸிக்க வேண்டிய பரப்பிரம்மமான வாஸுதேவன் சேதனு சேதனங்களுக் கெல்லாம் பதி யென்றும், காரண னென்றும், ஆதார னென்றும், எல்லாப் பொருளும் சரீரமாயிருக்கையால் ஸர்வப்ரகாரமாகவு மிருக்கின்ற அவன் எல்லா சப்தங்களுக்கும் பொருளென்றும், யாவரையும் ஆள்பவனென்றும், ஸகல கல்யாண குணங்களாலும் அவனே மேன்மைப்பட்டிருக்கின்று னென்றும், ஸத்வ ரஜஸ் தமோமயங்களான தேஹமாயு மிந்திரியமாயும், மற்றும் புசிக்கும் பண்டங்களாயு மிருக்கின்ற சப்தாதி விஷயங்களால் அவன் மறைக்கப் பட்டிருக்கின்று னென்றும், மிகுந்த புண்யவசத்தால் கிடைத்த பகவத் சரணுகதியாலே அம்மறைவு நீக்கப்படு மென்றும், புண்ணியத்தின் வாசிக்குத் தக்கபடி இவன் பண்ணும் சரணுகதியின் சிறப்பால் ஐசுவரியம், கைவல்யம், பகவத்ப்ராப்தி என்ற பயன் வேறு படுகை பால் அதற்குத் தக்கபடி பக்தர்களும் வேறுபட்டிருப் பார்க ளென்றும், எம்பெருமானை அடையக் கோரி பவன் எப்பொழுதும் அவனையே நம்பி அவனிடத்தில்

விசேஷ பக்தியைப் பண்ணி எம்பெருமானுக்கு மிகவும் இனியனாய் இருக்கையாலே அவன் யாவரினுஞ் சிறந்த வனென்றும்,அப்படிப்பட்டவன் கிடைப்பது அரிதென் றும் அருளிச்செய்து, இம்மூவர்களும் அறியவேண்டு மவற்றையும் கைப்பற்றவேண்டு மவற்றையும் அருளிச் செய்தார்.

அப்படி யறியவேண்டியதாயும் அடையவேண்டியதா யும் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டவைகளையே இந்தஎட்டாவது அத்யாயத்தில் விவரிக்கின்றார்.

1. இறைவா—தேவனே! ஏது பிரமமதாம், ஏது அத்தியாத்துமமாம், ஏது கருமமாம்—ஜராமரணங்களை யொழிப்பதற்காக எம்பெருமானை யாச்ரயித்து யத்த னஞ்செய்யும் மோக்ஷார்த்திகளுக்கு அவசியம் அறிய வேண்டிய விஷயமான பிரம்மமாவதென்ன? கர்மமாவ தென்ன? அத்தியாத்மமாவதென்ன? ஏதாம்அதிபூதம் ஏதாம் அதிதெய்வம்-ஐசுவரியத்தைக்கோரியவர்களுக்கு அறியவேண்டிய விஷயமான அதி பூதமாவதென்ன? அத்தெய்வமாவதென்ன? ஏதாம் அதியெச்சம்—இவர் கள் மூவரும் அறியவேண்டியதான அதியக்ஞமாவ தென்ன? எங்ஙன் இயலாம்—அந்த அதியக்ஞத்தின் தன்மை யெப்படிப்பட்டது? அதிஎச்சம்—அதியக்ஞம்.

2. நல்நெஞ்சு என்றது—சிக்ஷிக்கப்பட்ட அந்தக்கரணத்தை. அடைவே—க்ரமமாக. மைம்மால்—கார்மேகவண்ணனான திருமால். மை—அஞ்சனமுமாம். பார்த்தனவன் என்பதில் அவன்என்பது பகுதிப்பொருள் விகுதி.

3. அக்கரம்—அக்ஷரம். இங்கே அக்ஷரமென்று சொல்வது ப்ரக்ருதியினின்று விடுபட்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தை. பஞ்சாக்னிவித்தையில் அறியவேண்டியதாகச் சொல்லப்பட்டதும், ஆத்மாவோடு ஸம்பந்திப்பதுமான ஸ்தூலஸூக்ஷ்மமும், அதன் வாஸனை முதலானதும் அத்யாத்மமாமென்பார் 'தொக்கவசித்தின் தொடாதன்மை யத்தியாத்துமமாம்' என்றார். [ஆக, இவ்விரண்டிலும் ஒன்றைப்பற்றவேண்டியதாயும், ஒன்றைவிடவேண்டியதாயும் மோக்ஷார்த்தியானவன் அவசியம் அறியவேண்டும் என்க.] கர்மமாவது:—மானிடத்தன்மை முதலியவைகளுக்குக் காரணமாய், சாஸ்த்ரத்தில் சொன்னபடி ஸ்திரீகளுடன் புணர்ந்து வீரியத்தை விடுகை. [மோக்ஷார்த்தி இதையும் வெறுக்கவேண்டியதாயும் அழிக்கவேண்டியதாயும் அறியவேண்டும்.] தன்மை—ஸ்வபாவம்.

4. பூதபரிணாமம்—பூதத்தினது க்ஷரிக்குந் தன்மை. அதாவது, ஆகாசம் முதலிய பூதங்களில் ஓர் விகாரமாய் வேறுபட்டுத் தோற்றும் சப்தம், பரிசம் முதலிய குணங்களும் அவைகளின் ஆதாரங்களும். [இதை யறிவதாவது—ஐசுவரியார்த்திகள் இவைகளைத் தங்கள் பேறாக நினைக்கவேண்டுமென்பது.] அதிதெய்வமாமது—தைவத்தின்மீதிருப்பது; அதாவது இந்திரன் பிரமன் முதலிய எல்லாத் தேவர்களுக்குமேலாயிருப்பது. துய்க்குமவன்—அனுபவிப்பவன், புருஷன். [இதை யறிவதாவது—அப்படிப்பட்ட போகங்களைப் புஜிப்பவனாகத் தம்மை ஐசுவரியார்த்திகள் நினைக்கவேண்டுமென்பது.] அதியெச்சம் இறையாம் நான் என முடிக்க. [என்னை யறிகையாவது:—என் சரீரமான இந்த இந்திராதிகளுக்கு அந்தராத்மாவாயிருக்கும் என்னையே யக்ஞங்களால் ஆராதிப்பதாக இம்மூவரும் மஹாயக்ஞம் முதலான நித்ய நைமித்திக கர்மங்களை யனுஷ்டிக்கும்போதெல்லாம் நினைக்கவேண்டுமென்பது.]

5. அந்தக்காலம்—மரணகாலம். எய்தும்—அடைவான். சங்கை—ஸம்சயம். [ஆதிபாதன் முதலானோர் அந்திமகாலத்தில் நினைத்திருந்தபடி மிருகங்களுக்கு யமானமான வடிவத்தை யடைந்தாற்போல என்றபடி.]

6. முடிவில்—மரணகாலத்தில். உன்னி—நினைத்து. ஊன்வந்த ஆக்கை—மாமிசத்தாலாகிய சரீரத்தை. அணையும்—அடைவான். இறுதிக் காலத்தில் எதை நினைத்துக்கொண்டு பிராணனை விடுகிறானோ பின்னர் அதை அடைவான் என்க.

7. ஆதலால்—(புருஷன் முன்பு தான் எந்தவிஷயத்தில் பழகியிருக்கின்றானோ அந்த விஷயமாகவே அந்திம காலத்தில் நினைவு உண்டாகும்) ஆகையால். நீதமுசேர் வெஞ்சமம்—குற்றமற்ற நல்ல யுத்தத்தை. மனம் புத்தி—மனமும், புத்தியும்.

8. எஞ்சாத—குறைவுபடாத. சீலம்—அப்யாஸம். அதாவது, நித்ய நைமித்திக கர்மங்களுக்கு விரோதமில்லாத ஸகலகாலங்களிலும் உபாஸ்யவிஷயத்தை நினைத்துக்கொண்டிருப்பது. செறிந்தியலும்நெஞ்சு—புறம்பே செல்லாத மனம். துஞ்சாத—சோம்பாத. பூருடன்—புருஷன்.

9. எண்மதியன்—ஸர்வஜ்ஞன். தொல்லையான்—புராதனன். எல்லாம் நியமிப்பான்—எல்லாவற்றையும் ஆளுபவன். நுண்மைப்பொருளுக்கும் நுண்ணியான்—அணுவுக்கும் அணுவாய் விளங்குபவன். திண்மை உலகளிப்பான்—வலிமை பொருந்திய உலகத்தை

யெல்லாம் சிருஷ்டிப்பவன். உன்னரியான்—அசிந்யன், சிந்திப்பதற்கு அரியவன். இரவிவண்ணன்—சூரியனைப்போன்ற நிறமுடையவன்.

10. வாயுவினைத் தன் புருவமத்தியத்தில் வைத்துணர்வான்—தன் புருவங்களுக்கு நடுவில் பிராணனை வைத்து அங்கே பகவானை இடைவிடாமல் சிந்திக்கின்றவன். சேயுயரும்—மிகவுயர்வான். சலியாச்சிந்தை—அசைவுறாத மனம்.

11. அக்கரமாய் யாதொன்றை ஆய்ந்த மறையோர் உரைப்பர்—அக்ஷரமானதாக (அதாவது—பருக்காமை முதலிய குணங்களுடன் கூடியதாக) யாதொன்றினை ஆராய்ந்த வைதிகர்கள் சொல்லுகிறார்களோ. செக்கசையார்—வீதராகர், நிஷ்காமரானவர்கள். இயவர்—யாவர். துறவுஎய்ந்து—பிரம்மசரியத்தைப் பொருந்தி. அப்பதத்தை ஆய்ந்துரைப்பன்—அந்தப்பதத்தை யாராய்ந்து சுருக்கமாய்ச் சொல்லுவேன். [ஸகல வேதாந்தங்களாலும் அறியவேண்டியதான அக்ஷரமென்னும் ஸ்வரூபத்தை (அதாவது ஜீவனை) எப்படி உபாஸிக்க வேண்டுமோ அதைச் சொல்லுவேன் என்றபடி.]

12. அகவாய்—இருதயம். செறி யோகன்—யோகமென்னுந் தாரணையை யடைந்தவன். ஓங்காரம்—ஓம்

என்கிற ஏகாக்ஷர பிர்ம்மத்தை. உடலொழித்து—சரீரத்தைவிட்டு. பரமகதி போம்—பரமகதி அடைவான். [அதாவது,—பிரகிருதிக்குப் புறம்பாய் எனக்கு ஸமமாய் மீண்டும் திரும்பவேண்டாத ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தை யடைகிறான்.]

13. என்றும் எனைக்கூடும் யோகிக்கு—எப்போதும் என்னையே சிந்திக்கின்ற(என்றால், நான் அவனுக்கு மிகவும் இனியவனாகையால் என்னை நினைத்தாலொழியத் தன்னைத் தரிக்கமாட்டாதவனாய்க் கேவலம் இன்பமயமான என் சிந்தையை எவன் செய்கின்றானோ) அந்த யோகிக்கு. நன்றுபெற எளியன் நான்—நான் நன்றாகப் பெறுதற்கு எளியவன். [அதாவது—எளிதில் அடையக் கூடிய என் ஹாவமான ஐசுவரியாதிகளை யல்ல நான் கொடுப்பது; கேவலம் அருமைப்பேறான நானே எளிதில் கிடைக்கின்றேன். என்றால்—அவன் பிரிவை ஸகிக்கமாட்டாமல் நானே அவனை வரித்து, என்னை அடைவதற்கேற்ற பக்குவமான உபாஸந ஞானத்தையுங் கொடுத்து, அதன் விரோதியையும் ஒழித்து, என்னிடத்தில் இனிமையான புத்தியையும் உண்டுபண்ணுகிறேனென்றபடி.]

14. மின்னை நிகர் பிறப்பு—மின்னலை யொத்த பிறப்பு. ஞெஞ்சா—ஓயாத. மேவலுரார்—அடையமாட்டார்கள். அன்ன—அப்படிப்பட்ட. பிறங்கும்—விளங்கும்.

15. வேதா உலகளவும் உலகு—பிர்ம்மாண்டத்தில் பிர்ம்மலோகபர்யந்தமுள்ள போகைசுவரிய ஸ்தானமான உலகங்கள். மீண்டுவரும்—திரும்பிவருந் தன்மையை யுடையவைகள். ஓதா நின்றார்கள்—சொல்லுகிறார்கள். போதார்ந்த—மலர்கள் பொருந்திய. தார்—மாலை. போது—மலரும் பருவத்திலுள்ள அரும்பு. கௌந்தேயா—குந்தி புத்திரனே. என் அடைந்தார்—என்னையடைந்தார். வாரார் மறுபிறப்பின் வாய்—மற்றொரு ஜர்மத்தில் வரமாட்டார்கள். [அதாவது, மறுஜன்மமில்லை யென்றபடி.]

16. அயன்—அஜன், பிர்ம்மா. ஆயிரம் மேல் உகம்—ஆயிரஞ் சதுர்யுகம்.

17. பகலினிடை யுதிக்கும்—பகல் வரும்போது உண்டாகும். அடங்கிப்போம்—லயமாய்ப்போகும்.

18. தொக்கமர் இப்பூதம்—ஸமூகமாகவுள்ள இப்பூதங்கள். மிக்கு அவசமாய்—மிகுந்த பரவசமாய்க்கொண்டு. வீயும்—அழியும்.

19. எல்லாப் பொருளும் இறுதியினைக் கூடியே நில்லாத காலத்தும் நிற்குமதாய்—ஆகாசம் முதலிய எல்லாப் பூதங்களும் தங்காரியங்களோடும் காரணங்களோடும் ஒருங்கே நில்லாது நசிக்குங் காலத்திலும் (அவைகளிலிருக்கிற) தான் நசியாததாய். அசித்தின்மேலாகி—அசேதனப் பிரகிருதியைக் காட்டிலும் (புருஷார்த்தமாய் இருக்கையால்) உத்க்ருஷ்டமானதாய்.

20. நண்ணோர்கொள் அக்கரமா நவுரைக்கும்—அவ்யக்தமான அக்ஷரமென்று நூல்கள் கூறும். அப்பொருளை எண்ணோர் பரமகதி என்றுரைப்பார்—அப்பொருளைத்தான் வேதவித்துக்கள் பரமகதி யென்பார்கள். நண்ணியது மீளார்—அதையடைந்தவர்கள் மறுபடியுந் திருப்புவதில்லை. (இதுதான் கைவல்யமாவது.) எனக்கதுதான் மேலாய் ஒளிசிறந்து மாளா இருப்பிடமாம்—எனக்கு அதுதான் என்னுடைய நியமன ஸ்தானங்களில் மேலானதாய் ஒளியிற் சிறப்புற்று மாளாமலிருக்கின்ற ஸ்தானமாகும். [என்றால், அசேதனமான பிரகிருதி ஒரு நியமன ஸ்தானம். அத்தோடு கலந்திருக்கிற ஜீவனென்னும் பிரகிருதியானது இரண்டாவது நியமன ஸ்தானம். அவ்வசேதனத்தைவிட்டுப் பிரிந்த முக்த ஸ்வரூபமான ஜீவன் மேலான நியமன ஸ்தானமென்றபடி.] ஒளி—காந்தி, இங்கே ஞானமென்று

சொன்னத்தக்கது; அப்பொழுது, 'மேவாய் ஒளிசிறந்த' என்பதற்கு, பிரகிருதியோடு கலந்த மித ஞானமான ஜீவ ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் மேலானதாய், அபார ஞானமானதாய் முக்த ஸ்ரூபமாயிருக்கிற என்று அர்த்தமாகிறது.

21. பரம்புருடன்—பரமபுருஷன். அனன்னியமாஞ் சிந்தைக்கு—மற்றொன்றை நாடாத பக்திக்கு. பரமபுருஷன், பக்தியால் எளிதாக அடையக்கூடியவனென்க.

22. யாதுவழி செல்லுங்கால் மீள்வர்—ஐசுவரியத்தைக் கோரின புண்ணியவான்கள் எந்த மார்க்கமாய்ச் சென்றால் திரும்புகின்றார்களோ. வழி என்றது அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தை. "யத்ரகாலே" என்ற கீதா வாக்கியத்தில் கால சப்தத்திற்கு ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் மார்க்கமென்று பொருள் செய்ததை யனுசரித்து இந்த நூலாசிரியரும் 'யாதுவழி' என்று கூறினாரென்க. "மார்க்கமானது பகல் தொடங்கி ஸம்வத்ஸரம் வரையிலுள்ள காலாபிமானி தேவதைகளால் நிறைந்திருக்கையால், மார்க்கத்தை யிங்கே காலசப்தம் காட்டுகிறது" என்பது ஸ்ரீபாஷ்யம்.

23. அங்கி—அக்னி. முற்பக்கம்—பூர்வபக்ஷம், சுக்கிலபக்ஷம். வடஅயனம்—உத்தராயணம். பிர்ம்மத்தையுன்னும் (அறிந்த) மனத்தவர்கள் உத்தராயணத்தில் சுக்கிலபக்ஷத்தில் பாபிர்ம்மத்தையடைகிறார்கள் என்க.

24. தூமம்—புகை. பிற்பக்கம்—அபரபக்ஷம், கிருஷ்ணபக்ஷம். தென்னயனம்—தக்ஷிணாயனம். போமவன்—போகின்ற புண்ணியகர்மஞ் செய்தவன்.

25. இருமை மேவி—இரு தன்மையை யடைந்து. கோளாறு—துன்பம். இக்கோளாறு என்பது கிரக சாரம் என்னும் வடமொழியின் நேரான மொழிபெயர்ப்பு. கிரகிப்பது என்னும் பொருளுள்ள கிரகம் என்பது கோள் எனவும், சாரம் என்பது ஆறு [வழி] எனவும் ஆயிற்று. ஒருவனுக்குத் துன்பம் வந்தற்றகாலத்து அத்துன்பத்தைக் கிரகசாரபலனைச் சொல்வது உலக வழக்காதலால் இங்கும் துன்பத்தைக்கோளாறன்றார் இவ்வாசிரியரும். வெளிது கரிதா யிருமைமேவி யுலகேய்ந்த அரிய நெறி என்றது—சுக்லகதியென்கிற அர்ச்சிராதி மார்க்கமும், கிருஷ்ணகதி யென்கிற தூமாதி மார்க்கமுமாய் உலகத்திற்குச் சாசுவதமாய் ஏற்பட்ட இரண்டுமார்க்கங்களை. இவற்றுள் சுக்லகதியாற்சென்றவன் திரும்புகிறதில்லை. கிர்ஷ்ணகதியாற் செல்லும

வன் திரும்பிவிடுகிறு னென்றறிக. [இருவகையான ஞானிகளும் சுக்லகதியிற் செல்கின்றூர்க ளென்றும் புண்யகர்மஞ்செய்தவன் கிருஷ்ணகதியிற் செல்கின்று னென்றும் சுருதி சொல்லுகிறது.]

26. இந்த இருவகையான மார்க்கத்தையுமறிந்த யோகியானவன் பிரயாணகாலத்தில் ஒருவிதத்தாலும் மோகத்தை யடையமாட்டான். தனக்கென்று வகுத்த அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலேயே போவான். ஆகை யால், பார்த்தனே! நீயும் தினந்தோறும் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தைச் சிந்தித்திருக்கையாகிற யோகத்தைச் செய்ய முயல்வாய் என்பது இச்செய்யுளின் தாத்பர்யம்.

27. வேள்வி—யாகம். பயன்—புண்யபலன். இந்த அறிவு அமரும் யோகி—இந்த இரண்டு அத்யாயங்களி லுஞ்சொல்லப்பட்ட பகவான் மகிமையை யறிந்தவன், பிரம்மஞானி. மேன்முதலா நிலம்—மேற்பட்ட முதல் முதலான ஸ்தானத்தை. அடையும்—அடைவான்.

அத்யாயம்—9.

ராஜவித்யா ராஜகுஹ்யயோகம்.

முன் அத்யாயத்தில் உபாஸிப்பவர்களின் வேறுபாட்டுக்குக் காரணமான விசேஷணங்கள் சொல்லப்பட்டன. இப்பொழுது உபாஸிக்கவேண்டும் பரமபுருஷன் மகிமையையும் ஞானிகளுக்குண்டான விசேஷத்தையும் விசாரித்து, பக்திரூபமான உபாஸனத்தின் ஸ்வரூபம் சொல்லப்படுகிறது.

1. மறைப்பொருள்—அதி ரகஸ்யார்த்தமான பக்தியென்னும் உபாஸனஞானத்தை. பொறாமை—அசூயை; அதாவது—ஸகலபதார்த்தங்களிலும் வேறுபட்டிருக்கிற அபாரமான எம்பெருமான் மஹிமையைக் கேட்டால், இது இப்படியெல்லாம இருக்குமா என்று அதில் நம்பிக்கை கொள்ளாமை. செப்புகேன்—(அந்த ஞானத்தின் கதிவிசேஷத்தோடுகூட) சொல்வேன். செறிவில்ர—அசுபமான வினை, பாவங்கள்.

2. இது—இந்த பக்தியானது. இராஜகுய்யம்—ராஜகுஹ்யம். வித்தைகளுக்கெல்லாம் இராஜாவாகையால் இதற்கு ராஜவித்தையென்றும், ரஹஸ்யங்களுக்கெல்லாம் மேலாயிருக்கையால் ராஜகுஹ்யம் என்றும் பெய

ராயிற்று. பவித்திரம்—(ஸகலபாபங்களையும் போக்கும் படியான) பரிசுத்தம். எதிர்காணும் மாட்சிதரும்—அறியவேண்டும் பொருளான என்னைப் பிரத்தியக்ஷ விஷயமாகக் காணும் பெருமையைத் தரும். வீயாது—மற்ற ஸாதனங்களைப் போலப் பலனை யளித்தபோதே யழிந்துபோகாமல் மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தபின்பும் அழியாமலிருக்கும்.

3. இத்தருமந்தன்னை இயல்வான் விரும்பாத மத்தரவர்—(இப்படி மிகவும் இனியதான என் விஷயத்தில் செய்யும் பக்தியானது இனியதாயும், என்னை யடைவிப்பதாயும், அழிவற்றதாயுமிருக்க,) இதைக் (கைப்பற்றும்படியான நல்ல நிலையிலிருந்தும்) ஆதரத்தோடு கைப்பற்ற விரும்பாத மூடர்கள். மருவாதே—அடையாமல். பவம்—ஸம்ஸாரம். படிமதிக்கும் வில்வாய்—லகம் புகழ்கின்ற வில்லையுடைய அர்ஜுனனே!

4. இவ்வுலகெல்லாம்—சேதனம் அசேதனம் என் திருவகையாயுள்ள இவ்வுலகங்கள் யாவும். பரந்து—வ்யாபித்து. [உலகங்களையெல்லாம் தரிப்பதற்காகவும் ஆள்வதற்காகவும் பதியாயிருந்து பகவான் வியாபித்திருக்கின்றானென்றறிக.] கரந்து—மறைந்து. மன்னாது—பொருந்தாமல்.

5. தொத்தில்லை—பற்றில்லை. 'மெய்த்தன்' என்றிருக்கும் தனிச்சீரை மெய்த்தன்மை யெனத்திருத்திக்கொள்க. என்னினைவால்—எனது சங்கற்பத்தினால்-ஸகல பூதங்களையும் தரிப்பவனாகிய நான் அவைகளாற் சிறிதும் ஸகாயத்தைப்பெறாமல் கேவலம் ஸங்கற்பமாத்திரத்தால் அவைகளைத் தரித்தும், ஆண்டும், பரிபாலித்தும் வருகிறேன். இதுதான் என்னுடைய யோகமாவது என்றானென்க.

6. விசும்பு—ஆகாசம். உலவும்—ஸஞ்சரிக்கும். என்னிடையில்—என்னிடத்தில். எல்லாம்—எல்லாப்பூதங்களும். சால—நன்றாக. நிராதாரமான ஆகாசத்தில் பெரிதான வாயுவானது ஓங்கியெழுந்து எங்குஞ்சஞ்சரிக்கின்றதைப்போல எல்லாப் பூதங்களும் (அவைகளால் காணப்படாத) என்னிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கும் என்றருளிச்செய்தானென்க.

7. முன் அசித்தாம் என்னுருவில் முற்றும்பூதங்கள் தன்னசிப்பால் ஊழிச் சமைவில்—ஸ்தாவரமாயும் ஜங்கமமாயுமுள்ள எல்லாப் பூதங்களும் நாமரூபங்கொண்டு பிரிக்கப்போகாமல் கேவலம் தமஸ்ஸு என்று சொல்லப்பட்ட என் சரீரமான பிரகிருதியில் நான் முகனுக்கு முடிவுகாலான கல்பக்ஷயத்தில் என் ஸங்கல்

பத்தால் வயிக்கின்றன. ஆதிகாலத்தே—கல்பாதியில். யான்தானே அவையப் படைத்திடுவேன்— நானே அவை களை யொருக்கே சிருஷ்டிப்பேன்.

8. என்றன்பிரகிருதி—விசித்திரமாய் விகாரப்படும் என்னுடைய பிரகிருதியை. எய்ந்து—நான் எட்டுவகை யாக விகாரப்படுத்தி. இவற்றை—தேவர், திரியக்கு, மனிதர், தாவரம் என்கின்ற நால்வகைப் பூதஸமுதா யங்களை. மூன்றன்மையால்—குணமயமான அந்தப் பிரகிருதியினின்றும். பின்னும்—திரும்பவும் திரும்ப வும். அளிப்பன்—சிருஷ்டிக்கிறேன்.

9. தொத்து அற்ற எனை—பிடிப்பு(ஸங்கம்)இல்லா மலிருக்கிற என்னை. இறையும்—சிறிதும். பிணியா— கட்டுப்படுத்தமாட்டா. [தேவனும், மனிதனும் பிரா ணிகள் வித்யாஸமாயுண்டாவதற்குக்காரணம் ஜீவர்கள் செய்த பூர்வகர்மமென்க].

10. அசித்து — என் பிரகிருதி. என் நோக்கம் பெற்று—ஜீவர்களின் கர்மத்துக்குத் தக்கபடி ஸத்ய ஸங் கல்பனான என்னுடைய கடாக்ஷத்தைப்பெற்று. சரா சரத்தை—சராசரமாயுள்ள இந்த ஜகத்தை. இன்றேக் காம் என்பதனை இந்நோக்காம் எனத்திருத்திக்கொள்க.

ஏதுவினால்-இப்படி கர்மானுகுணமாக நான் கடாக்ஷிக்கிறேனென்ற இந்த ஹேதுவினால். பெறும்—உண்டு பண்ணும்.

11. எந்த உலகுக்கும் இறையாகும் என் பெருமை—எல்லா ஜகத்துக்கும் முக்கிய காரணனாயிருக்கும் மஹேசுவரனான எனது பெருமையை. இங்கே பெருமையென்றது, நம்மைப்பற்றிக் கடைத்தேறட்டுமென்று கருணையாலும், ஔதார்யத்தாலும், அன்பினாலும் இப்படி மனிதனாய் அவதரித்திருக்கின்றதை.

12. தயைமுதலிய என் மேன்மைக்கீடாக நான் மனிதனாய் அவதரித்திருக்கின்றேனென்பதை யறியவொட்டாமல் மறைக்கின்றதாய் அரக்கர் தன்மையும் அசுரர்தன்மையும் பொருந்தியதாயுள்ள இப்பிரகிருதிக்குள் அகப்பட்ட இந்தப் பிராணிகள், தாங்கோரியகோரிக்கையொன்றும் நிறைவேறாமலும், எடுத்த காரியமெதுவுங் கைகூடாமலும், நினைத்தவெல்லாம்பழுதாய் (சராசரமாயுள்ள பதார்த்தங்களில் ஒன்றையும் உள்ளபடியே யறியமாட்டாமையால்) எல்லாம் வியர்த்தமாயிருப்பதாக நினைத்துக் கெட்டுப்போகிறார்கள் என்க.

13. ஆன்றவர்—மகாத்மாக்கள். வீயா—அழிவில்லாத. முதலாகி—பூதங்களுக்கு ஆதியாகி. உன்னி-

அறிந்து. பணிவர்—பஜிப்பார்கள். திவ்வியமாய் என்ற இயல் பெற்றியல்வார்—தெய்வத்தன்மை பொருந்திய பிரகிருதியை அடைந்தவராவார்.

14. மிகவும் (என்னையே விரும்பியவராகையால்) என்னைக் கீர்த்தனஞ்செய்தல், என்னை யடைவதற்காக யத்தனஞ்செய்தல், என்னடிகளில் முடிசாய்த்தல் முதலிய செயல்களைச் செய்தபோது ஒரு க்ஷணமுந் தரிக்கமாட்டாதவர்களாய், (என்றால்—என் குணங்களைப் பிரகாசப்படுத்தும் என் திருநாமங்களை நினைத்துச் சரீரம் புளகித்தும், ஸந்தோஷாதிசயத்தால் கத்கத ஸ்வரத்தோடு நாராயண! கிருஷ்ண! வாஸுதேவ! என்று இப்படி சொல்லிக்கொண்டும், அப்படியே அர்ச்சனை முதலிய நமது ஆராதனத்திலும் அதற்கனுகூலமாகத் திருக்கோயில் திருநந்தனவனம்முதலிய திருப்பணிகள் செய்வதிலும் திடமான உத்தேசத்தோடு யத்தனஞ்செய்துகொண்டும், பக்தியின் மிகுதியால் அஷ்டாங்கமும் படியும்படி பூமியில் தம்பு, சேறு, மணல் என்று ஒன்றையும் பாராமல் என்னைக் கண்டவுடன் தடிபோல் விழுந்து தண்டன் சமர்ப்பிப்பவர்களாய்) எப்போதும் என் ஸந்நிதியிலிருக்கவேண்டுமென்றும் அதற்காகத் தாமுள்ள நாளெல்லாம் எனக்கடிமை செய்வதே தொழிலாயிருப்பார்கள் என்பது இச்செய்யுளின் கருத்து.

15. வேறு சிலர்—பின்னுஞ் சில மகாத்மாக்கள். ஞானமெனும் வேள்வியால்—முன்சொன்ன கிர்த்தனுதிகளோடு கூட ஞான யக்ஞத்தாலும். மெய்த்தன்மை தேறிச் சேவிப்பர்—அநேகவிதமாகவும் தனித்தனியாகவும் ஜகதாகாரமாகவும், ஸமஸ்தப் பிரகாரமாகவும் நன்கிருப்பதாக என் தன்மை தெரிந்து என்னை உபாஸிப்பர். [என்றால், எம்பெருமான் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு சூக்ஷ்மமாய் நாமரூபங்களில்லாமலிருந்த சேதனுசேதனங்களைச் சரீரமாய்த் தரித்திருந்து, ஒரு கால விசேஷத்தில், "அனேகவிதமான நாமரூபங்களோடு கூடிய ஸ்தூலமான சேதனுசேதனங்களைச்சரீரமாய்த்தரிக்கக் கடவேன்" என்று ஸங்கல்பித்து, தானொருவனே தேவர், திர்யக்கு, மனிதர், தாவரம் என்று விசித்திரமாயுள்ள உலகத்தையெல்லாம் சரீரமாகத் தரித்திருக்கின்றான் என்று நினைத்தவர்களாய் என்னை உபாஸிக்கின்றார்களென்பது தாத்பர்யம்.] பரந்த—வியாபித்த.

16. கிருது (ஜ்யோதிஷ்டோமாதி) க்ரது ஸ்வரூபன். சுவதை இது 'ஸ்வதா' என்னும் வடமொழித் திரிபு; பித்ருக்களுக்குரிய அன்னம் என்பது பொருள். மந்திரம் நெய்—மந்திரமும் நெய்யும். அங்கி—ஆஹவநீயம் முதலிய ஹோமாக்கினி.

17. விதாதா—நல்ல ரக்ஷகன். இங்கே தாய்தந்தையரைத்தவிர மற்றப்படி உத்பத்திக்கு உதவியானவர்களைக் குறிக்கின்றது. அறிதன்மை—அறியப்படவேண்டுந் தன்மையுள்ளவன். பவித்திரம்-பரிசுத்தம் ஈட்டமூறும் வேதங்கள்—ருக், ஸாம, யஜுர்வேதங்கள். ஈட்டம்—சேர்க்கை. ஈண்டு என்னும் பகுதியடியாகப் பிறந்த தொழிற்பெயர்.

18. பற்ருய்—ஆங்காங்கு அடையப்படும் இடமான ஸ்வர்க்காதிகளாய். பரிப்பவனாய்—தரிப்பவனாய். இறையாய்—ஆள்பவனாய். பார்ப்பவனாய்-பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பார்ப்பவனாய். இருப்பிடமாய்—உறைவிடமாய். வன் சரணாய்—இஷ்டத்தைத் தந்து அனிஷ்டத்தை யொழிக்கும் புகலிடமாய். உற்ருனாய்—இதஞ்செய்யுந் தோழனாய். தோற்றம் முடிவுக்கு இடமாய்—வஸ்துக்களின் உத்பத்திக்கும் லயத்துக்கும் ஸ்தானமாய். நிதியாய்—ஆதாரமாய். வீயாதவித்தாவேன்—அழிவற்ற முதற்காரணமுமாவேன்.

19. தாவம்—தாபம், கபி பாபம் ஆதபன்—என்பன கவி, பாவம், ஆதவன் எனவந்தாற்போல வந்தது. மழையைத் தடுத்து மழையை விடுவேன் என உரைத்துக்கொள்க. தடுத்தல்—நிரகித்தல். சாவவிடாத்

தெள்ளமுது—சாவாமற் செய்கின்ற அமிர்தம். அமிர்தம் என்பதற்கே இப்பொருளுளதேனும் களிகளபம் என்பதுபோல வந்ததெனக்கொள்க. கூற்றம்—யமன். உள்ளது—ஸத்து, தத்காலத்தி லுள்ளது. இலது—அஸத்து; இறந்தகாலத்திலிருந்ததும் இனி உண்டாகப் போவதும். [ஸத்தும் அஸத்தும்-நானே யென்பதற்கு முக்காலத்திலுமுள்ள சேதநாசேதனங்களைச் சரீரமாயுடையனாய் அந்தந்த ரூபங்களா யிருப்பவன் நானே யென்பது தாத்பர்யம்.]

20. வேதத் தியல்கின்றார்-கீழ்ச்சொன்னவர்களைப் போல வேதாந்த நிஷ்டையில்லாமல் கேவலம் ருக்கு முதலிய மூன்று வேதங்களில் மாத்திரம் நிஷ்டையுடைய திரைவித்தியர்கள். எச்சத்தால்-யாகங்களால். வினைபோய்—பாவத்தில் நின்றும் நீங்கி. வான் இரப்பர்—ஸ்வர்க்க கதியைப் பிரார்த்திப்பர். அமரர்நாடு—தேவலோகம். துய்ப்பார்—அனுபவிப்பார்

21. பொன் நகர்—ஸ்வர்க்கலோகம். மறைத்தன்மைக் கதியடைந்தார்—வைதிக தர்மத்தை அனுஷ்டித்தவர். காமம்—(ஸவர்க்காதி) காமம். [துயர் தீர்ந்த சுகமாயுள்ள அந்த ஸ்வர்க்கலோகத்தை யடைந்து, அ

குண்டான திவ்யபோகங்களை நுகர்ந்து, பிறகு அந்த நுகர்ச்சிக்கு ஹேதுவான புண்ணியங்கள் அழிந்தவாறே, மறுபடியும் இந்த மானிட லோகத்தில் வந்து சேருகி ரூர்கள். இப்படி இவர்கள் வேதாந்தத்தில் தேறின ஞானத்தை யடையாமல் கேவலம் வேதத்தில் மாத்தி ரஞ் சொன்ன தர்மங்களை யனுஷ்டிப்பதினுல் சுவர்க் காதிகளான அற்ப பலன்களை யடைந்து அடிக்கடி போக்குவரத்துமாயிருக்கிறூர்கள் என்பது இப்பாசுரத் தின் திரண்ட பொருள்.]

22. வேறின்றி — மற்றொன்றில் நாட்ட மின்றி. அதாவது யாதொரு பயனையும் நாடாமல். ஒன்றி— பொருந்தி. யோகம்—என்னுடன் சேர்க்கையாகிற யோகத்தையும். க்ஷேமம்—(மீண்டுந் திரும்பாமையா கிற) க்ஷேமத்தையும்.

23. மற்றான தெய்வம்—இந்திராதிகளான அந்ய தேவதை. மன்னி—பொருந்தி. பற்று—சிரத்தை. இறைஞ்சும்—பக்திசெய்கின்ற. உற்றான என்னையே யேத்திறைஞ்சி—உண்மையில் அத்தேவர்களைச் சரீர மாகப் பொருந்தியுள்ள என்னையே யாராதித்து. [என் னையே யாராதிக்கின்றூர்க ளென்றாலும் முறை தவறி யாராதிக்கின்றூர்கள். அதாவது இந்திராதிதேவர்களைக்

கர்மத்தாலாராதிக்கவேண்டிய முறை வேதாந்தத்தில் எப்படிச் சொல்லப்படுகிறதோ அப்படி யாராதிப்பதில்லை என்றபடி. 'அக்னிஹோத்திரம் முதலிய கர்மங்கள் இந்திராதிகளுக்கு அந்தராத்மாவான பரமாத்மாவை உத்தேசித்துச் செய்யப்பட்டால்தான் அந்த இந்திராதிகளைக் குறித்துச் செய்ததாகும்.' என்று இவ்விதமாகவெல்லாம் வேதாந்தத்தில் சொல்லப்படுகின்றன.]

24. ஆங்களைத்து வேள்விக்கும் ஆராத்தியன் நானே—ஸகலமான யக்ஞங்களுக்கும் ஆராதிக்கத் தக்கவன் நான்தான். நானே பலன் கொடுப்பேன்—அதற்குத் தக்கபடி பலன் கொடுப்பவனும் நானே. என்னையிவ்வாறு அறியார்—"கர்மங்களெல்லாம் இந்திராதிகளுக்கு அந்தராத்மாவான பரமபுருஷனுக்கு ஆராதனரூபங்கள்; ஆராதிக்கத்தக்கவனும் அயனே." என்று என்னை இவ்விதம் அறியாதவர்கள். நழுவுவர்—மிதமான பயன்களைப் பெற்றவர்களாய் நழுவிப் போவார்கள். அதாவது மறுபடியும் மறுபடியும் திரும்புதலையடைவார்கள்.

25. தேவர் தமையணைந்தார் சென்றடைவர் ஆங்கவரை—இந்திராதிகளைக் குறித்துச் செய்கிறோமென்ற

ஸங்கல்பத்தோடு யக்ஞம் முதலிய கர்மங்களால் தேவர்களை யாராதித்தவர்கள் அந்த இந்திராதிகளைப்போய் அடைகிறார்கள்; யாவர் பிதுக்கள்பா லாங்கணைந்தார் (சென்றடைவர் ஆங்கவரை) - எவர்கள் பித்ருக்களைக் கோரிச் செய்து ஆராதிப்பார்களோ அவர்கள் அந்தப் பித்ருக்களைப் போய் அடைகிறார்கள்; மேவுவர் அப் பூதத்தை ஆங்கணைந்தார்—யக்ஷ, ராக்ஷஸ பிசாசாதிகளைக் குறித்துச் செய்து ஆராதித்தவர்கள் அந்தப் பூதங்களையே யடைகிறார்கள்; என்பாலணைந்தார்—அந்த யக்ஞங்களையே. "அந்தத்தேவபித்ரு பூதங்களுக்கு அந்தராத்மாவாயுள்ள பரமாத்மாவை யாராதிக்கக் கடவோம்" என்கிற ஸங்கல்பத்தோடு செய்து என்னை யாராதித்தவர்கள். பொன்றாது சேர்வரெனைப் பாதத்து—அழியாதவர்களாய் என் திருவடியை யடைகிறார்கள். [என்றால்:—தேவாதிகளைப் பூஜிக்கின்றவர்கள் அவர்களை யடைந்து அவர்களோடு இன்பத்தைநுகர்ந்து அவர்கள் நசிக்கும்போது தாமும் நசித்துவிடுகிறார்கள். என்னைப் பூஜிப்பவரோ ஆதியந்தமில்லாமல் ஸர்வக்ஞனாய், ஸத்ய ஸங்கல்பனாய், அநந்த கல்யாண குணங்களுக்குப் பெருங்கடலாய் அந்தமில் இன்பத்தை யுடையவனான என்னை யடைந்து மீண்டுந் திரும்பாமலிருக்கின்றார்களென்றபடி.] "மூவா முதலா வுலகம்" என்னும்

சிந்தாமணிச் செய்யுளில் 'சேர்தும்' என்பதற்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் வணங்குவோம் எனப் பொருள் செய்திருப்பதனால் ஈண்டும் அச்சேர்தலின் பரியாயமாகிய அணைதல் என்பதற்கு வணங்குதல் அல்லது ஆராதித்தல் எனப்பொருள் கொள்க.

26. பத்திரம்—எளிதில் சம்பாதிக்கக்கூடிய திருத்துழாய் முதலிய பத்திரங்களையோ. புனல்—தண்ணீரையோ. ஒத்து இயலும்பத்தியுடன்—மனமொத்துப் பொருந்திய பக்தியோடு கூட. தூமனத்தான்—பரிசுத்த மனமுடையவன். ஆர்ந்து—விரும்பி. உதவிச் சத்திய என ஒலி மிகுத்துக்கொள்க. ஆர்ந்து துய்ப்பன்—கிடையாதது கிடைத்ததே யென மிகவும் ஆதரங் கொண்டு அங்கீகரிக்கிறேன்.

27. செய்யுமதும்—சரீர ஸ்திதிக்காகச் செய்யும் லௌகிக கர்மங்களும். 'முற்றுமற் றோரோவழி' என்பதனால் அதும் என்றாயிற்று. என்பாலுடனிருத்தி—என்னிடத்தில் ஸமர்ப்பித்து விடு. [என்றால், யாகம் தானம் முதலியவைகளால் ஆராதிக்கப்படுந் தேவர்களும் அந்த ஆராதனத்தைச் செய்து அதன் பலத்தைப் புசிக்கும் நீயும் எனக்கு ஆதீனமாயிருக்கையாலே யாவருக்கும் மேலான பதியாய் முதல் கர்த்தாவாயுள்ள என்

னிடத்தில் (ஆராதித்தப் பயன் பெறுகின்ற) உன்னையும் (நீ ஆராதிக்கும்) தேவர்களையும் ஸமர்ப்பித்து விடு என்றபடி.] தொத்து—பற்று.

28. துறவுசேர் யோகம்—ஸந்யாஸயோகம். எய்திய—பொருந்திய. சுபாசுபமாய் மூள்வினையின்—நன்மையாகவும் தீமையாகவும் மூள்கின்ற பழைய கர்மங்களினுடைய. அறப்பெறுதி-விடப்படுவோய். உகந்து விழைந்து.

29. யாவர்க்கும் ஒப்பன் நான்-தேவர், திரியக்கு மனிதர், தாவரம் என்று (சாதியினாலும் உருவத்தினாலும் ஸ்வபாவத்தினாலும் அறிவினாலும்) மிகவும் ஈனமாயும் உயர்வாயுமுள்ள எல்லாப் பூதங்களிலும் யாராயிருந்தாலும், என்னை யாச்ரயிக்கும் விஷயத்தில் இன்னான் உயர்வானவன் இன்னான் தாழ்வானவன் என்று எனக்குக் கிடையாது. எல்லார்க்கும் நான் ஸமமானவன். வெறுப்பு-த்வேஷம். உகப்பு—பிரியம். என்பால்—என்னிடத்தில் இருக்கிறார்கள். முதல் நூலில் என்னிடத்தில் என்றுமட்டும் பொருள்படக்கூடிய 'மயி' என்னும் பதத்தைப் பிரயோகித்திருப்பது போல இவ்வாசிரியரும் 'என்பால்' என்று சொல்லி விடுத்தார். இருக்கின்றார் என்பதனை வருவித்து முடிக்க. 'சிவிகை

பொறுத்தாஞேரேர்ந்தானிடை.' என நாயஞர் கூறி யிருப்பதையுங் காண்க.

30. துராசாரம்—கெட்டநடவடிக்கை. அதாவது தன் ஜாதிக்கு ஏற்றபடி எதைச் செய்யும்படியாயும் எதை நீக்கும்படியாயும் சொல்லியிருக்கிறதோ அதைக் கடத்தல். 'வேறன்ஞைத்தகவின்றி' என்பது வேறன் ஞைத் தகவொன்றி யென்ருவது வேறன்ஞுக்தகவின்றி யென்ருவது இருத்தல் சேர். கிடைத்த பிரதிகளில் இருந்தவாறே பதிப்பிக்கப்பட்டது. இங்கே வேறன்ஞை என்பதற்கு வேறொன்றை நினையாமல் எனப் பொருள் கொள்க. வால் அறிவன்—விளங்கிய அறிவை யுடைய வன். 'வாலறிவன் நற்ருள்' என்ருர் நாயஞரும். மதிக்கப்படும்— வெகுமதிக்கப்படுவான்.

31. ஒல்லை—சீக்கிரம். தருமத்துற்ற ஒருவனும்— தருமத்தோடு பொருந்தின ஒருவனுவான். [என்ருல்- யாதொரு விரோதமுமின்றி என்னை யடையவேண்டு மென்று எண்ணத்தைக் கொண்டு அதஞல் என்னை யடைவதற்கு விரோதமான துராசாரத்தினின்றும் நீங் குகிருன் என்றபடி] மன்னும்—அடைவான். கட்ட றனீ—இது கட்டறுநீ என்றிருத்தல் வேண்டும். 'ப்ரதி

ஜாக்ஷி' என்ற முதல் நூலிலுள்ளதஞல். கட்டுறத்தல்—உறுதி கூறல்.

32. பற்றினல்—ஆச்ரயித்தால். பாவம் பயில்பிறவி—பாபத்தைக் காரணமாயுடைய பிறவி. பேர்த்து—திரும்பவும்.

33. ஆஞத—கெடாத. அந்தணர்—பிராம்ஹணர், வேதாந்தத்தை யணுவோர் என்பது அவயவப்பொருள். ஞானதிக வாசர்—ராஜரிஷிகள். நண்ணெளிது—அடைவது எளிதாகும். மாயும் இத் துன்புலகம்—அசாசுவதமாய்த் தாபத்திரயத்தால் மூடப்பட்டுச் சிறிதும் இன்பமில்லாததாயிருக்கும் இவ்வுலகத்தை.

34. எழில்—அழகு. என்னையே வன்பற்ருய்—என்னையே கதியாக.

அத்யாயம்—10.

விபூதியோகம்.

1. உகந்து—ஸந்தோஷித்து. முகம்செய்து—எதிர் பார்த்து. இயம்புவன்—சொல்வேன். உன்னது இதம்

வேண்டி—(என் விஷயத்தில் பக்திபிறந்து வளரும்படி) உன்னுடைய க்ஷேமத்தை வேண்டி. மேன்மை—பரம மான (மேலான) வசனம். மையல் அற்று—கவலை யற்று. ஈன்டியன்து என்பதை ஈண்டியன்று எனத் திருத்திக்கொள்க.

2. என் பெருமை—எனது பிரபாவத்தை: அதாவது என்னுடைய நாமம், கருமம், ஸ்வரூபம், ஸ்வபாவம், முதலியவைகளை. இமையோர் — தேவர்கள். புலன்களுக்கெட்டாத விஷயங்களைப்பார்க்கக் கூடியவர்களாய் மிகுந்த அறிவுடையராய் இருத்தல்பற்றி இமையோரையும், முனிவரையும், 'எழில்' என்று விசேஷித்தாரெனக. எழில் என்பதனை யிமையோர்க்குங் கூட்டுக. இறையும் அவர் அறியார்— (தேவாதிகளுக்கெல்லாம் எல்லா விதத்தாலும் ஆதியாயிருக்கையால் நான் அவர்களுடைய தேவத்தன்மைக்கும் ரிஷித்தன்மைக்கும் காரணமான புண்யத்துக்குத் தக்கபடி அவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கும் அறிவு மிகவும் ஸ்வல்பம்; அச்சிறிய அறிவைக்கொண்டு அவர்கள் எனது அளவில்லாத ஸ்வரூபாதிகளை யுள்ளபடியே) சிறிதும் அறியமாட்டார்கள்.

3. ஆதியிலனாய்— ஆதியில்லாதவனாய்: (அதாவது ஹேயமான பிரகிருதியோடு முற்காலத்தில் கலந்து

கிடந்த முக்தாத்மாக்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாய்.] அயனும் எனை—பிறப்பில்லாதவனாகிற என்னை: (அதாவது, விகாரப்படுகின்ற அசேதனமென்ன, அத்தோடு கலந்திருக்கையாகிற பிறப்போடுகூடிய ஸம்ஸாரி சேதனர்களென்ன இவர்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட என்னை) மீதறியும் ஈசனை—லோகேசுவரர்களான பிர்ம்மாதிகளைக் காட்டிலும் மேலான ஸர்வக்ஞனை ஈசுவரனென்று. மதிக்கலக்கம்—மூடத்தனம். அதாவது எம்பெருமானை மற்றவர்களிலொருவனாக நினை

4. புத்தி—நிரூபிக்கும்படி மனத்துக்குண்டாகிற திறமை. அறிவு—ஞானம்; அதாவது சித்து, அசித்து விஷயமாய் உண்டாகும் நிச்சயம். மயக்கறுதல்—மோஹ நிவ்ருத்தி. அதாவது, சிப்பியைக் கண்டு இது வெள்ளியைச் சேர்ந்ததென்று பிரமித்தவன், பின்னர் இது வெள்ளியைச் சேர்ந்ததல்ல என்று அப்பிரமம் நீங்குதல்போல்வது. பொறை—பொறுமை. அதாவது, மனத்திற்கு விகார முண்டாம்படியான தருணத்தில் விகார மடையாமலிருக்கை. ஐம்புலன்கள் சார்ந்தடக்கல்—பஞ்சேந்திரிய நிக்கிரஹம். உண்மை—இருப்பது. இதன் இல்லாமை—பயமில்லாமை.

5. ஒப்பு—ஸமபுத்தி. அதாவது, தான், தன்னுடைய இஷ்டன், தன் விரோதி, யாவரிடத்திலும் நன்மை தீமைகளில் ஒரு மனமா யிருக்கை. உகப்பு—(ஆத்மாக்களை யெல்லாங் கண்டு) ஸந்தோஷித்தல். தவம்—தபஸ், அதாவது சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கின்றவண்ணம் போகத்தைச் சுருக்குகையாகிற காயக்கிலேசம். குன்று—குறையாத. உகப்புக் குன்று என வலிமிகுத்தக் கொள்க.

6. என்னைய் நினைவால் இயல்வுறவர்—எனது அபிப்பிராயங் கொண்டவர்களா யிருப்பார்கள். மானசாய்த் தோன்றி—மனத்திலிருந்து உண்டாகி. தக்கு—தகு என்பதன் இறந்தகால வினையெச்சம்.

7. இந்த விபூதியையும்—(இப்படி யெல்லாருடைய உத்பத்தியும், ஸ்திதியும், பிரவர்த்தியும் எனது ஸங்கல்பாதீனமென்கிற) இந்த என் ஐசுவர்யத்தையும். யோகத்தையும்—கல்யாணகுணங்களையும். கம்பியாமல்—அசையாமல். சங்கை—சந்தேகம்.

8. எதுக்கும்—சித்தும் அசித்துமாய் விசித்திரமாயுள்ள இந்த வுலகம் ஸர்வத்திற்கும். தோற்றம்—உற்

பத்தி காரணம். நடப்பது—பிரவர்த்திப்பது. ஈதை

9. என்பால் உயிரானூர்—என் அதீனமான பிரா ணனையுடையார். தம்மில் தம் சார்வுணர்த்தி—ஒருவ ர்க் கொருவர் போதித்துக் கொண்டு. எல்லிபகல்—இராப்பகல்

11. சால—மிகுதியாக. அனுகம்பை—அனுக்கிர ஹம். ஞான ஒளிவிளக்கால்—ஞானமாகிய ஒளியை யுடையவிளக்கினுல். மாய்ப்பன்—போக்குவேன். மதி மயக்கும் இருள்—அஞ்ஞான இருள்.

13. பரமாம் பிரமம்—பரப்பிர்மம். பரமாகுந்தா மம்— பரமதேஜஸ். வான்பிறங்கு பூருடன் — திவ் யமான புருஷன். முதல்தேவன்—ஆதிதேவன். விபு-வியாபகன்.

14. அசிதன்—அஸிதர். தேவலன் — தேவலர். வியாதன் - வியாஸர். கூர்ந்து - மிகுத்து. "கூர்ப்பும் கழிவு முள்ளது சிறக்கும்." என்பது தொல்காப்பிய மாதலால் ஈண்டு கூர்ந்து என்பதற்கு மிக்கு என்று பொருள் செய்க. இனி அன்புகூர்ந்து என்றலு மாம்.

15. அருள்கின்றமைதன்னை—அருள் செய்கின்றவ வற்றின் தன்மைதன்னை. மை—ஈண்டுப் பண்புப்பெ பர் விகுதியெனக் கொள்க. தானவர்கள்—அஸுரா கள். நின் தோற்றந்தான் அறியார் — உன்னுடைய வியக்தியை (அதாவது உன்னுடைய வைபவ பிரகாரத் தை) அறியமாட்டார்கள்.

16. ஸகல பூதங்களையும் உண்டுபண்ணுகின்ற கார ணப்பொருளாய், ஸகல பூதங்களையும் ஆள்பவனாய், தேவர்களுக்கெல்லாந் தேவனாய், லோகநாதனாய், புரு ஷோத்தமனான வுன்னை நீயே அறியவேண்டுமேயல்லா மல் மற்றவரால் ஆகாது என்பது இச்செய்யுளின் தாத் பர்யம்.

17. பரந்து - வியாபித்து. செவ்வி - அழகு.

18. எவ்வையாம் நற்பொருளில் எக்குணமு மிக்க வுனைச் செவ்வழியாற் சிந்திப்பன்—ஸகல கல்யாண குண பரிபூரணனான உன்னை முன்சொன்னபுத்தி, ஞா னம் முதலிய ஹாவங்களைக் காட்டிலும் இன்னுமெத் தெத்த நல்ல ஹாவங்களிலிருப்பவனாக நன்கு சிந்தை செய்வேன். எவ்வையாம்—என்பது எவ்வெவையாம் எனவுங் காணப்படுகின்றது.

19. பருகும் - பானம் செய்யும். ஆரவிரகில்லை-திருப்தி யுண்டாக உபாயமில்லை.

20. மன்னே - மன்னனே! உரைக்கேன் - சொல்வேன். பரப்பிற்கு விஸ்தாரத்திற்கு.

21. உயிர்நான்—நான் ஆத்மாவாயிருக்கிறேன். ஆத்மாவாவது—சரீரத்தை ஸகல வித்த்தாலும் தரிப்பதாய் ஆளுவதாய்ச் சரீரத்துக்குப் பதியாயிருப்பது. ஆதிநடு அந்தமும் நான்—உத்பத்தி ஸ்திதி லயங்களுக்கு நானே காரணன். படி - பூமி. பரிசு - தன்மை.

22. ஆதித்தர் - ஆதித்யர். விட்டு -விஷ்ணு. மதி சந்திரன். தாரகை - நக்ஷத்திரம்.

23. சதக்கிரது - இந்திரன். நூறு யாகஞ் செய்த வன்என்பது பொருள். நெஞ்சு - மனம். எஞ்சா குறையாத.

24. இயக்கர் - யக்ஷர். வித்தேசன் - குபேரன் யக்ஷராக்ஷஸர்களில் குபேரனென்க. கிரி - மலை.

25. முன்னும் - முக்யனை. கந்தன் - குமாரன் (ஸுப்ரமண்யன்) ஏனை - மற்ற. தடம் - குளம். ஸாகரம் - ஸமுத்திரம்.

26. அக்கரம் - அக்ஷரம். செபமாம் எச்சம் - ஜபயக்ஞம். சிற்பவற்றுள்—பர்வதங்களில். இமவான்—இமய மலை.

27. சீர் அரசு—பூஜ்யமான அரசமரம். கந்திருவர்க் காவலனுன்—கந்தர்வர்களில் சித்திரரதன் நான்.

28. பரிகள் - குதிரைகள், அமுது உதித்தபரி - பாற்கடலிற் பிறந்த உச்சைச்சிரவம். களிறு - யானை. நராதிபன் - அரசன்.

29. கோவில்-பசுக்களில். எல்லாம் சுரக்கும் எழிற்கோ - எல்லாவற்றையும் கொடுக்கும் அழகிய காமதேனு. சுரக்கும்—பால்சுரக்குமென்றுமாம். உற்பத்திக் கந்தற்பன் - பிறவிக்குக் காரணமான மன்மதன். காளம்— விஷம். சற்பம் — ஸர்ப்பம். ஒரு தலைப் பாம்புகளுக்குள் வாசுகி நான் என்க.

30. தோயத்தார்க்கு - ஜலவாசிகளுக்கு. அரியமா- அரியமாவென்பர். மறம்- வலிமை.

31. பொன்னன் புதல்வன் - ஹிரண்யனது புத்திரனை பிரஹ்லாதன். தன்னியத்தில் - அகர்த்தம் தேடுவதில்.

32. பவனன் - காற்று. படை - ஆயுதம். மகரம்— முதலை. சான்னவி - கங்கை. தன்னில் ஆடினோர் து பாபத்தைப் போக்குதலால் கங்காதீர்த்தத்தை 'நன் புனல்' என்றார். இனி, எம்பெருமான் திருவடியின் ஸம்பந்தம்பெற்ற நீராதலின் நன்புனல் என்றாரென்ற லுமாம்.

33. உண்டாமவற்றுக்கு—சிருஷ்டிக்கப்படும்பதார்த் தங்களில். ஆதியந்தம் நடு நான்—ஆதியும் மத்யமும் அந்தமும் யானே. [அதாவது ஸகல பிராணிகளையும் ஆங்காங்கு சிருஷ்டிக்குமவர்களும் ஆங்காங்கு பரிபா லிக்குமவர்களும் நாசம் செய்யுமவர்களும் நானே என் றபடி.] ஆத்ம வித்தை - மோக்ஷ வித்யை. தார்க்கி யர்—ஜல்பம், விதண்டைமுதலிய வாதஞ்செய்வோர்.

34. சொற்சேர்த்தி - ஸமாஸம். தொந்தம் - த்வந் த்வஸமாஸம். தாதா - பரமன்.

35. கண்பாராது-தாக்ஷிண்யமின்றி. ஆமவற்றுக்கு உற்பவம் நான் - உண்டாகப்போமவைகளுக்கு உத்பத் தியும் நான். திரு - லக்ஷ்மி. நினைவு - ஸ்மிருதி. மேதை - புத்தி. திருதி - தைர்யம்.

36. பெரியசாமம் - ப்ருகத்ஸாமம். சந்தம் - சந்தஸ். வசந்தன் - வஸந்தருது.

37. தேசு - பலம். சயம் - ஜயம். துணிவு - வ்யவஸாயம். திண்மை - ஸத்வம்.

38. யாதவர் - விருஷ்ணி வம்சத்தவர். கவியுசன்- உசநாகவி, சுக்கிராசாரியர். வியாதன் - வ்யாஸர்.

39. மறைப்பு அவற்றில் - குஹ்யங்களில்; ரகஸ்யமானவைகளுள். மௌன நான் - என்பதில் ஜகாரம் கெட்டெழுத்தாய் நின்று ஒலித்த தென்க. ஆகவே, கூவிளம் என்னுஞ் சீராம். தண்டம் - தண்டனை.

40. மல் - பராக்கிரமம். முதல் வித்து - உர்பத்தி பீஜம். அதாவது காணப்படுவதும் காணப்படாததுமாய் இரண்டுவிதமாயுள்ள உத்பத்திகாரணம்.

41. எல்லை - அந்தம். பரந்தபன் - பகைவர்களைத் தவிப்பவன். விரிவு - விஸ்தாரம்.

42. திருவுடையது - சோபையுடையது. அதாவது ஸ்ரீமத்தாயுள்ளது. உயர்த்தி - உயர்ச்சி. இங்கே தி, தொழிற்பெயர்விகுதி. தேசு—(ஆளுகையென்கிற)சக்தி.

43. விளம்பிய—சொல்லிய. இகல்—வெற்றி. பற்றி—நிறுத்திக்கொண்டு. அமர்ந்து—பொருந்தி, விரும்பியென்றுமாம்.

அத்யாயம்—11.

விசுவரூப தர்சனம்.

1. மாயன்—கிருஷ்ணன். தூய—பரிசுத்தனை. தொல்உலகம்—புராதனமான உலகம்.

2. ஈரும் மறைப்பொருள்—பரம ரஹஸ்யம். இன் பாருஞ்சொல் என்றது அத்யாத்மமென்று பெயருடையதான சொல்லை.

3. பிறந்து போகும் வகை—உற்பத்தியாகி யழியும் விதத்தை. ஏதம் அற விரிப்ப—குற்ற மறும்படி விஸ்தரித்துச் சொல்ல. அளவில்—அக்ஷயமான. பெருமை—மஹாத்மியம்.

4. பரமீசா—பரமேசா. மாசு ஒன்று வண்ணம்—குற்றம் பொருந்தாத மாதிரியாய். மருவியது—பொருந்தியது. தேசு—ஒளி. மாலே—திருமாலே. இறையுருவை—ஈசுவர ஸம்பந்தமான ரூபத்தை.

5. ஒழியாமே—ஒழியாமல். பாங்கு—நன்றாக.

மைந்த பருவத்தும் இன்னும் வளருமென்பது தோன்ற நிற்றல். ஈது—இதனை. ஏரார்—அழகுபொருந்திய. நிறம்—வர்ணம். உருவம்—வடிவம்.

7. அரர்கள் — ருத்திரர்கள். அச்சுனிகள்—அச்வினீ தேவர்கள். மருத்து—வாயுக்கள். முன்காணு ஆச்சர்யத்தை நீ நன்கு பாராய் என்க.

8. என் காண்பான் இச்சித்தாய்—எதைப் பார்க்க இச்சைகொண்டாய். குடாகேசா—அர்ச்சுனா!

9. காண்பரிதாம்—பார்க்க முடியாது. கண்தருகேன்—கண்களைக் கொடுப்பேன்.

10. ஐசமெனும் அவ்வடிவை—பரமேசுவரத் தன்மைக்கு ஈடான அந்த ரூபத்தை.

11. வியப்பு—அற்புதங்கள். வான்கலன்கள்—திவ்யாபரணங்கள்.

12. பரியட்டம்—வஸ்திரம். பூச்சு—சந்தனப்பூச்சு

13. இரவி—சூரியன். ஒருமித்து—ஒன்றாய்.

15. மயிர்க்கோள் எய்தி—மயிர்க்கூச்செறியப்பெ

16. பூவார் பிரமன்—கமலாஸனனாகிய பிர்ம்மா. உதரம்—வயிறு. உரகர்—நாகலோகத்தவர்கள்.

17. ஈசன் - ருத்திரன். அனந்த உருவம் - அளவற்ற ரூபம்.

18. ஒளி ராசியாய்—தேஜோ ராசியாய். எங்கும் தேசமர்ந்து— எல்லாப் பக்கங்களிலும் பிரகாசித்து. அனல்—அக்னி. அர்க்கன்—சூரியன். அளவற்று—அப்ர மேயனாய். முடி—கிரீடம். நேமி—சக்கரம்.

19. ஆய்வு அறிவுசேர் பரமாம் அக்கரம் நீ—உப நிஷத்துக்களிலே யறிய வேண்டியதாகச் சொல்லப் பட்ட பரமமான அக்ஷரம் நீ. வீய்வு—அழிவு. நிற்கும் அறம்—நித்யமான வைதிகதர்மம். நித்தனும் நற்புரு ஷன்—ஸநாதன புருஷன்.

20. அனந்தவீரியனாய்-அளவற்ற பராக்கிரமமுடைய வனாய். மேவியகண் சோதிமதி—பொருந்திய கண்கள் சூரிய சந்திரர்களாக. சோதி—சூரியன். சோதிமதி யென்றியைத்து ஒளியையுடைய சந்திரன் என்று பொ ருள் செய்தல் பொருந்தாது. "சசிஸூர்யநேத்ரம்" என் பது முதல்நூல் வாக்கியமாதலால். தீமுகம்—அக்கினி போன்ற முகம்.

21. விசும்பு—ஆகாசம். கொடியதாய் – உக்கிரமாய். ஆர் உரு கண்டு—பொருந்திய உருவத்தைப் பார்த்து.

22. சுரகணங்கள்—தெய்வக் குழாங்கள். உரைப்பார்—ஸ்தோத்திரம் செய்வர். நன்றாக—நன்றாய் முடிக, "ஸ்வஸ்தி" யென்று. ஆரர்கள்—ருத்திரர்கள். அருக்கர்—ஆதித்தர்கள். சாத்தியர்—சாத்யர். விச்சுவாச்சுவிகள்—விசுவேதேவரும் அசுவினிதேவரும். பிதபிதிருக்கள். யக்கர்—யக்ஷர்.

24. ஒளிர்முகம் கண் தோள் தடை தாள்—எனப் பிரிக்க. பல்வயிறு—பல வயிறுகள். ஓங்குபுயத்தாய்—ஓங்கிய புயத்தை யுடையானே.

25. வான்தடவி—ஆகாயத்தைத் தொட்டு. விளங்கி—பிரகாசித்து. வண்ணம்—வர்ணம். அங்காந்து—திறந்து. உளந்துளங்கி—மனஞ்சலித்து. ஆற்றலுறேன்—தைரியம் அடையேன். அமர்ந்து—சாந்தமுற்று.

26. காலானலன்போல் – கலாக்னியைப் போல. மாலாகி – மயக்கமுற்று. சகத்திருப்பே—ஹே, ஜகந்நிவாஸ!

27. அந்தன்—திருதராஷ்டிரன். நிருபர்—அரசர்கள். பாட்டன்—பீஷ்மர். காவலர்-அரசர்கள். துன்ன-நெருங்க. தொக்கு—ஒன்றாகச் சேர்ந்து.

28. எயிறு—பற்கள். பல்பொடியா மன்சிரத்தால்—பொடிபட்ட தலைகளை யுடையவர்களாய்.

29. புனல்—நீர். ஆழியிடை—சமுத்திரத்திடையே. சீற்றம்—கோபம். ஆற்றின்புனல் ஆழியையே யடையுமாறுபோல வீரரெல்லாம் நின் முகத்தையேயடைகின்றார்களென்க.

30. விட்டில்—விட்டிற்பூச்சி. ஈங்குலகம் என்றேனும் வீங்குலகம் என்றேனும் கொள்க.

31. எரிமுகங்களால் விழுங்கி நக்கும் உனது எனக்கூட்டுக. பாந்து—பரவி.

32. இயம்பாய்—சொல்லாய். தண் அளி செய்—கிருபைசெய். முதல்—ஆதி. ஆய்ந்தறிவான் இச்சிப்பன்-ஆராய்ந்து தெரிந்துகொள்ள இச்சிக்கின்றேன். தேவவரா!—தேவ சிரேஷ்டனே!

33. இறையுரைத்தான்—பகவான் அருளிச்செய்தார். காலன்—யமன். ஒன்னலர்—பகைவர். ஒன்றலர் என்

பது ஒன்னலரென்றுயிற்று. உய்யார்—பிழைக்கமாட்டார்கள்.

34. ஏதலர்—சத்ருக்கள். நீ ஏது ஆ—நீ நிமித்திமாத்ரம் ஆகு. ஏதுவா என்பதற்கு ஏதுவாக என்றுரைத்தல் பொருந்தாது. "நிமித்த மாத்ரம் பவ" என்பது முதனூல் வாக்யமாதலால்.

35. இகலில்—யுத்தத்தில். யான்செகுத்தார்தம்மை—என்னால் கொலையுண்டவர்களை. காங்கேயன்—கர்ணன். 'தன்பொய்' என்பதனைத் தன்பெய்தேல்எனத் திருத்திக்கொள்க.

36. கேசவன்—கிருஷ்ணன். கிரீடி — அர்ஜுனன். கற்கதமாங் கண்டத்தால்—கத்கத ஸ்வரத்தோடு. நடுக்கமெய்தி—நடுக்கத்தை யடைந்து.

37. அமரர்—ஸித்தகணங்கள். நலம் என்றது இங்

பே—ஜகந்நிவாஸ! உளது—ஸத். இலது—அஸத். அக்கரம்—அக்ஷரம், ஜீவாத்ம தத்வம்.

39. ஆதிதேவன்—முதல்தேவன். தொல்புருஷன்—புராணபுருஷன். நிதி—நிதானம், ஆதாரமானவன். அறிவோன்—அறிகின்றவன். அவ்வறிவிற் றங்குபொருள்—அறியப்படும் பொருள். மேலுயருந் தாமம்—பரந்தாமம்; பெரிய ஸ்தானம்.

40. நமன்—யமன். அங்கி—அக்நி. சசாங்கன்—சந்திரன். உலகாக்குவோன்—பிரஜாபதி, பிதாமகன். அவ்வவனுக் கேயுமுதல்—பிரஜாபதிக்குத் தகப்பன். நம—நமஸ்காரம். ஆயிரங்கால்—ஆயிரந்தடவை. நான் நம—நான் நமஸ்கரிக்கிறேன்.

41. வீயாத வீரியம்—அழிவுபடாத வீரியம், அநந்த வீரியம். விக்கிரமம்—பராக்கிரமம். மிக்கு—அமிதமாகப் பெற்று. எல்லாம் நீ—ஸர்வ ஸ்வரூபங்களும் நீயே.

42. தோழனேன் நான் எனக் கூட்டுக. மோகந் தன்னால்—அறியாமையால்.

43. விகாரம்—விஹாரம், ஸஞ்சரித்தல். கிடை—படுக்கை. இருப்பு—ஆஸனம், இருக்கை. ஊண்—போ

ஜனம். தனியில்—ஏகாந்தத்தில். திரளில்—கூட்டத்தில். உயர்வழித்தல்—பூஜியாமலிருத்தல்.

44. உலவி நிற்கின்ற நீடு உலகிற்கு—சராசரமாயிருக்கின்ற பெரிய பிராணி ஸமூகத்திற்கு. ஆராத்தியன்—பூஜ்யன்.

45. உடலம்—சரீரம். உகப்பிப்பான்—ஸந்தோஷிப்பிக்க. இரப்பன்—பிரார்த்திக்கிறேன். தாதை—பிதா. மகற்கு—மகனுக்கு. சகி—தோழன். சகிக்கு—தோழனுக்கு. இங்கே, இ விகுதி பெண்பாலைக் குறிக்காமல் கூட இருப்பவன் என்னும் பொருள்பற்றி ஆண்பாலைக் குறித்து வந்ததெனக் கொள்க.

46. சகத்திருப்பே—ஜகத்துக்கு உறைவிடமே. கண்டுற்று என்பது கண்ணுற்று எனவுங் காணப்படுகிறது. உள் நடுங்கும்—மனம் நடுங்கும்.

47. முடி—கிரீடம். தண்டு—கதை. மன்னு—ஆவாய். ஆயிரந்தோள் அவ்வுருவா என்பது விளி. அவ்வுருவாம் மன்னு எனக் கொள்ளுதல் பொருந்தாது. 'ஸஹஸ்ர பாஹோ' 'விச்வமூர்த்தே' என்று முதனூலில் இருமுறை விளிக்கப்படுதலின். மன்னு என்பதில், உ சாரியை.

48. பார்த்தன் ஈதுரைக்க என இயைக்க. மேல் உருவம்—விச்வரூபம். நின்றொழிந்தார் என்றிருத்தல் நலம். பிரதியில் உள்ளவாறே பதிப்பிக்கப்பட்டது. ஒழிந்தார் ஆர் அமர்ந்து நின்று காண்பார்? என இதற்குப் பொருள் கொள்க.

49. மறை—வேதம். மறைந்த பொருள்களை யுடையது எனக் காரணப்பெயர். இனி, ஸ்திரீ சூத்திரர்கள் ஓதக் கூடாதென மறைக்கப்பட்டமையின் வேதம் மறையெனவாயிற்றென்பாரு முளர். உரை—அத்யயனம். நின்னலர்—உன்னை யல்லாதவர்.

56. வேதமோதல் முதலான ஸகல கர்மங்களும் என்னுடைய ஆராதன ரூபமென்று செய்பவனும், எத்தொழிலைச் செய்தாலும் எல்லாம் எனக்கென்று செய்பவனும், என்னிடத்தில் மிகுந்த பக்தியாலே என்னைப் பாடியும், சிந்தித்தும் அர்ச்சித்தும், பணிந்தும் பொழுது போக்குமவனும், இன்னும் இவ்விதமாக என் விஷயமாகவே காலத்தைக் கழிக்காவிடில் தரிக்கமாட்டாமல் விருப்பவனும், என்னையே பற்றியிருக்கையால் மற்றவைகளில் பொருந்தாதவனும், ஒரு பிராணியையும் பகைக்காதவனும் எவனோ அவன் தோஷங்கள் யாவையு மொழித்து என்னை யடைவான் என்பது இப்பாசுரத்

தின் திரண்ட பொருளாகக் கொள்க. 'வைரத்தான்' என்பது வைரந்தான் என்றிருத்தல் நேர்.

அத்யாயம்—12.

பக்தி யோகம்.

1. பத்தராய்—பக்தர்களாய். சேவிப்பர் — உபாஸிப்பர். நேர் நுண்மையென்று முயிர் தன்னடைவார்-அக்ஷரமென்கின்ற பிரத்யக் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அதாவது முக்தஸ்வரூபமான ஜீவனை கண்முதலிய புலன்களுக்கு அறியப்படாததென்பதாக உபாஸிப்பவர்கள்.

2. எற்கு அதிகர் அவர்—எனக்கு அவர்கள் அதிகமானவர்கள். [அதாவது தாங்கோரிய பயனுயிருக்கிற என்னைச் சீக்கிரம் வருத்தமின்றி யடைவார்களென்றபடி.]

3. சொல்லரிதாய்—தேவனென்றாவது, மனிதனென்றாவது, மற்றும் எவ்விதமாகவாவது சொல்லமுடியாததாய். நுண்ணியதாய்—கண்முதலிய புலன்களுக்குப் புலப்படாததாய். எங்குந் தொடர்புடைத்தாய்—தேவர்முதலிய சரீரங்களிலெல்லாம் ஸம்பந்தமுடைய

தாய். அவ்வவைபோற் சிந்திப்பரிதாகி — அவ்வவை போன்ற நினைக்கத் தகாததாய். உறுதியுறும்—தன் உருவத்தில் நின்றும் மாறுபடாமலிருக்கும். அக்கரத் தில்—பிரத்யகாத்ம ஸ்வரூபத்தில் (அதாவது ஜீவனில்)

4. செற்று—அடக்கி. எங்கும் வாய்ந்த சமபுத்திய ராய்—ஆத்மாவானது ஞானமே வடிவமாய் எங்கும் ஒரே ரீதியாய் இருக்கிறதென்று ஸமபுத்தியோடு நினை த்தவர்களாய். என்னும் என் இன்னுயிரின் இன்பமே யெய்துவர்கள்—ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுபட்டு எனக்கு ஸமமாய் விளங்குகின்ற முக்த ஸ்வரூபத்தை யடைவார் கள்.

6. எவர் தொழிலனைத்தும் என்னிடை வைத்து— எவர்கள் சரீரத்தைத் தரிப்பதற்காகச் செய்யவேண்டிய சில லௌகிக கர்மங்களையும், யாகம் தானம், தவம் ஹோமம் முதலிய வைதிக கர்மங்களையும் அவற்றின் காரணங்களோடும் உத்தேசத்தோடும் என்னிடத்தில் ஸமர்ப்பித்து. எற்பராய்—என்னையே பெரும்பயனாகக் கொண்டவராய்.

7. துன்புயரும் இப்பவமாஞ் சூழ்கடனின்று—துன் பம் மிகுந்த இந்த ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலினின்

றும். 'சூழ்கடலின்று' என்பதை சூழ்கடனின்று என
திருத்திக்கொள்க.

8. என்பால் துணிவினையை—நான்தான் அடைய
வேண்டும் பேறென்கிற எண்ணங்கொள். என்பாலே
என்றும் இனிதாய் இருப்புதி—என்னிடத்தில் தானே
நித்தியமாய் இனிதாய் இருந்து வாழ்வாய்.

9. அன்பினிற் பயிலும் பெற்றிமைசேர்நன்னெஞ்சு
உற்று என்னை யடைந்தமர்வான் இச்சியாய்—பிரீதியை
யுட்கொண்ட ஸ்மிருதிரூபமான அப்பியாஸ யோகத்
தாலே மனத்தை ஸ்திரமாக நிறுத்தி என்னை யடைய
விரும்பு.

10. வாய்ந்து பயிலவு நீ மாட்டாயேல்—இந்த அப்
யாஸயோகத்தைப் பொருந்திச் செய்தற்கும் நீ ஸாமர்த்
தியமற்றவனானல். என்னுடைய தொழிலின் இயல்
வுறுதி—என்னுடைய கைங்கர்யங்களைச் செய். வாய்ந்
தெனது செய்யதொழில்மேவி—மிகவும் பிரீதியோடு என்
னுடைய உத்தமமான கைங்கர்யங்களைச்செய்து. சிறந்
தியலுஞ் சிந்தையடைந்து—அதனால் சிறப்புற்ற அப்யாஸ
யோகத்தை யடைந்து அதனால் என்னிடத்தில் நிலை
பெற்ற மனத்தைப் பெற்று.

11. இப்படி என் குணங்களைச் சிந்தித்தபடியே யிருந்து எனக்கே பிரியமான பக்தியோகத்தை யடைந்து அந்த பக்தியின் ஆரம்ப தசையான கீழ்சொன்ன என் கைங்கர்யத்தைச்செய்வதற்கும் உன்னால் முடியாத பக்ஷத்தில் பாபக்ஷித்துக்கு ஹேதுவாய் முன் முதல் ஆறு அத்யாயங்களில் சொல்லிய ஆத்ம ஸ்வபாவ அனுஸந்தானரூபமான அக்ஷரயோகத்தைக் கைப்பற்றி அதற்கு உபாயமாக ஸகல கர்மங்களிலும் பற்றைவிட்டிரு. என்பது இச்செய்யுளின் தாத்பர்யம்.

12. ஞானம் மனப்பயில்வின் நன்று—(பக்தியில்லாமல் எம்பெருமானை ஸ்மரிப்பதென்கிற) அப்யாஸ யோகத்தைக் காட்டிலும் (ஆத்மாவின் உண்மையைச் சிந்தித்திருந்து, அதனால்) அக்ஷரமென்னும் ஆத்ம ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்காரஞ் செய்வதே சிறந்தது. ஞானத்தில் தியானம் அதிசயிதம்—அந்த ஆத்ம ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்கார ஞானத்தைக் காட்டிலும் ஆத்ம ஸ்வரூப தியானமே சிறந்தது. தியானத்திற் கன்மபயன் விட்டியல்வு கட்டழகு—அந்த ஆத்ம ஸ்வரூப தியானத்தைக் காட்டிலும் பலாபேக்ஷையற்ற கர்மானுஷ்டானஞ் சிறந்தது. விட்டியல்விற் சாந்திதலை—அந்தப் பலாபேக்ஷையற்ற கர்மானுஷ்டானத்தைக் காட்டிலும் சாந்தியுண்டாதல் சிரேஷ்டமானது.

13. *மறமற்று*—பகையில்லாமல். *மமதை செற்றான்*—(சரீரம், இந்திரியம், மற்றும் அவைகளைச் சேர்ந்தவை யெல்லாவற்றிலும்) எனதென்கின்ற அபிமானமில்லாமல். *அகங்காரம் அற்றான்*—(தேஹமே ஆத்மாவென்கிற) பிராந்தியற்றவனாய். *துக்கஞ் சுகங்காணிலொப்பான்*—இன்பதுன்பங்களை (முறையே விரும்பாமலும் வெறுக்காமலும்) ஸமமாக எண்ணியவனாய். *பொறையன்*—சீதோஷ்ணாதிகளைப் பொறுத்தவனாய்.

14. *பெற்றதமைந்து*—கிடைத்ததைக்கொண்டு ஸந்தோஷித்து. *பிறங்கு உயிர்க்கண் யோகியாய்*—பிரகிருதிக்குப் புறம்பான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையே சிந்தித்திருப்பவனாய். *ஓர்ந்து தெளிந்து*—(அத்யாத்ம சாஸ்திரத்தில் சொன்ன அர்த்தங்களை) யறிந்து தெளிந்து. *என்னமர்ந்த நெஞ்சு துணிவெய்தியான் தான்*—"பகவானான வாஸுதேவனே பலாபேக்ஷையின்றி யனுஷ்டிக்கப்படுங் கர்மத்தால் ஆராதிக்கப்பட்டவனாய் எனக்கு ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை யுண்டுபண்ணிக் கொடுக்கப் போகிறான்" என்று என்னிடம் வைத்த மனவுறுதி

15. *உகப்பு, ஆறுமை, பயம், நடுக்கு*—ஸந்தோஷமாவது, கோபமாவது, பயமாவது, பயங்காமான செயலா

உதர. நடேக்கு—இங்கே நடக்கும்படியான செயலுக்கு ஆகுபெயர்.

16. வேண்டேவிலான்—ஆத்மாவைத் தவிர மற்றொன்றிலும் அபேக்ஷையில்லாதவனாய். தூயவன்—சாஸ்திரத்தில் சொன்ன திரவியங்களைக்கொண்டு சரீரத்தை வளர்த்தவனாய். தக்கன்—சாஸ்திரோக்த வியாபாரங்களைத் தேர்ந்தனுஷ்டிப்பதில் ஸமர்த்தனாய். விருப்புறான்—மற்றவைகளில் தட்டாதவனாய். பகைப்பற்றிருப்பான்— சாஸ்திரோக்தமான காரியங்களைச் செய்யும்பொழுது தன்னால் ஒழிக்கவொண்ணாதபடி வரும் சீதம் உஷ்ணம் முதலியவைகளில் துயரமின்றி யிருப்பவனாய். 'என் உகப்பிலான்' என்பது என்னுகப்பினான் என்றிருத்தல் நேர்.

17. சகத்தமரும் நன்மையுடன் தீமை நசித்தியலும் பத்திமான்—ஸம்ஸார ஹேதுவான நன்மை தீமையென்கின்ற இருவினைகளையும் விட்டுப்பக்தி செய்கின்றவன்.

18. ஒன்னவர்கள்—சத்துருக்கள். உற்றார்—மித்திரர்கள். விருப்பு—மானம். இழவு—அவமானம். அழல்—உஷ்ணம். [13-முதலிய செய்யுட்களில் சத்துருமித்திராதிகளிடத்தில் பகைமைமுதலியவைகளைப் பாராட்டாமை சொல்லப்பட்டது. இங்கே அந்தச்

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழா மை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழா மை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக் கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழா மை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக் கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழா மை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழா மை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக் கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமா யிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழா மை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழா மை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழா மை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக் கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழா மை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக் கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழா மை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக் கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழா மை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக் கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமா யிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழா மை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக் கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமா யிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழா மை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக் கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமா யிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழா மை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக் கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழா மை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழா மை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக் கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழா மை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக் கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமா யிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமா யிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழா மை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக் கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமா யிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழா மை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக் கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமா யிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழா மை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக் கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமா யிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழா மை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக் கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமா யிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

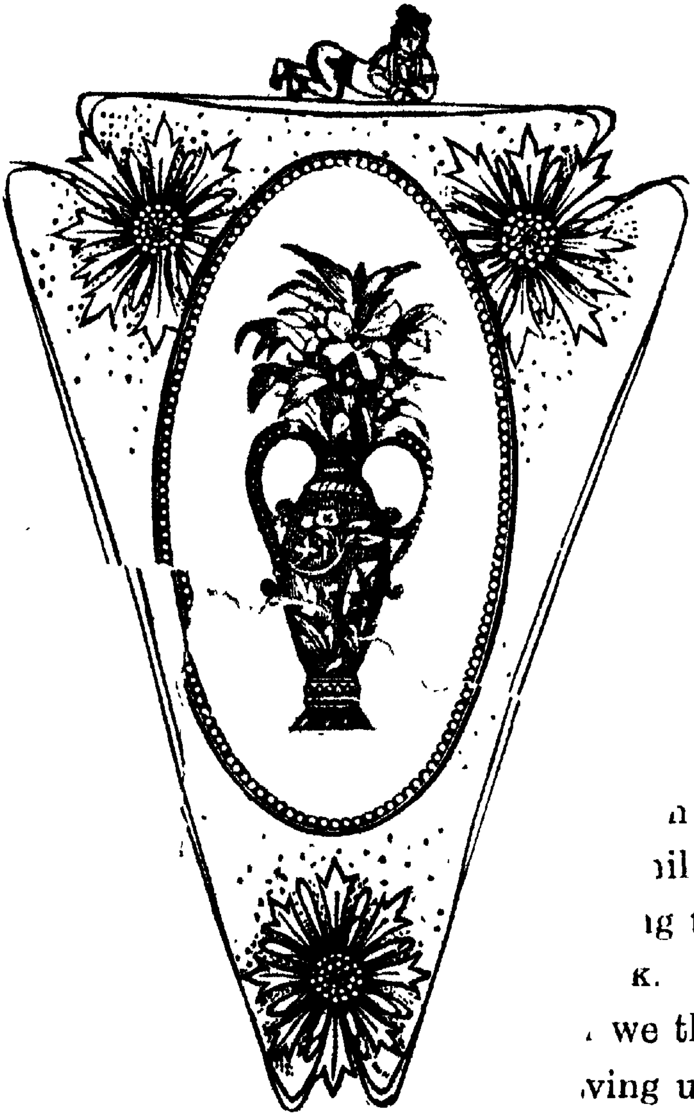
19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்ற விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.

r
n-
e
ss
p-
lic'.
e Press
a favoured
il scholars
g their un-
k. Surely it
we thank Mr.
ving unearthed
omplete book is
-knowing Public
appreciate its in-

ந்கீதைவெண்

ஒன்றாவது ஷட்கம்.

Balasubrahmanyam.

ஸ்ரீ

பகவத்கீதை வெண்பா.

வாதிகேஸரி

ஸ்ரீ அழகியமணவாள ஜீயர்

அருளிச்செய்தது.

மூன்றாவது ஷட்கம்.

ஸ்ரீரங்கம்:
ஸ்ரீ வாணீ விலாஸ் [illegible]
1907.

PREFACE.

WITH the publication of this third Shatka our pleasant task of bringing to light this 'ancient' and 'precious' work is finished. We take this opportunity to thank the Press and the Public for the kind and enthusiastic reception they have accorded to this 'rare Tamil classic'. Besides the numerous kind notices in the Press roughout the Presidency, we have been favoured with several letters from various Tamil scholars scattered all over the country, expressing their unbounded admiration at this unique work. Surely it has been a rare find and once again we thank Mr. Anbil S. Venkatachariar Avl. for having unearthed this precious gem. Now that the complete book is before them, we are sure the Tamil-knowing Public will judge of it as a whole and appreciate its invaluable merits.

SRIRANGAM,
1st June 1907.

J. K. Balasubrahmanyam.

அத்யாயம் 13.

க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஞ்ஞ விபாகயோகம்.

கன்ம முயிருணர்வா றகட்டவரு முன்றுறு
நன்மையிறை பதிநு வாறு — தன்மையுடன்
காயமுயி ரீசன் கருமமறி வன்புலனை
யேயவமைத் தேனுமீ ரறு.

சங்கு மசலாசி யேயாத்தபதின மூன்றுமோத
தாங்குடல மாருயி ராப்புறுத — னீங்குநெறி
தன்மையுடன் மற்றுத் தகைமைபெறச் சோதித்த
நன்மையுடன் சொல்லு நயத்து.

இந்தச் சரீர மிகல்விசயா கேத்திரமென்
றந்தப் பரிசறிவா ராய்ந்துரைப்பார் — முந்திதனை
யீங்கறிவான் கேத்திரஞ்ஞ னென்றுமுயி ரென்றவனை
யாங்கறிவார் சொல்வா ரமைந்து. 1

கேத்திரங்க ளெங்குமமர் கேத்ரஞ்ஞ னாகப்
பார்த்தறிவு மேவுநீ பார்த்தனே—சீர்த்த
வினையிரண்டு மற்றறியு மிந்தவறி விங்கு
நனையிலறி வென்றறிவ னான். 2

அக்கேத் திரம்யாதா மாறுசெய்வா றெவ்விகற்ப
மிக்கெதிலா மெம்மையமாய் மேவுமருந்—தக்கவிவன்
றானேவ னெத்தகையோன் சார்ந்தசுருக் கத்ததனை
யானோர்ந்து சொல்லக்கே ளிங்கு. 3

போத முனிவர் புகல்வர் பலவகையே
யேதுவ் விவிதக்கால் வேறுபட—வோதுமது
வேதாந்த சூத்திரங்கள் வேறுரைக்கு மேதுவுடன்
மீதார்ந்த நிச்சயத்தா னிங்கு. 4

பூதங்கள் பூதாதி புத்தி பிரகிருதி
யோதிந்தி யம்பதினொன் றொண்புலனைந்—தீதில்வரு
மிச்சைசினை மின்பதுன்ப மேனுமுடல் சேதனைதா
தச்சிருப்பி தாகுஞ் சுருக்கு. 5

இவ்வியல்பிற் கேத்திரந்தா னின்னே சுருக்காக
வவ்வினைசேர் காரியத்தோ டாய்ந்துரைத்தேன்—செவ்
ஞருயிரின் றன்மை யறிவா முபாயங்கள் [வியுட
சேருநெறி கேண்மின் சிறந்து. 6

மானமுட னேடம்பம் வன்கொலையின் மாறுநிலை
யானபொறை செவ்வை யமர்குருவின்—பானணுகல்
சுத்தியமர் வுற்ற துணிவுடைமை சூழ்மனத்தைச்
சித்தி யளவுஞ் செறுப்பு. 7

இந்திரியங்கள் சார்பொருளி லென்றுந் துறந்திருத்தல்
வந்தியலு மாங்கார மற்றொழிதல்—புந்தியினாற்
சென்ம மரணஞ் சரைநோய்சேர் துக்கமாம
புன்மை யுணரும் புணர்ப்பு. 8

நின்ற நசையறுத னேர்புதல்வர் தாரமனை
யொன்று மனமங் கொழிவித்த—லென்றுஞ்சம
னோர்ந்தே யிருத்த லுகப்புவெறுப் பாம்பொருள்கள்
சேர்ந்த வமலிற் றெளிந்து. 9

என்பா லனன்னியமா யேய்ந்தபுறம் போகாத
வன்பாரும் பத்தி யமர்வுறுத—லின்பார்
தனியிடத்திற் சார்தல் சனங்குழுவு கண்டால்
கனியுகப்புச் சேரா நலம், 10

ஆருயிரின் மேலறிவி லாய்ந்தென்று நின்றமர்வு
பேருணர்வாந் தத்துவத்தின் பீடறிவு—சீருடைய
மெய்ஞ்ஞான மாமதென மிக்குரைத்தேன் வேறுளது
பொய்ஞ்ஞான மாகும் புறம். 11

இவ்வுடம்பின் மேலாம் புருடன்கண் டேய்ந்திசைவா
னவ்வுடம்பு தாங்கி யதிற்றுய்ப்பான்—செவ்வியதிற்
றங்கியபே ரீசனுய்த் தான்பரம வான்மாவா
மிங்கியம்பப் பட்டா னிவன். 22

இந்தப் புருடனையு மிந்த வசித்திதனையு
மந்தக் குணங்களுட னய்ந்தறிவா—னெந்தவழ்வன்
எவ்வாறு மேவு மியல்பாற் றிரிந்திடினு
மிவ்வா றவன்பிறவா னிங்கு. 23

மிக்கார் சிலர்செஞ்சால் மெய்ப்பரதி யானத்தாற்
றக்கா ருயிர்காண்பர் தாஞ்சிலர்கள்—எக்கால
சாங்கியயோ கந்தன்னுற் றனகரும யோகத்தா
லாங்கறிவர் வேறுசில ராய்ந்து. 24

மற்றிங்கவ் வாறறியார் மன்னறிவார் பாற்கேள்வி
யுற்றன் புடனே யுபாசிப்ப—ரற்றமா
மந்த வவரு மரும்பவத்தைத் தாங்கடப்பர்
இந்த மிகக்கேள்வி யேய்ந்து. 25

எவ்வளவு நின்றியலு மிந்தப் பொருளுண்டா
மவ்வளவு தன்னை யடல்விசயா—விவ்வகையே
ஒத்து மசித்துஞ் சிறந்த புணர்ப்பதனு
லொத்தியல்வ தென்றே யுணர். 26

ஒத்துப் பொருளனைத்தி லுள்ளே யமரவிருந்
தத்துப் பரமேச னாகியே—தத்துவங்கள்
மாயு மளவதிலு மாயா தவனைக்கண்
டாயுமவன் கண்டா னமைந்து. 27

எவ்விடத்துந் தானிறையா யெய்ந்திருக்கு மிவ்வுயிர்தா
னவ்விடத்தி லொத்தியல்வ தாவறிவா—னிவ்விடத்திற்
றன்னைத்தன் னெஞ்சதனாற் றானலியான் றானடையும்
பின்னைப் பரகதியாம் பேறு. 28.

எய்ந்த பிரகிருதி யித்தாற் கருமமெல்லாம்
வாய்ந்தியலு மென்றறிந்த மன்னுயிரை—யாய்ந்திவ
கத்தா விவனென்று காண்பா னெவனவனே [னைக்
சத்தா முணர்வுடையான் றான். 29

எப்போது பூதத் தியல்வேறு பாட்டினையு
மொப்பொருவா வொன்றி லுறுவகையுந்—துப்போ
பந்தப் பரப்புமுணர் பாவகனப் போதுயிரா [டார்
மந்தப் பிரமமடைந் தாம். 30

இதனையு மாதி யிலனாற் குணமிலனாற்
பதகடவோ விந்தப் பரமான்மா—தங்கியுடல் [யான்
நின்றிடினு மௌந்தேயா னேயொன்றுந் தான்செய்
என்றுமதிற் றோய்விலனே மெய்ந்து. 31

ஓங்குவிசும் பெங்கு முளதாயு நுட்பத்தா
லாங்கதனிற் றோயா ததுபோல—தாங்குடலை
மேதிலுநின் றாலு மிலகுமுயி ரவ்வண்ண
மாதியல்வாற் றோயாது மங்கு. 32

எவ்வா றிரவிதா னிந்த வுலகனைத்து
மிவ்வா றெழில்விளக்க மெய்துவிக்கு—மவ்வாறு
பார்த்தனே யிவ்வுடலை மெல்லாம் பரந்துயிர்தான்
சீரதனாற் றான்விளங்குஞ் சேர்ந்து. 33

காய முயிரிவற்றின் கண்ணார் பிரிவவ்வா
றேய வறிவா மெழிற்கண்ணோன்—மேயவுடல்
வீடமர்வு தானு மிகவுணர்வார் தாம்பரமாம்
வீடமர்வர் தன்மையினைப் பெற்று. 34

இத்தன்மை யாலுடலு மிவ்வுயிருஞ் சேர்ந்தியலு
மத்தன்மை யாமாப் பவிழ்விரகு—மெய்த்தன்மை
யோர்ந்த பதின்மூன்று மோத்திற் குரைத்தமுடிந்
தாய்ந்தபொரு ளாய்ந்தோ மறிந்து.

அத்யாயம் 14.

குணத்ரய விபாகயோகம்.

முக்குணங்கள் பாதத்து முட்டுகின்ற நேர்பாதவு
மக்குணங்க ணீக்குவிக்கு மவ்விரகு—மிக்குயர்ந்த
கீதை பதினலா மோத்துக் கிளாந்துரைக்கும்
போதத் தியல்பாற் புரிந்து

மற்றுமுனக் கின்ன மனவறிவின் மேலறிவை
யுற்றுணரும் வண்ண முரைக்கின்றே—னற்றமறை
யாதறிந்த மாமுனிவ ரிப்பவம்விட் டெய்தினார்
மீதமருந் தன்மையினை மிக்கு. 1

இந்த வறிவை யினிதார்ந்திங் கென்னொப்பா
மந்த வுயர்வை யடைந்தவர்கள் — பந்தமுடன்
சற்கத்தி லும்பிறவார் தாந்துயரஞ் சாரார்க
ளொற்கப் பிரளயத்தி னுள். 2

மிக்க பிரமம் விறல்யோனி யென்றுரைக்கத்
தக்க தெனதசித்திற் சார்வுபெறத் — தொக்கவுயிர்
கெற்பத்தை யான்சேர்ப்பன் சேழ்கிளரும் பூதங்க
ளுற்பத்தி சேருமிதி லுற்று. 3

இங்குலகில் யோனிகளா மெத்திறத்து மூர்த்திகளா
யங்குதயஞ் செய்யு மவைதமக்குப் — பங்கமிலா
விந்தப் பிரமமே யோனி கருவளிக்கு
மந்தப் பிதாநானே யாங்கு. 4

சத்துவ ரசோதமமாய்ச் சாருங் குணமூன்று
மொய்த்த பிரகிருதி யுள்ளவையா — மித்தகைய
வாருயிரைத் தேகத் தமரப் பிணிக்குமே
சீருயருந் தோளாய் செறுத்து. 5

ஆங்கவற்றிற் சத்துவந்தா னொன்றழுக்கற் றூர்தலினு
லீங்கொளி செய்தலுநோ யீடழித்துப் — பாங்கில்
வருஞ்சுகத்தில் மற்றறிவின் மன்னுநசை தன்னாற்
பொருந்துயிரைக் கட்டும் புணர்ந்து. 6

பாகமதின் றன்மை ராசதமாங் கௌந்தேயா
தாகமுடன் சங்கந் தனைவிளைக்கு—மாகஙினை
மற்றதுதான் கன்மதத்தில் வன்னசையாற் றேகிதனை
யுற்றமரக் கட்டு முறைத்து. 7

தம்மறிவு கேடுதருந் தானறிநீ மோக
மமருயிர்கட் கெல்லா மளிக்குந்—தமமென்று
தோராமை சோமப லுறக்கத்தாற் பார்த்தனே
சோராமற் கட்டுந் துணிந்து. 8

சத்துவம தின்பந் தனிற்றுவக்குந் தானிரசத்
தொத்தியலுங் கன்மந் துவக்குவிக்கு—மைத்தும்
மன்னறிவு தன்னை மறைத்திட்டோர்ப் பின்மையினிற்
றன்னமிகத் தான்றுவக்குஞ் சூழ்ந்து. 9

முக்குணங்க டம்மின் முதற்குணந்தான் மற்றிரண்டு
மொக்க முக்கி யுறமேலா—மிக்க
விடைக்குணந்தான் பார்த்தனே மற்றிரண்டு மிங்கே
கடைக்குணமு மவ்வாறு காண். 10

பொறிவாயி லெங்கும் புணரு மொளியா
மறிவான தெப்பொழுதுண் டாகுங்—குறியாலே
மன்னுடம்பி லப்பொழுது வாய்ந்துயருஞ் சத்துவமா
மென்னுமது தானறிவா னிங்கு. 11

ஈயாமை வீணுழற்றி யெய்ந்தகரு மத்தொடக்கஞ்
சாயா புலனொழிச்சி தன்னுறைகை யோயாம
லுண்டா மிவைகண்டா யுற்றிபசத் தோங்கதனல்
வண்டாருந் தார்விசயா மற்று. 12

மன்னுமுணர் வில்லாமை யொன்றின் முயல்வறுதன்
மன்னுமுயி ரோர்ப்பின்மை மாமோக—மென்னுமிவை
நீதி லுயர்தமத்தின் மேவுமவை யாகநீ
கோதில் குருமுதல்வா கொள். 13

சத்துமிக் கோக்கந் தரும்பொழுதிற் றன்மரணத்
தொத்துடம்புவிட்டவுயிருடையோன்—றத்துவத்தின்
மேலறிவு சேர்ந்தார் மிகவமல மாங்குலத்துச்
சாலவவன் றன்பிறக்குஞ் சார்ந்து. 14

கன்மரயந் தோர்குலத்திற் காதலுடன் றன்பிறக்கும்
வன்மையிர சத்துயர்வின் மாய்ந்தவவ—னன்மையிலா
மூட ரிடைப்பிறக்கு முழுதந் தமத்துயர்வில்
நீடை யுறமரித்தான் பின். 15

நீதி கருமத்து நின்மலமா நற்பயனைக்
கோதின் முதற்குணத்தே கூறுவரான்—மீதியலுந்
துக்க மிடைக்குணத்திற் சூழ்பயனும் பிற்குணத்திற்
றக்க வறிவின்மை தான். 16

முற்குணத்தி லாகு முழுதுணர்வு தானிடையி
லற்குணத்து லோப மதுவுண்டாம்—பிற்குணத்து
லோராமை மோக முணராமை யுண்டாகுஞ்
சீரார் புகழ்விசையா சேர்ந்து. 17

மேலடைவர் முற்குணத்தோர் மேவு நடுக்குணத்தோர்
சாலநடு வாமுலகிற் றனிற்பர்—ஞாலத்துப்
பின்னாங் குணத்தியலவோர் பீடழிவர் கீழ்மையினை
யெந்நாளுஞ் சேர விழ்ந்து. 18

மிக்க குணமவற்றில் வேறுபட்ட கத்தாவைத்
தக்க வுணர்வுடையோன் றானுணரான்— மெருக்ககுணந்
தன்னிற் பரமெனவுந் தன்னறிவான் சேருமே
யென்னிற் பரத்தன்மை யேய்ந்து. 19

இங்குடல மேவியம ரிக்குணங்கண் மூன்றினையு
மங்கும் வகைகடந்து மன்னினவன்—றங்கு
பிறப்பிறப்பு மூப்புப் பிணிவிடுத்துத் தன்னுஞ்
சிறப்பமுதஞ் சேருஞ் சிறந்து. 20

இவ்வளவிற் பார்த்த னியம்பினா னிங்கிறைவா
வவ்வகைசேர் முக்குணத்தையா கடன்றேன்—எவ்வகை
சேருமடையாளத்தன் செய்தொழிலேதெங்ஙனே [யிற்
சீருடனித் தைக்கடப்பான் செப்பு. 21

ஈண்டவனுக் கண்ண னியல்பின் றகவுரைத்தான்
பாண்டவனை நோக்கிப் பரந்தவொளி—யீண்டியற்றி
மோகமுள வற்றை முனியானு மீண்டடைந்து
வேக நசையிலான் மிக்கு. 22

மூன்றுக் குதாசீனன் போலிருக்கு முக்குணங்க
டன்றாற் றலைந்திடனுந் தான்சலியான்—மன்னுகுணஞ்
செய்திவை யென்றிருக்குஞ் செய்தொழிலிற் சேட்டி
மெய்திருந்து நெஞ்சடையான் மேல். [யான்

தன்சுகத்துந் துக்கத்து நானசம மாயத் தன்னைமாந்து
பொன்கலுடே ரோடிதளிர்புத்தியொத்தோன்—அன்பர்
வெறுப்பரிடை யொப்போன் மிகுபழிநன் கீர்த்தி
நிறுத்தசம நிற்கு நிகழ்ந்து. 24

தன்னமரு மானமவ மானத்தா னண்ப [வருஞ்
றெறுன்னவர்தம் பக்கத்து மொத்தியல்வான்—மன்னு
செய்ம்முயற்றி யெல்லாஞ் செய்யா னவன்குணங்கண்
மெய்ம்முயற்றி யார்கடந்தான் மிக்கு. 25

என்னைப் புறம்போகா யோகமாம் பத்தியினுன்
மன்னப் பயின்று மருவுமவன்—றன்னமரப்
பேசுகுணஞ் செற்றுப் பிரமமாந் தன்மையினை
மாசில்குணஞ் சேர்ந்திடுமே மற்று. 26

குன்றா வமுதக் குணப்பிரம மாமுயிர்க்கு
நன்றா யிருப்பிடந்தா னானே—னின்றருந்
தன்மப் பயனுக்குந் தானொருமை சார்சுகமா
நன்மைக்கு மென்று நயந்து. 27

க[illegible]தித்துவ காததாவாக தன்மையுமக கட்ட விழுப்பு
விட[illegible]த திகழுமுதினை மெவுத்துக—[illegible]தோரா [illegible]வரு
முக்குணத்தின் சாரவா மூபனா ஞா[illegible]தி லையாமோத
தகருமுறை யோக முடிந்தது

அத்யாயம் 15.

புருஷோத்தமயோகம்.

மன்னு மசித்தின் மருவியமர் சித்தெனுமா
வுன்னு முயிர்வகையி லுத்தமனை — மன்னியவை
மீதன் பரந்து பரித்திறையாய் மேவினனை
யோதும் பதினைந்தா மோத்து.

மீது முதலாய் மிகுசாகை கீழாக
வோது முலகா முயராசைப் — போதுந்
தளிர்கள் மறையாகத் தானுணர்வா னந்த
வொளிகொண் மறையுணர்ந்தா னுற்று. 1

கீழ்த்தனிலு மேலுங் கிளைகளதுக் குப்பரந்து
தாழ்வில் குணத்துயருஞ் சார்புலன்கள் — சூழ்தளிரா
மூலங்கீ ழும்பாக்கு முன்னை வினைத்தொடர்பாய்
ஞாலத்தின் மேலமர்ந்து நன்கு. 2

இத்தி னுருவு மிதின்முடிவு மாதியுமற்
றத்தி னிருப்பு மறிவார்தாம்—மொய்த்தமர்ந்த
மூலவா சாமிதனை முற்று மறுத்தறவாங்
கோலவலிச சத்திரந்தான கொண்டு. 3

ஆகைதனு லிப்பதந்தா னுராய்தற் காகுமே
லீங்கதனிற் சென்று லினிமீளார்—பாங்கதற்குப்
பற்றுவா னாகப பரனைபெவ னுன்மன்னு
முற்றுமியல் வுண்டா முயன்று.. 4

மானமோ கங்களின்றி மற்றுநசைக் குற்றமற்
றூனவுயிர்த் தன்மையமர்ந் தாசையது—தானகன்றே
யின்பமிகு துன்ப விருமைவிட் டிங்குணர்வோர்
மன்பதமே தாமடைவர் வாய்ந்து. 5

அந்தவுயிர்ச சோதியினை யாதித்தன் சந்திரனுஞ்
செந்தழலுந் தாம்விளக்கஞ் செய்யார்க—ளெந்தவுயிர்
தானடைந்தார் மீளார்க டாம மஃதெனக்கே
யானவகை நீதா னறி. 6

என்னுரு மம்சமா யிவ்வுலகிற் சீவனாய்
முன்னா நின்று முயலுமுயிர்—தன்னுரு
மைம்புலனு நெஞ்சு மவையாறை யும்வலிக்கும்
வெம்புலத்துச் சேர விரைந்து. 7

எந்தவுடல் விட்டெவ் வுடலடையு மீசனவன்
சந்தமுட னங்கிவற்றைத் தான்வாங்கிப்—பந்தமுடன்
றானேகும் வாயுத்தன் சார்மணங்கள் வாங்கியே
பூநேர்ந்தின் றேகுமது போல். 8

செவிகண் மெய்க்குடன் சிங்குவைநா சிசேர்ந்
தவிரின்றி நெஞ்சோ டமர்ந்து—நவிவில்லாய்
புன்பொருள்க ளெல்லாம் புசித்தியலு மிவ்வுயிர்தா
னின்புறுதல் சேர்நசையா லிங்கு. 9

இந்தவுடல் விட்டேக லெய்ந்து மிதிலிருந்தும்
வந்துபுசித் துங்குணத்தின் மன்னியவனை—வந்தறிவின்
மூட ருணரா முகையறியார் முற்றுணர்வர்
நாட வுணர்வுழியார் நன்கு. 10

மன்னுகரு மத்து மருவியல் யோகியர்க [ளுணரு
டன்னுடம்பின் மேவியவனைச் சார்ந்துணர்வார்—முன்
னெஞ்சமில் லாதார் நிறைவின்றித் தாமுணரா
ரெஞ்ச லறவியன்று மிங்கு. 11

ஆதித்தன் பானின் றனைத்துலகுந் தான்விளக்குஞ்
சோதிச் சுடர்சோமன் சூழங்கி—மீதிலகி
மன்னுமொழி தன்னின் வனப்பதுவு மன்னனே
யென்னதென வுற்றறிநீ யெய்ந்து. 12

பூதலத்தின் மேவியே பூதங்க ளூன்றிப்பன்
மீதடர்த்து நின்ற மிகுமிடுக்காற்—சீதளஞ்சேர்
சோமனென நின்றமுதஞ் சோர்ந்தே பயிரெல்லாஞ்
சேம முறநிறைப்பன் சேர்ந்து. 13

நானமர்ந்து நின்றுலகி னூடு முயிருடலி
லூன மறவளரு மொள்ளொளியாத்—தான்கலவா
வேல்வகைசேர் வாயு விரண்டா லறப்புசிப்ப
னெல்வகைசே ரன்னத்தை நன்கு. 14

எல்லா ரிதயத் திருப்பேனு னென்னாலே
நல்லார் நினைவறிவு நாட்டமாஞ்—சொல்லார்ந்த
வேதங்கள் யாவைக்கும் வேத்தியனுன் மேவுபயன்
றீதந் ததுவறிவேன் றிக்கு. 15

கண்ணு ருலகிற் கரனக் கரனென்றே
யெண்ணும் புருட ரிவரிருவர்—பண்ணும்
பூதவுயி ரெல்லாங் கரனும் பொருவில்சீர்
மீதவுயி ரக்கரனும் வேறு. 16

ஆமிவரி லுத்தமனே யாம்புருட னன்னியனுய்ப்
பாமகிற் பரமான்மா வென்றுரைத்தா—னோங்கியே
தாம்புகுந்து நின்றே தரித்துலக மூன்றிறையா
யோம்புமவன் குன்றுத மேல். 17

எத்தகவால் யான்கடன்மீ தேகியே யக்கரனு
முத்தனிலு முத்தமனு வுற்றுயர்ந்தே—னித்தகவால்
வேத முலகிவற்றின் மேவுபுரு டோத்தமனென்
றோத வுறைசிறந்தே னுற்று 18

என்னையிங்கே யிவ்வண்ண மெய்ந்தபுரு டோத்தமனு
முன்னை யமர்வொழித்து முற்றுணர்ந்தான்—பின்னை
எல்லா மறிந்தே யெனையடைந்து பத்தியுடன் [யவன்
செல்வானெய் யாறுஞ் சிறந்து. 19

இன்னேயிச் சாத்திர மாயேய்ந்த மறைப்பொருளை
மன்னே யுரைத்தேனுன் மற்றிதனை—நன்னெறியா
லுற்றறிந்தா னேமே யுணர்ந்தானும் பார்த்தனே
மற்றனைத்துஞ் செய்தவனும் வாய்ந்து. 20

எனும் புருடோத்த தமனை வேறறத்தைச்
சால விறைவனே தானுரைத்த—மேலான
கீதை பதினைந்தா மோத்துக் கெழுமிகுசீர்ப்
போதப் பொருளுரைத்தோம் பூண்டு

தெய்வாஸுர ஸம்பத் விபாகயோகம்.

அத்யாயம் 16.

தன்மையாற் றேவ ரசுரரென்னச் சார்பிறவு
ரன்மைசேர் சாத்திரத்தி னைத்துநூ —றொன்மைக்
கரைக்கந் தறிவுரைப்புக் காட்டுதற்குக் கீதை
புரைக்கும் பதினாறு மோத்து.

அஞ்சாமை நெஞ்சுதெளி வாய்ந்தறிவாம் யோகநிலை
யெஞ்சாத தான மிசைந்ததமந்—தஞ்சாத
வெச்ச மறையுரைத்த வேலலுந் தவமுயற்றி
நிச்சந் தனிற்செவ்வை நேர்ந்து. 1

கொல்லாமை மெய்ம்மை வெகுளாமை கோள்விடுத
றொல்லார் சமங்குறளைச் சொல்லாமை—எல்லாத்து
மேவுதயை தான்சலிப்பு மேவாமை மென்மைநாண்
பாவுபொருட் சாபலந்தீர் பண்பு. 2

தேசு பொறைதிண்மை தூய்மை சினமறுதன்
மாசு நிகழ்மிசைசேர் மானமொழி—வாசலிவை
தெய்வமெனுஞ்சம்பதத்திற்சேர்ந்துபிறந்தார்க்குண்டோ
மெய்வகையார் பார்த்தனே மிக்கு. 3

தன்மமி லாடம்பந் தன்செருக்குத் தன்மானம்
வன்மையுறு செற்றம் வளர்கொடுமை—நன்மை
யறியாமை பார்த்தனே யாசுரமாஞ் செல்வஞ்
செறிவாருக் குண்டாந் திறம். 4

தெய்வமெனுஞ் செல்வந் திகழ்மோக்கத் தாசுரந்தா
னேவகைசார் பந்தத்து நாடுறப்பா—மிவ்வகையார்
சேர்ந்துயர்ந்த சீர்ப்பார்த்தா தெய்வமாஞ் சம்பத்தை
நேர்ந்துதித்தாய் சோகியே னீ. 5

பூத மிருவகையாய்ப் போருமே யிவ்வுலகி
லாதமருந் தெய்வமாங் காசுரமா—மீததனிற்
றெய்வம் விரித்துரைத்தேன் சேர்ந்துநீ யாசுரத்தை
மெய்வகைகேள் பார்த்தா விரித்து. 6

செய்கின்ற வில்லறமுஞ் செய்யாத் துறவறமு
நைகின்ற வாசுரர்க ணன்கறியார்—மெய்குன்றுந்
தூய்மையுட னாசாரஞ் சொல்லின் பயனுய
வாய்மையுமற் றில்லையவர் மாட்டு. 7

இசசகத்து மெய்யன் றிதற்கோர் நிலையில்லை
மிச்சவிறை யில்லென்று மேல்விழுந்து—பிச்சுரைப்பார்
தன்னிற்றான் காமத்தாற் சார்ந்தே பிறக்குமதென்
றென்னிற்றான் மற்றே தெனல். 8

இங்கிதுவே கண்ணுக வேவேற்றுத் தன்னறியா
தங்கியலும் புத்தி யறவறமாய்ப்—பொங்கு
கொடுந்தொழில ராகிக் குலவுலகைத் தீம்பா
லடுந்தொழில ராவா ரவர். 9

கிட்டாத காமத்தை யுன்னியது கிட்டும்வினைப்
பட்டாங் கறிவின்றிப் பாவத்தா—லிட்டபொருள்
வாங்கிமத டம்பஞ்சேர் மானமுட னிங்குழல்வார்
தீங்கியன்று மல்விரதஞ் சேர்ந்து. 10

தூங்கவள வில்லாதே தோற்றஞ்சேர் சிந்தையினைத்
தங்கண் முடிவளவுந் தாமருவி—யங்கமருங்
காமபோ கம்பரமாக் கண்டறுதி மேவுவரே
யேமமிது வல்லதிலை யென்று. 11

காமஞ்சே ராக்கை சதங்களாற் கட்டுண்டு
காமக் குரோதத்துக் கைவளர்ந்து—சேமமுட
னூக்கதனைத் துய்ப்ப ரனியாய வத்தத்தை
யோங்கிமிகத் தாஞ்சேர்ப்ப ருற்று. 12

இதுபெற்றே னிப்போ திதயா னினைந்த
திதுகிட்டு வன்மேலு மின்னே—யிதுவென்ன
தாயேயுண் டாகின்ற தாங்கதற்பி னித்தனமு
மேயேயுண் டாமெனக்கு மிக்கு. 13

இப்பகைவன் பட்டான்மற் றியாவரையுங்கொல்வேனான்
செப்பமிறைநான்போகிசித்தனான்—மெய்ப்பொருளோ
மேவுவலி யோன்சுகிநான் மேற்குலநா னாகின்றே [ன்
னேவனென்னோ டொப்பான்மற் றிங்கு. 14

நானே யெசிப்பேன் கொடுப்பே னனியுகப்பேன்
றானே யெனமோகஞ் சார்ந்தவர்க—ளாநெஞ்
சோடியே மோகித் துறுங்காமத் தார்நரகிற்
கூடியே வீழ்வர் கொலைந்து. 15

தம்மைத்தாஞ் சம்மதிப்பார் தாமுயலார் தம்பித்துச்
செம்மைத் தனமானஞ் சேர்செருக்கா—லிம்மைக்கே
நாமவினை யால்யசிப்பார் நாட்டியலும் டம்பத்தாற்
சேமவிதி சேராது சென்று. 16

ஆங்காரம் வன்மை யதன்செருக்குக் காமமுடன்
தீங்கார் குரோதமது சேர்ந்தவர்—பாங்காரத்
தம்பிறர்க டேகத்துச் சார்ந்தவெனைத் தான்வெறுப்பார்
வெம்பியகூளையச்சுடரால் வெந்து. 17

ஆங்கென்னைத் தான்வெறுத்த வந்த நராதமரை
யீங்குழலு மிப்பவத்தி லென்றுநான்—நீங்குழலு
மாசுரமாம் யோனி யவைதன் னிடையெய்த
மாசுறவே தள்ளுவேன் மற்று. 18

உற்றுநிகழ்ந் தாசுரமாம் யோனிகளிற் பல்பிறப்பில்
முற்றுமறி வின்றியே மூடராய்க்—கொற்றவனே
யென்னை யடையாதே யீங்கதனிற் றாழ்ந்தகதி
தன்னடைவ ரென்றுந் தளர்ந்து. 19

மாநரகின் வாசலாய் மன்னுமிவை மூன்றுயிருக்
கீனமா நாச மியற்றுமவை—தான மருங்
காமங் குரோத முலோபங் கடிதியற்றி
னாமஞ் செறுநீ நவிற்று. 20

இந்த வறிவுகேட்டுக் கிம்மூன்றும் வாசலென
வங்கறிந்து விட்டோ னரசனே—சங்கையறத்
தன்னன்மை யாசரிக்கத் தன்மைப் பரகதியா
மிந்நன்மை சேரு மெழுந்து. 21

விட்டமருஞ் சாத்திரத்தின் மேய விதியையெவ
னிட்டமிகத் தள்ளு வியல்கின்றான்—றட்டறுசீர்ச்
சித்தியது சேர்ந்தடையான் சேரான் சுகம்பரமா
முத்தியது சாரான் முதிர்ந்து. 22

மன்னிச் செயுமதுவு மற்றதுவு முற்றறிவு
தன்னிற் பிரமாணஞ் சாத்திரமே—யென்னுமதா
லந்த விதான மறிந்தே கருமத்தை
முந்த வியனி முயன்று. 23

இப்படியே தேவா சுரமா மியல்வதனைத்
தப்பறுசீர் ஞானத் தகுநிலைமைக்—கொப்பாப்
பகவற்சீர்க் கீதைப் பதினாறா மோத்தில்
நிகழ்ந்தபொருளை முற்றியது நோக்கு.

சிரத்தாத்ரய விபாகயோகம்.

அத்யாயம் 17.

ஆசாமாங் காணமை சாத்திரந்தான் சாத்திரத்தி ற
றேசடைய கன்மரு செறிகுணத்தா ற—போசநெறி
சோர்ந்தேயிம் முக்குணங்கள் செப்புமே மூவகையா
வோராதே பதினேழா மோத்து.

மேவியசீர்ப் பார்த்தன் வினவுரைத்தான் கண்ணனே
பாவியசீர்ச் சாத்திரத்தின் பாங்கொழிந்திங்—கோவா
விருப்பற் றியல்வார்க்கு மிக்ககுண மூன்றி
விருப்பே தினியுரையா யிங்கு. 1

ஐயனவ னுக்காங் கறிய வுரைசெய்தான்
செய்ய கருமச் சிரத்தைதான்—மெய்யமருந்
தன்மையான் முக்குணத்தின் சார்வாகு மூவகையாம்
பன்மைநீ கேளாய் பயின்று. 2

நீடுலகி லெல்லார்க்கு நெஞ்சுக் கனுகுணமாப்
பாடுபெறு மிந்தப் பருஞ்சிரத்தை—நாடுஞ்
சிரத்தையுரு வாம்புருடன் சேர்ந்தே சிரத்தை
யுரைத்ததெவற் காங்கவனு முற்று. 3

சத்துவத்தர் சார்வமரர் தாமியக்க ரோடரக்கர்
மத்தியத்தர் சேரும் வகையதுதான்—புத்திசெறு
புன்மைத் தமோகுணத்தர் பூதம் பிரேதகணந்
தன்னைச் சமைந்தனைவர் தாம. 4

கோரமாய்ச் சாத்திரத்திற் கூறாத் தவந்தன்னைச்
சேரவே யாரியல்வால் டம்பமுடன்—ஈரமிலா
வாங்காரங் கூடி யதிகாம ராகங்கள்
தீங்காகுந் திண்மைசெறிந்து. 5

உற்றவுடற் பூதங்க டன்னை யொருநின்றே
மற்றதனுண் மேவுயிராய் மன்னெனையும்—பற்றற்
றறவருந்து விப்பரவ ராசுரமாம் புத்தி
மறவ ரெனநினை நீ மற்று. 6

எவர்க்குந் தானுகப்பா மூணெச்ச மேய்ந்தவ
மேவத் தருதானம் வேறுபடப்—பாவுங்
குணந்தன்னுன் மூவகையாக் கூறியவப் பேத
முணர்ந்திங்கே கேளிதனை யுற்று. 7

வாழ்நாண் மனந்தெளிவு மன்னுவலி நோயாமை
பூணுஞ் சுகமுவப்பைப் போதருவித்து — மாணார்ந்த
தித்தித்து நெய்த்துத் திரமாய் மனோகரமா
யொத்திடுமே முற்குணத்தி னூண். 8

[தா
காழ்த்துப் புளித்துப்பாய்க் கைக்கொதித்துத் தான்கடு
யாழ்ச்சிக் கொடிதா யழல்விளைத்து — மூழ்ச்சியினிற்
றுக்கஞ்சோ கம்பிணியைச் சூழ்க்கு நடுக்குணத்தி
றெக்க வுகந்துண்ணு மூண். 9

காலங் கழிந்து கழிந்திரதந் தூர்கெந்தித்
தேல மிகப்பழகி யெச்சிலாய்ச் — சாலப்
படைத்தமுதுக் காகாத பாயச்சோ ருகுந்
கடைக்குணத்தா னுண்ணுங் கணக்கு. 10

வேண்டா ததிற்பயனை வேதவிதி மேவிமனம்
பூண்டா ரியல்யாகப் புந்தித்து — மூண்டாங்கு
தாமியல்வ தெச்சந் தகவான் முதற்குணத்தி
லாமெனவே கொள்க வறிந்து. 11

சேர்ந்த பயனினைந்தும் டம்பம் பொருட்டாயுஞ்
சார்ந்த தெதுபரதர் தந்தலைவா — கூர்ந்த
மனத்தாலவ் வெச்சத்தை வாய்ந்தறிநீ யந்த
வினைத்தா விடைக்குணத்த தென்று. 12

விதியற் றவியற்று மந்திரமும் விட்டே
யதின்மேவு தக்கணையு மற்றுக் கதிசேர்ந்த
வேளுஞ் சிரத்தையிலா வெஃசங் கடைக்குணத்தாற்
கோலு மெனவுரைப்பர் கூர்ந்து. 13

காயஞ் சொலவுமனங் காட்டுந் தவங்களவை
மேய குணங்கண் மிகுநெறியா—லாயவெனின்
மூன்றதனி னின்று முயலும் படியுரைக்க
வென்றதனைக் கேளீ யினி. 14

தேவர் மறையோர் குருக்கண் மிகவுணர்ந்தோர்
மேவ வருச்சித்தன் மெய்தூய்மை—யோவாத
செவ்வை மகளிரிடைச் செல்லாமை கொல்லாமை
யிவ்வகைகா யத்தவமா மிங்கு. 15

அஞ்சா வகைசொல் லதன்மெய் யுகப்பிதமாத்
துஞ்சா மறையின் சொலின்வலியா—லெஞ்சாத
வாக்கதனி னின்றும் மருவுதவ மென்பரே
யூக்க மனமுடையோ ருற்று. 16

மனந்தெளித னன்கறிதல் வாயுரையை நீட்ட
னினைவுமனஞ் சேர நிறுத்த—லினமியல்வு
சேராத தூய்மையிவை சித்தத்துச் சேர்தவமென்
றோராய்வர் ஞானத் தவர். 17

முக்கரணஞ் செய்தவங்கண் மூன்றுவித மார்வமுயர்ந்
தொக்க வருபயனை யுள்ளொழித்துத்—தக்கவர்கள்
செய்யுந் தவத்தைச் சிறக்கின்ற முற்குணத்தென்
றுய்யு மவருரைப்ப ருற்று. 18

நாடு நலநினைந்து கொண்டாடி நன்கிறைஞ்சத்
தேடு மனநினைந்து டம்பத்தாற்—நீடுறவே
யேய்ந்ததவ நில்லா திடைக்குணத்த தாய்ச்சலித்து
மாய்ந்தறுமென் றேயுரைப்பர் மற்று. 19

மூட மதியான் முயல்வுற்றுத் தம்முயிர்தான்
நீடை மருவப் பிறர்கேடு—கூடவே
யுற்றதவ மான துடனே கடைக்குணத்தைப்
பற்றவரு மென்பர் பயின்று. 20

வேறுப கார்த்தை வரும்பா தியல்வென்று
கூறிடங் காலநலங் கொள்பவனைத்—தேறியே
தான்கொடுக்குந் தானந்தான் சத்துவத்தி னின்றுமேல்
வான்கொடுக்கு மென்பர் மதித்து. 21

மீண்டுபகா ரங்கொளவும் வேறுபல மிச்சிதத்தும்
பூண்டு மிகவருந்திப் புன்பொருள்கள்—வேண்டுநெறி
யிட்டியலுந் தான மிடைக்குணத்தின் பாங்கதனிற்
பட்டியலு மென்பர் பலர். 22

தேசகா லஞ்சிறப்புச் சிந்தியா தேற்பவன்பா
லாசின்மை பாரா தவமதித்து—நேசஞ்செய்
யாதரிப்ப தில்லாத வத்தானம் பிற்குணத்தை
மீதரிப்ப தென்றுரைப்பர் மிக்கு. 23

ஓந்தற் சத்தென்னு முறைமுயன்று மொண்மறையாய்
வாய்ந்த பிரமத்தின் மன்னியவ—ரேய்ந்திவ்
விலக்கணத்தா லந்தணர்கள் வேதங்க ளெச்சங்
கலக்க மறவுண்டான் காண். 24

ஆசலா லோமென் றமர்ந்துரைத்தே யந்தணர்க்கு
வேதநின் றோதும் விதிவகையே—போதமுட
னெச்சந்தா னந்தவங்க ளெல்லாமெக் காலத்து
மிச்சந்தன் னுண்டாக்கு மேல். 25

நெஞ்சாற் பலத்தை நினையாதெச் சந்தானந்
துஞ்சாத் தவமுத்தி தொன்மைநினைந்—தெஞ்சாம
லொத்தங் கியலு முயர்ந்த தெனச்சொல்லு
மெத்தென் றுரைக்குந் தரம். 26

உண்மையிலு நன்றான வொண்மையிலுஞ்சத்தென்னும்
வண்மையுரைதன்னைமதித் துரைப்பர்—திண்மையுயர்ந்
தேலுங் கருமத்தைச் சற்கரும மென்றுரைப்பர்
மாலும் புகழ்விசையா வாய்ந்து. 27

ஆங்கதனு லெச்சந் தவந்தான மாமிவற்றி
லோங்கமருந் தன்னிலையு முற்றவற்றிற்— பாங்கியலுஞ்
சத்தென் றுரைக்கத் தகுமென்ற வேதியர்க
ளொத்தென் றுரைப்ப ருகந்து. 28

தான்விருப்ப மின்றிச்செய் தானந் தவமோமம
மான்விருப்பத் தேற வழியாகா—வான்விருப்பாக்
காயத்தி னன்றாகாக் காரணத்தா ரன்சத்தாய்
மாயக் கறுவிக்கு மற்று. 29

மேவு குணமூன்றால் வேறாய கருமங்கள்
பாவு சுருதிப் பயில்வகையே—சேவையுறும்
பாங்குரைத்த கீதைப் பதினேழா மோத்தினை
நீங்குரைத்தே னிப்பொருளா லேய்ந்து.

மோக்ஷோபதேச யோகம்.

அத்யாயம் 18.

செயகரும நீசனே காத்தலாச் சிந்திப்பு
மெய்கருதுஞ் சத்துவத்தின் மெய்ப்பாடு—மையகருவுஞ்
சாருவ கதியுமிச் சாரத்தின் சாரமுமுற்
றோரும் பதினெட்டா மோத்து.

சன்யாசங் கன்மத்திற் சாருந் தியாகத்தில்
முன்யான் பிறிவொருமை முற்றறியேன்—பின்பின்யான்
தோன்றாது நீயிதனைச் சொல்லென்றான் பார்த்தனதற்
கேன்றங் குரைத்தா னிறை. 1

காமக் கருமங்கள் கைவிடுதல் சன்னியாசம்
சேமத்த தென்று சிலருரைப்பர்—ஏமத்தா
லெக்கருமப் பேறு மிகழ்வு தியாகமெனச்
சிக்கெனவே சொல்வர் சிலர். 2

ஏதம்போற் கன்ம மிகழப் படுமென்று
போதர் சிலருரைப்பர் புந்தியான்—மீதென்று
மெச்சந் தவந்தான மீங்கிகழ்வ தல்லவென
நிச்சஞ் சிலருரைப்பர் நின்று. 3

அந்தத் தியாகத் துறுதியினை யென்பார்கேள்
சந்ததிகள் பாரதர்க டந்தலைவா—முந்துறவே
யான்பகர்ந்தேன் மூன்றுவகை யென்றே தியாகத்தைத்
தான்பயனைச் சங்கந் தவிர்ந்து.

பாவியச் செச்சம் பயிலுந் தவந்தான
மேவியக ழாதென்று முற்றியல— மேவினவை
யாவின்பா லாங்கவைதா ஞான வறிவினர்க்கும்
பாவனமா மென்றும் பயின்று. 5

இக்கரும மான வினையென் கருமமென
நிக்கமருஞ் சங்க மிகுபயன்க—ளொக்கவிடுத்
தேய்ந்தவியல் வென்றே பியலுமதே யென்றனக்கிங்
காய்ந்த வுறுதிமிக வாம். 6

என்று நியதமா மிந்தக் கருமங்க
ளொன்றும்விட விவலுக்கொண்ணுதா—னின்றிவற்றை
மோகத்தாற் றுன்விடுதன் முக்குணத்திற் பிற்குணத்தி
லாகத்தால் வந்த வது. 7

துக்கமெனக் கன்மத்தைத் தோன்று முடல்வருத்த
மிக்கபயத் தாற்செய்யா விட்டவன்றான்—சிக்கெனவிவ்
வாய்ந்த விடைக்குணத்தான் மற்றதுவிட் டப்பயனு,
மேய்ந்த வறிவுபெறா னிங்கு. ௮

நின்ற நியதக் கருமத்தை நேர்ந்தியலுமென்
றென்று மியன்றேயக் கல்விசையா—மொ[illegible]முற்
சங்கம் பயன்றுறப்பார் சாருந் தியாகந்தா
னங்கந்த முற்றுணர்த்தப் பட்டு. ௯

சத்துவத்தி னின்றுந் தவிர்ந்துபயன் சார்ந்தவிய
த்துவத்திற் சந்தேகந் தானற்று மெய்த்தவருந்
தீவினையி னல்வினையிற் சேர்வெறுப்பு சங்கமதை
யோவியிருப் பெய்த லுகந்து. 10

காய முடையோன் கருமமெல்லா மொழிக்க
லாய வகையல வரிதாகு—மேய
பலன்றுறந்தோ னன்றும் படிதுறந்தோ னென்று
நலஞ்சிறந்தோர் சொல்வர் நயந்து. 11

நன்றுந் தீதுங்கலந்த நன்றாம் பலமூன்றாய்ப்
பொன்றுந் துறவா துடன்சென்றார்க்—கென்றுங்
கருமத்தி லொன்றிற் கருதுபயன் சாரா
தொருமைப் படத்துறந்தார்க் குற்று. 12

செய்யுவ கருமமெல்லாஞ் சிந்திக்க நீவிசையா
வுய்யு மதியறிதி புற்றுணர்ந்து—வைவகைசேர்
காரணங்க ளென்பாற் கருத்தமர்ந்து கேட்டறிநீ
யாரணங்கள் சொல்லு மது. 13

நிற்க நிலை யாகுமுட னேர்ந்தவுயி ராங்கர்த்தா
வற்குமிழற் செய்கரண மற்றவைதா—னெற்கமிலாச்
சேட்டைபல பஞ்சமமாந் தெய்வமிறை தன்மத்துக்
கூட்டமாவ தாகவே கொள். 14

காயத்தால் வாக்காற் கருது மனத்தனல்
மாயத்தான் செய்ய மருவிமுயல்—னேயத்தால்
நல்வினைக்குத் தீவினைக்கு நாட்டி விவையைந்துஞ்
செல்வினையி லேதுவாஞ் சேர்ந்து. 15

இவ்வகையா லைந்தாற் காத்தாவா லெவ்வுயிரிற்
செவ்வையதி யாதுவெறுஞ் சீவனே—யெவ்வகையிற்
கர்த்தாவா மென்னவே காண்கின்ற துன் மதிதா
னொத்தாரும் புத்தி புரான். 16

நான்செய்தே னென்று நடக்கு மனமின்றித்
தான்சேர் பயனதனிற் சார்வற்றான்—றான்சேரு
மிவ்வுலகைக் கொன்று மிவன்கொல்லான் கட்டுண்ணா
னவ்வினையிற் சேரா னவன். 17

அறிவாங் சறியப் படுங்கன்ம மத்தை
யறிவான் விதிமூன்றே டாகுஞ்—செறிவார்
கரணஞ்செய் கன்மமதிற் கர்த்தாவா மூன்றாங்
காரணஞ்செய் கன்மத் தடைவு. 18

காணுணர்வுங் கன்மமுங் கர்த்தாவு மும்மூன்றாய்ப்
பேணுங் குணத்திற் பிரியுமதன்—றேணுறவே
யக்குணஞ்சேர் தன்மை யறவுரைப்ப னாங்கதனை
நிக்குணர்ந்து மன்னுகேள் வேறு. 19

வண்ணச் சரம வகைசேருஞ் ஞானத்துங்
கண்ணே ருயிரொருமைக் காட்சியாற்—றிண்ணா
வேறறவே நோக்குமறிவைச் சத்துவத்திற்
சேரறிவா மென்றே தெளி. 20

வேறுபடு பூதங்கண் மேவுயிரும் வெவ்வேறாய்க்
கூறு படும்வகையிற் கூடுமெனத்—தேறு
மறிவை யிடைக்குணத்தி லாகியவ் வண்ணஞ்
செறிவதென வேயறிநீ தேர்ந்து. 21

ஏதேனு மோர்கருமத் தெல்லாம் பெறலாமென்
றோதே நசைபண்ணி யற்பமாய்—மீதேயோர்
மெய்ம்மை யடையா வெறுமறிவு மிற்குணத்திற்
பொய்ம்மை புனையும் புணர்ந்து. 22

உகப்புவெறுப் பன்றி யுயர்கசையு மற்றே
ரிகத்தனியல் வாமென்று மேவி—யகப்பயனி
லாசைமொழிந் தாங்கியலு மக்கரும முற்குணத்திற்
பேசவரு மேலுயர்த்தி பெற்று. 23

காமநசை தன்னு லகங்கார்க் காழ்ப்பினிற்
றுமருவு மாயாசந் தான்மிக்குச்—சேமமென
நின்றியலு மக்கரும நேர்ந்தே யிடைக்குணத்திற்
சென்றியலு மென்றுரைப்பர் தேர்ந்து. 24

தூக்கத் தொடர்சசி பொருணசைஞ் சூழ்பீடை
யொக்க வியல்வலிதா னொன்றினையுங்—தக்கறியான்
மோகத்தாற் செய்கரும முண்டேற் கடைக்குணத்தின்
மேகத்தா லாகுமே மிக்கு. 25

ஆர்ந்தபய னைசை யதுவிட் டகங்காரந்
தீர்ந்திட னும்முயற்றி சென்றியன்று—சேர்ந்துவரும்
பேரிழவில் வேறுபடாப் பீடுடைய கர்த்தாவாம்
வீறியலுஞ் சத்துவத்தான் மிக்கு. 26

புகழ்விரும்பிப் புன்பயனை வேண்டிப் பொருளை
யிகவவ்விப் பீடையினை மேவித்—தகவென்னுஞ்
சுத்தியுறு துட்களிப்புச் சோகத் துறுங்கர்த்தா
மத்திய மாங்குணத்தான் மற்று. 27

நன்மைத் தகாணறிவு நண்ணான் முயற்றியுறான்
வன்மைசெ சடன்மறத்தின் மன்னுவான்—புன்மைசேர்
மந்தன்சோம் பன்னெடுகை லாதைநினை யுங்கர்த்தா
சந்தத்தாற் றாமதனாந் தான். 28

புந்தியிலுந் திண்மையிலும் பூணுங் குணப்பிரிவால்
வந்திவைதான் மூன்றாம் வகையதனைச்—சிந்தைசூழ்ந்
தெல்லாம் பிரிவறிய யானியம்பக் கேளிதனை
நல்லாய் தனஞ்செயனே நன்கு. 29

துக்க மியல்றமு மல்லறமுங் காரியமு
மிக்க வகாரியமு மேலச்சந்—தக்கவரு
மஞ்சாமை பந்தம்வீ டான்றறியும் புந்திதா
னெஞ்சா முதற்குணத்தா லிங்கு. 30

தன்மமு மற்றைய தன்மமுங் காரியமும்
புன்மைய காரியமும் போக்குத்தா—நன்மையுறக்
காணும் வகையன்றிக் காணலுறும் புத்திதான்
பேணு மிடைக்குணத்தைப் பேர்ந்து. 31

மேவுபொரு ளெல்லாம் விபரீத மாகவே
தாவுமிருள் சேர்ந்து தனஞ்செயனே—யாவதென
வொன்று மதன்மத்தை வேறுணரும் புத்திதான்
சென்று கடைக்குணத்தாஞ் சேர்ந்து. 32

உண்மையினு னெஞ்சை யுயிர்புலன்க ளூற்றசெயல்
வண்மையறி யோகத்து மன்னியவருந் திண்மையினு
லுற்றே தரிக்கு முயர்திருதி பார்த்தனே
யற்றே முதற்குணத்த தாம். 33

தன்மகா மார்த்தங்க டன்னையே யாதினுற்
புன்மைசேர் தன்பயனுற் புந்தித்து—வன்மைசேர்
சங்க முடனே தரிக்கின்ற னத்திருதி
யங்க விடைக்குணத்த தாம். 34

மன்னு முறக்கம் பயஞ்சோகம வாட்டமதந்
துன்னுமிவை யித்தனையுந் துன்மதியான்—மன்னி
யிடைவிடா தேமருவு மித்திருதி பார்த்தா
கடையிலா குங்குணத்தின் காழ்ப்பு. 35

தானமர்ந்து சேர்சுகந்தான் றன்குணத்தான் மூன்றுவ
யானபடி கேணீ யமர்விசையா—லூனமற | கை
மிக்கதனிற் சீலத்தான் மெய்யே யுகப்பெய்தித்
துக்கமுடி வுஞ்செறியுஞ் சூழ்ந்து. 16

எது முதல்விடம்போ லின்னுது பின்னதுதான்
மீது வளர்ந்தமுத மேயொக்கு—மோதுமுயிர்ப்
புந்தித் தெளிவுதரும் பொற்பார் சுகமதுதான்
முந்தித் திகழ்குணத்தின் மொய்ம்பு. 37

மூளும் பொறிபுலனுன் முன்னமுதம் போலாகி
மீளும் பொழுதில் விடம்போலே—நாளுங்
கொடுநிரையத் தேவீழ்க்கக் கூட்டுஞ் சுகந்தா
னடுத்திகழு மக்குணத்தி னட்பு. 38

தோன்றுழியிற் றுய்ப்பிற் றுளங்கா வுயிர்மயக்கி
யூன்றுறக்க முண்மடிவோர்ப் பின்மையா—லேன்றுவரு
மோகச் சுகமதுதா்ன் முக்குணத்திற் பிற்குணத்த
தாகப் புகன்று ரறிந்த 39

பூமிமிசை மானிடரிற் பொன்னுலகின் மன்னுவா
னமிமையோர் தம்மி லமர்ந்தொருவர்—தாமியலு
முன்னைப் பிரகிருதி மூளுந்த முக்குணங்க
டன்னைப் பிரிந்ததிலைத் தான். 40

மாமறையோர் மன்னவர்கள் வைசியர்கள் சூத்திரர்க
ளாமனிசர்க் காகி யமர்தருமே—தாமருவுந்
தன்மை யமர்குணத்தின் சார்வுடனே வேறுபடு
நன்மை யமரு நயந்து. 41

சமந்தமஞ் சார்ந்த தவந்தன் னமர்ந்தசுத்தி
நமர்ந்த பொறைசெவ்வை ஞான—மமர்ந்த
விறையையறி வுண்மையுணர் விக்கரும மாகு
மறையவர்தந் தன்மை மதர். 42

சௌரியமு மிக்கொளியுந் தற்றுணிவுந் தன்சமத்தும்
வைரியமர் நாணமை வாய்ந்தகொடை—சீரியனு
மொக்கரிய மிக்குமது போர்க்கரசர் தந்தன்மை
தக்க கருமமாஞ் சார்ந்து. 43

காமண் விளைப்பதுவுங் காலியவை காப்பதுவும்
வாணியமும் வைசியர்க்கு வாய்த்ததொழில்—பேணியவர்
மூவர்க்கு மாளாய் முயலுமதே சூத்திரர்க்கு
மேவப் படுந்தொழிலா மிக்கு. 44

தந்தங் கருமத்துச் சார்ந்தே தருமபயன்
வந்தடைய லாகு மனிசர்க்குச்—சந்தமுடன்
றன்கரும நின்றொருவன் றன்சித்திச் சார்வதனை
நன்கமாக் கேளினி நயந்து. 45

எவன்பாற் பூதங்க ளெல்லாம் பிறந்தியலு
மேவன்று னிங்க ளிடைப்பரம்பு—மேவியே
யாங்கவனைத் தன்கருமத் தாலே யருச்சித்தே
யோங்கவவன் சித்தி யுறும். 46

தன்கரும மல்குணத்தைச் சார்ந்திடினு மிக்கியன்ற
வன்கரும மானவது மற்றொன்றி—னன்கதுவாந்
தன்மைசேர் கன்மத்துத் தக்கியல்வான் சார்துயரட
புன்மைசா ரான்போய்ப் புறத்து. 47

கூடப் பிறந்த கருமங் குறையுறினும்
வீடப் படாது விகல்விசையா—பீடுற்ற
வெல்லா முயற்சியையு மேய்ந்தெரியத் தூமம்போற்
பொல்லாங்கு சூழும் புகுந்து. 48

எங்குந் துவக்கின்றி யேயுமனஞ் செயித்துப்
பொங்கு நசையில்லாப் போதத்தா—னங்குத்
தனையமர் சன்னியாசஞ் சார்வதனான் மேவும்
வினையகன்ற மேலாம் வியப்பு. 49

செவ்வியுறுந் த்யானத்தின் சித்தியினைச் சேர்ந்தவனெ
வ்வாறு தான்பிரம மெய்துவ—னவ்வாறு
சேர்ந்த வதினிலையாஞ் சித்தி யதுசுருக்க
லார்ந்தெனது பானீ யறி. 50

கோதறுசீர்ப் புத்தியுடன் கூடித்தன் றிண்மையான்
மீதியலு நெஞ்சை நிகவடக்கித்—தீதமரு
மோசை முதற்பொருள்க ளுள்ளுறவிட் டொன்றிவரு
மாசை வெறுப்பவையு மற்று. 51

தக்கதனி யாமிடத்துச் சார்ந்தறிவு தான்சிறிதுண்
டொக்கவுரை காயநெஞ் சுள்ளொடுக்கி—மிக்கமர்ந்தே
யென்றுந் தியானமாம் யோகஞ்சேர்ந் தெவ்விடத்து
மொன்று நசைவிடுத லுற்று. 52

ஆங்காரம் வன்மை யதிற்செருக்குக் காமமுடன்
றீங்கார் வெகுளிதான் சேர்சுற்றந்—தேங்காது
நீந்து மமதை நெகிழ்ந்தே நிகழ்சாந்தி
னாய்ந்தபிர மத்தனும் வந்து. 53

தொன்மைப் பிரமவுயிர் தோன்றமன நிற்றெளிந்து
புன்மைப் பலசோகம் பூணைசையின்—றன்மையவித்
தெப்பொருட்கு மொத்தென் பாலேய்ந்தபரா பத்தியினைத்
தப்பறவே சேருஞ் சமைந்து. 54

என்னுருவேன் மற் றெவ்வளவி னுண்மையிரு
வாவுறுமெ னென்னை யறிவனுதான்—மேவநிகழ்
பத்தியான் மெய்யுணர்ந்தே பண்பா லெனைப்பின்னை
முத்தியால் வந்தடையு முற்று. 55

பற்றிக் கருமங்க ளெல்லா மருவியெனைப்
பற்றிப் பயின்றென்றும் பார்த்தியல்வா—னற்றமற
மேவு மெனதருளால் மிக்கடையு மற்சமற
மோவுதலி லாப்பதத்தை யுற்று. 56

நெஞ்சாற் கருமமெல்லா நேராக வென்னிடைவைத்
தெஞ்சாம லெற்பரனா யென்னாளுந்—துஞ்சாத
புத்தியோ கத்தைப் புணர்ந்து பொருவிலென்றன்
பத்தியோ கம்பெறநீ பார்த்த. 57

என்னை நினைந்தநீ யென்றுமித் துற்கங்க
டன்னிகிரி தென்னருளாற் றாண்கடத்தி—பின்னிதனை
யாங்காரத் தாலே யமர்ந்துநீ கேளாயேற்
றுங்காதிய கேநசித்தி தான். 58

ஓங்குமகங் காரத்தி லூற்றே யுயர்சமர
மீங்குமுய லேனென் றிருத்தியே—லாங்குநிறை
மேவுந் துணிவதுவு மெய்யன்று தன்மையுனை
யேவுஞ் சமரத்தி லேய்ந்து. 59

தன்மையமர் தன்கருமந் தன்றாற் பிணிப்புண்டு
நன்மை யமர்ந்தவமர் நாணிநீ—யுன்மருவு
மோகத்தால் மீண்டிடினு மூண்டே யவசனாய்
வேகத்தாற் செய்வுதிநீ யிக்கு. 60

ஈச னவனொருவ னெல்லா ரிதையமாந்
தேச மதினிற்குஞ் சீர்விசையா—பாசமுட
னெல்லா வுயிர்களையு மாயையினு லேதிரிக்க
வல்லா னியந்திரத்தில் வைத்து. 61

அந்தவவன் றன்னையே யானாத வன்சரணைச்
சந்த முடனடைநீ தார்விசையா—முந்தவவன்
றன்னருளான் மேலான சாந்தியையுஞ் சாயாத
வன்பதமும் நீபெறுதி வாய்ந்து. 62

இவ்வாறு ஞானமுனக் கிங்கே யெழில்மறையிற்
செவ்வா மறைப்பொருளைச் செப்பினேன்—னெவ்வாறு
தன்னியல்லை யாராய்ந்து சாய்ந்தனை, யிச்சித்தாய்
பின்னியல்வாற் செய்நீ நிகழ்ந்து. 63

இன்ன மறைப்பொருள்கட் கெல்லா மிகமேலா
மென்னமருஞ் சொல்லி னிறுதிகேள்—முன்னமரு
நிட்டன் றிடனென்று நித்தா லுனக்கிதமாப்
பட்டதனைச் சொல்வன் பரிந்து. 64

என்னை மனனம்பண் ணென்பத்த னாகியே
யென்னை யருச்சி யெனைவணங்கு—என்னையே
மேவுதிநீ யெய்யுனக்கு நிக்கறுதி சொன்னேனு
னேவுதலற் றென்னுகப்பா லுறு. 65

எல்லா வறங்களையு மிங்கறவிட் டென்னையே
நல்லார் சரணமா நண்ணியிடு—தொல்லாரும்
பாவங்க ணின்றன்னைப் பரிவிடு விப்பனுன்
றாவந் தனையொழிநீ தான். 66

இப்பொருளை யில்லாத் தவத்தார்க்கு மென்னிடையின்
மெய்ப்பொருளாம்பத்தியிலாவிணர்க்குஞ்—செகப்படவே
யிச்சையுடன் கேளார்க்கு மென்னைப் பொருதார்க்கு
மச்சமுற நீயுரையே லாகை. 67

இத்தகையின் மேலா மறைப்பொருளை யேவனென்றன்
பத்தரிடை நின்று பரிந்துரைக்கு—மத்தகையோ
னன்பாற் பரமமாம் பத்திசெய்தி யையமற
வின்பா லெனையடையு மேய்ந்து. 68

மானிடரி லாங்கவனின் மற்றொருவ னென்னுகப்பிற்
றனியல்வு மிக்கவன் றனில்லை—மேனிசழு
மெக்காலு மேதினியி லில்லையா மென்னுகப்பில்
தக்கார்வ மிக்கினியோன் றான். 69

நாமிருவர் நின்றியம்பு நல்லறஞ்சே ரிக்கதை
பாமருவி யோதும் பரிவனைத்—தாமருவு
நெஞ்சறிவா மெச்சத்தா னேயே யிறைஞ்சினனென்
றெஞ்சலற யான்மதிப்ப னிங்கு. 70

சேர்ந்த சிரத்தையினைச் சேரா தசூயையினை
யார்ந்திதனைக் கேட்குநா ளவனுந்—தீர்ந்தது பா
ரற்றே யறிவெய்தி மன்படையோர் தங்கூட்டம்
பெற்றே மகிழும் பெருந்த 71

பார்த்தனே நின்னொருமை பற்றியாஞ் சித்தத்தாற்
சீர்க்கவிது கேட்டுச் சிறந்தாயோ—பேர்த்துன்னை
மோகத்தைச் செய்மாய முற்றுங் கழிந்ததே
போகத்தைச் சேர்ப்பான் புணர்ந்து. 72

என்றிறையோன் சொல்ல வெழில்விசையன் செப்புரு
னின்றியலு மோகம்போ யெய்ந்துமதி—நின்றநா
னுன்னருளினான் மயக்கமொன்றின்றிச்சென்றியல்வன்
சொன்னதெல்லாஞ் செய்வன் றுணிந்து. 73

இவ்வண்ணம் மாயனுக்கு மேந்துயர்சீர்ப் பார்த்தனுக்கு
மெய்வண்ணம் வார்த்தை விளைந்தபடி—செய்வண்ண
நீண்டேநான் கேட்டேனிவ் வற்புதத்தை யிவ்வுடலிற்
பூண்டே மயிரெறியாம பூண்டு 74

ோர் வியாதன் றிருவருளான் மிக்குயர்ந்து | மைக்
ோர் மறைப்பொருளா மியோகத்தைப்—பேரான
கண்ணனவன் றானே கருதத்தோ னுரைத்தருள
வெண்ணமுடன் கேட்டே னிங்கு. 75

மன்னவா கேசவனும் பாண்டவனும் வார்த்தையினை ச
சொன்னவா நானினையுந் தோறெல்லா—மின்னவா
றென்னவொண்ணு தற்புதமாயேல்கின் றபுண்ணியமாய்
பன்னவுகப் பாவன் பயின்று. 76

ஆங்குமிக வற்புதமா மண்ணல் வடிவினையு
நீங்குநினை தோறு மெழுவியப்பா—யோங்கு
முகப்புமிகு மேன்மேலு முற்றென் றுரைத்தான்
மிகப்புகழ்சேர் சஞ்சயன்றான் மிக்கு. 77

எவ்விடத்தான் யோகத்துக் கீசனாங் கண்ணன்று
எவ்விடத்தான் வில்லேந் தெழில்விசய—னவ்விடத்தே
வாய்ந்த திருவிசையம் வாழ்வுவள நீதியிட
மேய்ந்தனவென் றேமதிப்பன் யான். 78

தன்மைக் கருமந் தருகுலத்தின் றூய்மையுட
னன்மை பயில்சரா சன்கறிய—தொன்மைப்
பரமனருள் கீதைப் பதினெட்டா மோத்தாகுஞ்
சரமமுறைத் தோத்திரத்து தான்.

உடலுயிரின் றன்மை யுறுஞானத்தின் றன்மை
யிடரிலெழி லீசன்ற னேற்றந்—திடவசுரர்
தேவ ரியல்புதனைச் சேர்கருமஞ் சார்ந்தமர்வு
மாவனவின் றேறத் தமர்ந்து.

பின்னுரை.

தூயகரு மங்களினூற் சத்வமிக வுண்டாக்கி
மேயவுணர் வாலுயிரி னீறறிந்து—மாயனிடை
முத்தியுறுஞ் சிந்தை முயலாசை முன்பணிவாற்
பத்தியுறல் கீதைப் பயன். 1

எவ்வறமுஞ் சொல்லி யிறுவாஞ் சுலோகத்தாற்
செவ்வறமாந் தன்சரணாச் செப்புதலா—லவ்வறத்துந்
தான்றுணையா மாயன் றனித்துத் தனையளிக்கும்
வான்றுணையா மென்றிருத்தல் வாய்ப்பு. 2

நெஞ்சுட் கலந்தென்னை நேர்நினைத்த நூலிட்டுச்
செஞ்சுடர்சேர் தாற்பரிய தீபத்தாற்—பஞ்சவர்தந்
தேர்ப்பாகன் கீதைச் சிறந்தபொருள் காட்டினே
னோர்ப்பாரு நன்றே யினிது. 3

யாய னருள்கீதை மன்னு பொருடன்னைத்
தூய பெரும்பூதூர்த் தோன்முனிதன்—மேய
தகையான் மணவாள மாமுனிவன் சொன்னான்
றொகையாரும் வெண்பாச் சுருக்கு. 4

சொட்டை மணவாளத் தூய்முனிவன் சொற்செய்த
சட்ட மருவுந் தமிழ்ப்பாவால்—கட்டெழில்சேர்க்
கோமா னருள்கீதை கூறும் பொருளுணர்வார்
சீமா னடிசேர்வர் சென்று. 5

பகவத்கீதைவெண்பா.

குறிப்புரை.

அத்யாயம் 13.

க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞ விபாகயோகம்.

1. இந்த சரீரம—நான் தேவன், நான் மனிதன், நான் பருத்தவன், நான் இளைத்தவன் என்பதாகப் போக்தாவான ஆத்மாவோடு வேற்றுமையில்லாமல் ஒன்றுபட்டுத் தோன்றுகின்ற இந்தசரீரத்தை. இகல் விசயா—வெற்றியையுடைய அர்ச்சுனா. கேத்திரம் என்று—(சரீரத்திலும் வேறானதாய்ப் போக்தாவாயிருக்கின்ற ஆத்மாவின் போகத்துக்காக ஏற்பட்ட) க்ஷேத்திரம் என்பதாக. கேத்திரம்—க்ஷேத்ரம். இதனை நடு

கறிவான் க்ஷேத்ரஜ்ஞனென்று—'இதை நான் அறிகிறேன்' என்று எவன் அறிகின்றானோ அவன் (அறியப்படுவதான சரீரத்திலும் வேறாய் அறியுமவனாயிருக்கின்ற க்ஷேத்திரஜ்ஞனென்பதாக. உயிரென்றவனை ஆங்கறிவார்—ஆத்மாவின் உண்மைத்தன்மையை யறிந்தோர்கள்.

2. சீர்த்த—சீர்மையையுடைய. இவையிரண்டும் மற்றறியும் இந்த அறிவு—சரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் வெவ்வேறு பிரித்து அறிவதோடு அவையிரண்டும் எனக்கு சரீரமாய் இருப்பதுமல்லாமல் என்னுடைய ஸ்வரூபங்கள் என்று அறிகின்ற இந்த அறிவானது. நவையில் அறிவு—குற்றமற்ற ஞானம்.

3. விகற்பு—விகாரம். இவன்—க்ஷேத்திரக்ஞன். சுருக்கத்து—சுருக்கமாக.

4. போத முனிவர்—ஞானிகளான பராசரர் முதலிய ருஷிகள். விவிதம்—பல்வேறு பிரிவாக.

5. பூதங்கள்—க்ஷேத்திரத்தை யுண்டாக்குந் திரவியங்களான பிரதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்கிற மஹாபூதங்கள். பூதாதி—பூதங்களுக்கு ஆதியான அஹங்காரம். புத்தி—புத்தியென்கிற மஹான். பிரகிருதி—அவ்யக்தமென்னப்படுகின்ற பிரகிருதி. இந்தி

யம் பதினொன்று—(வாய், கை, கால், ஆஸநம், உபஸ்த்தம் என்கிற கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும்; செவி, மெய், கண், நா, மூக்கு என்கிற ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும்; மனம் ஒன்றுமாக) இந்திரியங்கள் பதினொன்று. இந்தியம்—இந்திரியம். புலன் ஐந்து—சத்தம், பரிசம் உருவம், ரஸம், கந்தம் என்கிற இந்திரிய விஷயங்களான இவை. தூச்சு—க்ஷேத்திரம். "தூச்சிலிருந்து துயர்கூரா மாண்பினிதே" யென்றதுகாண்க. இருப்பு ஆகும்—ஆதாரம் ஆகும். (இதனால் பிரகிருதியாதியாக பிரிதிவீ யீறாகவுள்ள பொருள்களினாலாக்கப்பட்டு, இந்திரியங்களுக்கு ஆதாரமாய், இச்சை சினம், இன்பம் துன்பம், என்று வேறுபட்டுப் பூதங்களின் தொகையாய்ச் சேதனனுடைய சுகதுக்க நுகர்ச்சிக்கு ஆதரமாயுள்ளதே பயனாகவுடையதுதான் க்ஷேத்திரமெனப்படும் என்று கூறியதென்க.)

7. மானத்தின மாறு நிலை—அமானித்வம்; அதாவது உயர்ந்த ஜனங்களைத் திரஸ்காரஞ் செய்யாமை. டம்பத்தின் மாறுநிலை—இவன் தார்மிகன் என்று பிறர் தன்னைப் புகழவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினோடு தருமானுஷ்டானஞ் செய்யாமை. கொலையின் மாறுநிலை—பிறருக்கு ஹிம்ஸை புரியாமை. பொறை—பொறுமையுடைமை. அதாவது பிறரால் தான் பீடிக்கப்பட்டா

லும் சித்தவிகாரமடையாமை. செவ்வை—ஒழுக்கம். அதாவது, பிறர் விஷயத்தில் திரிகரணங்களும் ஒப்ப ஒழுகுதல். குருவின்பால் நணுகல்—ஆத்ம ஞானத்தை யுபதேசித்த ஆசாரியனை யடுத்துப் பணிந்து நிற்றல். சுத்தி—தூய்மை; அதாவது, ஆத்ம ஞானத்துக்கும், அதன் ஸாதனத்துக்கும் வேண்டியதாய்ச்சாஸ்திரத்திற் கூறிய மனோவாக்குக் காயங்களுக்குண்டான யோக்கியதையை யுடைமை. துணிவுடைமை—திடனுடைமை: அதாவது, அத்யாத்ம சாஸ்திரத்திற்கூறிய பொருள்களி னிடத்தில் கலங்காத உறுதியுடைமை. மனத்தைச் செறுப்பு—மனத்தை நீக்கல்; அதாவது, ஆத்ம ஸ்வ ரூபத்தை யொழிந்த இதர விஷயங்களில் போகாமல் மனத்தை நிவர்த்தி செய்கை.

8. ஆங்காரமற்றொழிதல்—தேஹமேயாத்மாவென் கின்ற அபிமானம் ஒழிதலும், அப்படியே தனதல்லாத எல்லாப்பொருள்களினிடத்தும் தனது என்கின்ற அபி மானமொழிதலும். செரை—கிழத்தனம். புன்மை— சிறுமை. இதனை யுணர்தலாவது—சரீரம் இருக்கிற வரையில் பிறப்பு, இறப்பு, கிழத்தனம், நோய், துக்கம் என்கிற இந்த தோஷங்கள் ஒருபோதும் ஒழிக்கப் போகாதென்று உணர்தல்.

9. நின்ற நசை அறுதல்—ஆத்மாவையொழிந்தவைகளின்மீது நின்ற பற்றையொழித்தல். புதல்வர் தாரம் மனை ஒன்றும் மனம் அங்கு ஒழிவித்தல்—பிள்ளை, மனைவி, வீடு இவைகளின்மீது பற்றுவைத்த மனதைத் தவிர்த்தல். என்றுஞ் சமன் ஆர்ந்தே இருத்தல் உகப்பு வெறுப்பாம் பொருள்கள்சேர்ந்து வரலில் தெளிந்து—இஷ்டமாய் ஸந்தோஷிக்கத் தக்கதும் அனிஷ்டமாய் வெறுக்கத் தக்கதுமாகிய பொருள்கள் கலந்துவரும் விஷயத்தில் இவை ஸங்கல்பத்தால் வருவனவென்று தெளிந்து மாறுபடாது இரண்டையும் சமமாகப்பொருந்தியிருத்தல்.

10. என்பால்—ஸர்வேச்வரனான என்னிடத்தில். அனபாரும் பத்தி யமர்வுறுதல்—அன்போடுகூடிய பக்தியைப் பொருந்தியிருத்தல். தனி இடத்திற்சார்தல்—ஜனங்களில்லாத பிரதேசத்தில் வாழ்தல். ஜனங்குழுவு கண்டால்—ஜனங்கள் கூடியிருக்குமிடத்தைக் கண்டால். நனி உகப்புச் சேராநலம்—மிகுதியும் விருப்பம் பொருந்தாத நலத்தையுடைமை.

11. ஆருயிரின் மேலறிவிலாய்ந்தென்று நின்றமர்வு—ஆத்மஞானத்தில் எப்போதும் நிஷ்டையுடைமை. தத்துவத்தின் நீடறிவு—தத்துவ ஞானத்தைத்தரும்பய

பெருமையுறச் சிந்திக்கை. சீருடைய மெய்ஞ்ஞான மாம்—இவைகளே சிறப்புடையதான மெய்ஞ்ஞான மாகும்.

12. இவ்வறிவா லெய்து முயிர்தன்னை யீங்குரைக் கேன்—(முன் 7-வது செய்யுளிற்கூறிய) அமானித்வந் தொடக்கமான ஸாதனங்களால் அடையவேண்டுவ தான பிரத்யக் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை [அதாவது ஜீவஸ்வரூபத்தை] இப்போது சொல்லுகிறேன். நல் அமுதம் எய்தலாம்—பிறப்பு இறப்பு முதலிய பிரகிருதி தர்மத்தைக்கடந்த அமிர்தமென்கின்ற ஆத்மாவைப்பெற லாம். ஆதியிலது—ஆதியில்லாதது. எற்பரமாய்—எனக்கு ஆட்பட்டதாய். ஆன்ற பிரமமாய்—பெரிதான குணத்தோடு கூடினதாய்; அதாவது தேகத்தின் வேறா னதாய் அத்தேக முதலியவற்றால் அளவிடவொண்ணாத தாய். இலது உண்டென்று உரைப்பது இல்—(காரிய காரணமாகிற இந்த இருநிலைமையுமில்லாத தாகை யால்) இதன் ஸ்வரூபம் அஸத் என்றாவது அல்லது ஸத் என்றாவது உரைப்பது ஸாத்யமில்லை.

13. அப்பொருளின் தன்மை—அந்தப் பரிசுத்த ஆத்ம ஸ்வரூபமானது. எல்லாப்பக்கங்களிலுங் கை கால்களையுடையது. [அதாவது கைகால்களாற்செய்யக்

கூடிய காரியத்தைச செய்யக்கூடியதென்பதாம்.] அப்படியே எல்லாப்பக்கங்களிலும் கண், தலை, முகம் இவற்றையுடையது. எங்கும காதுகளையுடையது. மேலும் உலகிலுள்ள எல்லாப்பொருள்களையும் வியாபித்துக்கொண்டிருப்பது.

14. எல்லாப் புலனியல்வும் எய்ந்து—எல்லா இந்திரிய வியாபாரங்களும் பொருந்தி. எல்லாப் புலனியல்வு மில்லையாய்—எல்லா இந்திரிய வியாபாரங்களும இல்லாததாய். தத்து அற்று—[தேவாதி சரீரங்களில் ஒட்டு இல்லாமலே. எல்லாந் தரிக்கும்—தேவாதிஸகல சரீரங்களையும் தரித்துக்கொண்டிருக்கும். குணம் மூன்றின்றி அதனை மிக துய்க்கும் ஸத்வம் முதலான மூக்குணங்களு மில்லாததாயினும் ஸத்வம்முதலான குணங்களைத் திறமைமிகப் புஜிக்கும்.

15. பூதங்களுக்குட் புறம்புமாய்—பிருதிவி முதலிய பூதங்களைவிட்டுச் சரீரமின்றி வெளியிலுள்ளதாய். மீதங்கு இயல்வதுமாய்—அப்பூதங்களுக்குள்ளும் இருப்பதாய். நுண்ணிமையினுன் மிகவும் நோக்கரிதாய்—அதிக ஸூக்ஷ்ம மாகையால் தேகத்தைக்காட்டிலும் வேறுனதொன்றென்று நோக்குதற்குக் கூடாததாய். தூரத்தும் அருகும் ஆம்—(அமாநித்வம் ஆதியான குண

ங்களையின்றி அவற்றிற்கு மாறான குணங்களையுடைய வர்கட்கு அவர்கள் தேகத்திலிருந்துகொண்டே) தூரத்திலிருப்பதாய் (அந்த நற்குணங்களைப் பொருந்தியவர்களுக்கு) அருகிலிருப்பதாயும் ஆகும்.

16. வேறுபாடு அற்ற அது—பிரிவினையில்லாத அந்த ஆத்ம வஸ்துவானது. வேறுபாடு உற்றதுபோன் மிக்கிருக்கும்—இவன் தேவன், இவன் மனிதன் என்று தேவாதி ரூபமாய்ப் பிரிக்கப்பட்டதுபோல மிகத் தோற்றிக்கொண்டு நிற்கும். அது கூறுபாடு உற்றபொருள் தான் பரிக்கும் உண்ணும் உண்டாக்குமென அறியத்தக்கது—அவ்வாத்ம வஸ்துவானது சரீரமாகச் சேர்ந்திருக்கின்ற பிருதிவி முதலிய கூறுபாட்டையுடைய பூதங்களைப் பரிக்கும்: அப்படியே பூதஸம்பந்தமானவைகளைக் கிரகிக்கும்; அப்படி கிரகிக்கப்பட்டு வேறுஉருவமாய் மாறுபடுகின்ற அன்னம் முதலியவைகளையும் உண்டாக்கும் என்று அறியத்தக்கது.

17. சோதிகளின் சோதியாய்—தீபம், சூரியன், இரத்தினம் முதலியவைகட்கும் ஒளியைத்தரும் சோதி வடிவானதாய். தொக்க தமமீது பரமென்னும் உரை மேவியதாய்—சூழ்ந்துள்ள தமஸ்ஸு என்கின்ற சூக்ஷ்மப் பிரகிருதியைக் காட்டிலும் புறம்பானதென்று சொல்

லப்படுவதாய். போதமெனை—ஞானமே வடிவானதென்று. யாவர்க்கும் ஊனமற உள்ளிருக்கும்—மனிதர் முதலான எல்லார்க்கும் மாசகல ஹிருதயத்தில் நிலைபெற்றிருக்கும்.

18. க்ஷேத்திரமும்—க்ஷேத்திரத்தின் உண்மையையும ஞானத்து இயல்வகையும்—க்ஷேத்திரத்தைக் காட்டிலும் வேறான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பெறும் ஞானத்தின் உண்மை வகையையும். மெய்ப்படியாம ஞேய வியப்பதுவும்—க்ஷேத்திரஜ்ஞனுடைய உண்மையான தன்மையையும். ஈதறிந்து—மேற்கூறிய உண்மையை யறிந்த. என் மயமும்—என் ஸ்பாவத்தை [அதாவது ஸம்ஸாரத்துக்கு உட்படாமையை] அடையும்படியான நிலைக்கு வருவான்.

19. சித்தும் அசித்தும் அநாதியெனச் சிந்தி—பிரகிருதியும் புருஷனும் அநாதிகாலமாய்க் கலந்துகொண்டே வருகின்றனவென்று நீ அறிவாயாக. அத்தில்—பிரகிருதியில். விகாரம்—இச்சை த்வேஷம் முதலிய விகாரங்கள். அணிகுணங்கள் -அமாநித்வம் முதலிய நற்குணங்கள். விகாரம் பந்தமுறும் வித்தாகும்: அணிகுணங்கள் பந்தமொழி வித்தாகும் என்க.

20. காரிய காரணங்கள் கர்த்தா இயற்றுமிடத்து எயபிரகிருதி எதுவாம்—காரியமான சரீரமும், காரண

மான ஞானேந்திரிய மனஸ்ஸுக்களும் கர்த்தாவாய் நின்று ஒன்றைச் செய்யுமிடத்தில் பொருந்திய பிரகிருதிதான் காரணமாய் ஏற்படுகின்றது. சுகந்துக்கம் புசிக்குந் தொடர்பதனில்—சுகதுக்கங்களை யனுபவிக்கிற ஸம்பந்தத்தில். ஒக்கவரும் புருடன் ஏதுவாம்—பிரகிருதியோடு கலந்துவருகின்ற புருஷன் காரணமாகின்றான்.

21. வாய்ந்த பிரகிருதி நின்ற புருஷன்—பூர்வபூர்வமான பிரகிருதியின் விகாரங்களான தேவர் மனுஷ்யர் முதலிய யோனி விசேஷங்களில் இருந்த இப்புருஷன். அதில் எய்ந்த—அந்த யோனிகளாற் பொருந்திய. சதசத்தாம் யோனிகளில் நல்லதும் கெட்டதுமான யோனிகளில்.

22. கண்டு எய்ந்து இசைவான்—உபதிருஷ்டாவாகவும் அநுமந்தாவாகவும் இருக்கிறான். உபதிருஷ்டா—கூடிப்பார்ப்பவன். அனுமந்தா—செய்யச் சம்மதிப்பவன். அவ்வுடம்பு தாங்கி யதிற்றுய்ப்பான்—தேஹத்தைப் பரித்து அதனுல்வரும் இன்பதுன்பங்களை யனுபவிக்கிறான். பேரீசன்—மஹேசுவரன். பரமவான்மா—பரமாத்மா.

23. அசித்து—பிரகிருதி. அந்தக் குணங்களுடன் ஆய்ந்தறிவான்—இனிச்சொல்லப்போகும் ஸத்வம் முதலிய குணங்களோடு பிரித்து அறிபவன்.

25. அவ்வாறறியார்—ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்துக்கு ஸாதனங்களான கர்மயோகாதிகளை யனுஷ்டித்தறிய அதிகாரமில்லாத சிலர். அறிவார்பால்—தத்துவந்தெரிந்த ஞானிகளிடத்தில். பவத்தைக் கடப்பார்—மரணாதிகளை யொழிப்பார்கள்.

26. நின்று இயலும் இந்தப்பொருள்—ஸ்தாவர ஜங்கமமான இந்தப் பிராணிகள். சித்தும் அசித்தும் சேர்ந்து புணர்ப்பதனால்—சேதநாசேதனங்களினுடைய சேர்க்கையினால், இயல்வது—உண்டாவது.

27. அத்துப் பரமேசனாகி—அந்தந்த தேஹம் இந்திரியம் மனம் இவைகளைக் குறித்துப் பரமேசுவரனாகி.

28. எவ்விடத்துந்தான் இறையாய்—தேவர் முதலான எல்லாச் சரீரங்களிலும் அவற்றிற்கு ஆதாரமாயும் ஆள்பவனுயுமிருக்கும் பதியாய். ஒத்தியல்வதா அறிவான்—(தேவாதிகள் போல் விகாரப்படாமல் ஞானமேவடிவாய்) ஒரே மாதிரியாக இருப்பதாய் அறிபவன். நலியான்—வருத்தப்படுத்தமாட்டான்.

29. 'ஆய்ந்திவனை' யென்றுள்ள தனிச்சீர் 'ஆய்ந்தவ' என்றிருத்தல் நேராகும். அங்ஙனங்கொண்டால், ஆய்ந்த. அகத்தா இவன் எனப்பிரித்து, அகர்த்தாவாயிருக்கின்றான் இந்த ஆத்மா எனப்பொருள்செய்து மூலபாடத்தின் கருத்திற்கு இசையும்படி கொள்ளலாம்.

30. பூதத்த இயல் வேறுபாட்டினையும்—(பிரகிருதி, புருஷன் என்று சொல்லப்படும் இந்த விரண்டு தத்துவங்களாயுள்ள தேவர் முதலிய) ஸகல பூதங்களிலும் தேவத்தன்மை, மானிடத்தன்மை, குறுகியிருத்தல் நீண்டிருத்தல் முதலிய வேறுபாடுகளையும். ஒன்றில் உறுவகையும்—அவ்வேறுபாடுகள் பிரகிருதி யென்னும் ஒரு தத்துவத்தில் மாத்திரம் இருக்கின்றவகையையும். பந்தப்பரப்பும்—அந்தப் பிரகிருதியினின்றும் உண்டாகின்ற புத்திரன் பவுத்திரன் முதலிய பந்தங்களின் விஸ்தாரத்தையும். அடைந்தாம்—அடைந்தவனாவான்.

32. விசும்பு—ஆகாசம். நுட்பத்தால்—சூக்ஷ்மமாயிருப்பதனால்.

33. இரவி—சூரியன். பிரகாசிக்கின்ற உலகத்தை விடப்பிரகாசிக்கப்பண்ணும் சூரியன் விலக்ஷணனாய் விளங்குதல்போல, அறியப்படும் க்ஷேத்திரத்தைவிட

அறிகின்ற க்ஷேத்திரியனான ஆத்மா விலக்ஷணனென்பது இச்செய்யுளின் கருத்து.

34. காயம்—க்ஷேத்திரம். உயிர்—க்ஷேத்திரஜ்ஞன். அறிவாங்கண்ணால்-ஞானக்கண்ணால். வீடு-விடுபடுதல்.

அத்யாயம் 14.

குணத்ரய விபாகயோகம்.

1. மேலறிவு—மேலான ஞானம். அதாவது பிரகிருதி, புருஷ விஷயமாய் அறிந்த எல்லா ஞானத்துக்கும் மேற்பட்டதான ஞானம். மீதமருந்தன்மையினை-ஸம்ஸாரமண்டலத்துக்குப் புறம்பான ஸித்தியை.

2. ஆர்ந்து—அடைந்து. சர்கத்தில்—சிருஷ்டியில்.

3. மிக்க பிரமம்—மஹத்பிரம்மம். எனது அசித்தில்—என்னுடைய பிரகிருதியினிடத்தில். உயிர் கெற்பத்தை யான் சேர்ப்பன்—ஜீவனென்னுங் கருப்பத்தை யான் தரிப்பிக்கிறேன். கேழ்கிளரும் பூதங்கள் உற்பத்தி சேரும்—(பிர்ம்மா முதலாகப் புல்லிறுதியாக

வுள்ள) விளங்கித்தோன்றுகின்ற ஸகல பூதங்களும் உண்டாகின்றன.

4. இந்தப் பிரமமே யோனி—பிர்ம்மமென்கின்ற இந்தப் பிரகிருதிதான் உற்பத்தி ஸ்தானம்.

5. பிரகிருதியுள்ளவையாம்—பிரகிருதியை விட்டுப் பிரியாமலிருக்கின்றவைகளாம். ஆருயிரைத் தேகத் தமரப்பிணிக்கும்—அழிவற்ற ஆத்மாவைச் சரீரத்தில் தானே தங்கும்படி கட்டுப்படுத்தும்.

6. அழுக்கற்று ஆர்தலினால்—நிர்மலமாய் இருக்கையால். சுகத்தில் அறிவில் மன்னு நசைதன்னால்—சுகத்திலும் ஞானத்திலும் பொருந்திய பற்றை யுண்டுபண்ணுவதனால்.

7. ராகம்—ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் ஒன்றுக்கொன்றுண்டான ஆசை. தாகம்—திருஷ்ணை; அதாவது சப்தாதி விஷயங்களெல்லாவற்றிலுமுண்டான வாசை. சங்கம்—ஸங்கம்; அதாவது புத்திரமித்திராதிகளைக் கட்டியணைக்கவேண்டுமென்னுமாசை. தேகி-புருஷன்.

8. மோகம் அளிக்கும்—விபரீதமான ஞானத்தை யுண்டுபண்ணும். ஓராமை—பிரமாதம். சோம்பல்-

ஆலஸ்யம்; அதாவது கர்மத்தைத் தொடங்கிச் செய்யா மலிருக்கை.

9. துவக்கும்—கட்டுப்படுத்தும். ஓர்ப்பின்மை—வஸ்துவையறிய வொண்ணுமை. மைத்தும்—தமோ குணமும்.

10. இம்மூன்று குணங்களுங் கலந்திருப்பனவேயா யினும் ஊழ்வினைக்கும் உணவின் வித்யாஸத்துக்குந் தக்கபடி ஒவ்வொரு குணமும் மற்றை யிரண்டு குணங் களையும் அடக்கித் தான் தலையெடுத்து நிற்குமென்பது இச்செய்யுளின் தாத்பர்யம்.

11. பொறிவாயிலெங்கும்—கண்முதலிய ஸகலமா ன ஞானமார்க்கங்களிலும். உயரும்—தலையெடுத்து நிற்கும்.

12. வீணுழற்றி—பயனின்றி யுழைத்தல். சாயாபுல னெழுச்சி—அடங்காதனவையாய் இந்திரியங்கள் எழு தல். ஆசை-விஷயங்களில் ஆசையுண்டாதல்.

13. ஒன்றில் முயல்வறுதல்—ஒன்றிலும் பிரவ்ருத்தி யுண்டாகாமை. மோகம்—விபரீதஞானம். குருமுதல் வா—குருசிரேஷ்டனே.

14. சத்துவமிக் கோக்கந்தரும்பொழுதில்—ஸத்வ குணமானது விருத்தியான காலத்தில். 'சத்துமிக்கு' என்பதனை சததுவமிக்கு என்று திருத்திக்கொள்க. இருக்கின்றபடியே கொண்டால் சத்து என்பதற்கு ஸத்துவம் என்று பொருள்செய்க. தத்துவத்தின் மேலறிவு சேர்ந்தார்—ஆத்மாவின் உண்மையை நன்றாக அறிந்தவர்கள் கூடியுள்ள.

15. இரசத்துயர்வின் மாய்ந்தவன்—ரஜோகுணம் தலையெடுத்தபொழுது மரித்தவன். தமத்துயர்வில்—தமோகுணந்தலையெடுத்தபொழுது.

16. நின்மலமாம் நற்பயனை—நிர்மல மானதாய்த் துக்க லேசமும் அற்றதாயிருக்கும் பலனை. பிற்குணமென்றது தமோகுணத்தை.

18. மேலடைவர் முற்குணத்தோர்—ஸத்வகுணத்தி விருப்பவர்கள் வரவர மேலான பதவியை யடைவார்கள். [அதாவது ஸம்ஸாரத்தினின்று மோக்ஷத்தை யடைகிறார்கள்.] நடுவோ மூலகிற்றுனிற்பர்—சுவர்க்க லோகத்திலிருக்கப் பெறுவார்கள். பீடழிவர்—நலங் குலைவார்கள்.

19. குணமவற்றில் வேறுபட்ட கத்தாவை—குணங்களைத்தவிர்த்து வேறாகவுள்ள கர்த்தாவை. குணந்தன்

னிற் பரன்—குணங்களுக்குப் பரனாகவிருக்கின்றான். [இயற்கையிலேயே தூயனான ஆத்மா பூர்வகர்மங் காரணமாகவரும் குணஸங்கத்தால் கர்த்தாவாகவிருக்கிறானென்றும், ஆத்மா ஸ்வபாவத்தில் கர்த்தாவல்லனென்றும் எப்பொழுது அறிகிறானோ அப்பொழுது அவன் நமக்கு ஸமமாகின்றானென்பது இப்பாட்டின் கருத்து.]

20. இங்குடலம் மேவியமர் இக்குணங்கள் மூன்றினையும்—சரீரமெடுத்திருக்கும் பொழுதே, சரீராகாரமாய் விகாரப்பட்டிருக்கும் பிரகிருதியினின்று முண்டான இந்த ஸத்துவம் முதலிய குணங்கள் மூன்றையும். மன்னினவன்—ஞானமே வடிவான ஆத்மாவைக் கண்டவன். அமுதஞ்சேரும்—அமிருதமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை யடைவான்.

21. எங்ஙனே—எவ்வித உபாயத்தால். இத்தை—ஸத்வம் முதலிய இக்குணங்களை.

22. ஒளி—பிரகாசம்; இயற்றி—பிரவ்ருத்தி. முனியான்—(இவை ஸத்துவாதி குணகாரியங்கள் என்று நினைத்து அவைகளைப்) பகைக்கமாட்டான்.

23. உதாசீனன்—விரும்பவாவது, வெறுக்கவாவது செய்யாதவன். சேட்டியான்—சேஷ்டியான்.

24. தன்னமர்ந்த—தன்னுள் தானிருப்பவனாய். பழி—நிந்தை.

25. ஒன்னலர்—சத்துருக்கள். செய்முயற்றி யெல்லாஞ்செய்யான்—தான் சரீரத்தை யெடுத்திருப்பதால் வரும் எந்த வியாபாரங்களையுஞ்செய்யத்தொடங்கான்.

26. குணஞ்செற்று—ஒருவராலும் ஒழிக்கப்போகாத இந்த ஸத்வாதி குணங்களைக்கடந்து. பிர்மமாந் தன்மையினை—பிர்ம்ம பாவத்தை யடையும்படியான நிலைமையை.

27. குன்று—அவ்யயமாயிருக்கும். ஒருமை சார் சுகம்—ஏகாந்தத்தால்வரும் இன்பம்.

அத்யாயம் 15.

புருஷோத்தமயோகம்.

1. மீதா முதலாய்—மேற்புறத்தில் வேராய். மிகு சாகை கீழாக—மிகுந்துள்ள கிளைகள் கீழ்ப்புறத்திலுள்ளதாக. உலகாம் உயரரசை—ஸம்ஸாரமென்கின்ற உயர்ந்த அரசமரத்தை. போதாந்தளிர்கள் மறையாக—

உண்டாகின்ற இலைகள் வேதமாக. [எழுலோகங்களுக்கும் மேலாகவிருக்கின்ற நான்முகனை ஆதியாக வுடைமையால், 'மீது முதலாய்' என்றும், பூவுலகில் வாழும் ஸகலமான மனிதர், பசு, மிருகம், பூச்சி, புழு, பக்ஷி, தாவரம் இவைகளை முடிவா யுடைமையால் 'மிகுசாகை கீழாக' என்றுங் கூறியதென்க.]

2. அதுக்கு—அந்த விருக்ஷத்துக்கு. தாழ்வில் குணத்துயருஞ் சார்புலன்கள் சூழ்தளிரா—தாழ்வில்லாத ஸத்வம் முதலிய குணங்களால் மேன்மேலு முயர்கின்ற சப்தம் முதலிய விஷயங்கள் தளிராகக்கொண்டு. [கந்தர்வர், யக்ஷர் என்று மேலும், மனுஷ்யாதி ரூபமாய்க் கீழும் அம்மரத்துக்குப் பலகிளைகள் பரவுகின்றனவென்க.]

3. மூல அரசாரிதனை—நன்றாய் வேரூன்றிய இந்த அரசமரத்தை. அறவாம் வலிசசத்திரங்கொண்டு—பற்றின்மை யென்னுந் திடமான கத்தியைக்கொண்டு.

5. மானம்—தேகமே ஆத்மாவென்கின்ற அபிமானம். நசை—போகத்தில் பற்று. உயிர்த்தன்மை யமர்ந்து—ஆத்மஞானத்தில் ஊன்றிநின்று. ஆசையகன்று—ஸமஸ்த காமங்களையுமொழித்து. இன்பதுன்பவிருமை விட்டு—இன்பம் துன்பம் என்கின்ற இரண்டையும் விட்டு.

மன்பதம்—பெருமைபெற்ற பதத்தை; என்றது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை.

6. உயிர்ச்சோதியினை—ஜோதிரூபமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை. தாமம்—ஜோதி.

7. இவ்வுலகில்—ஜீவலோகத்தில். வசிக்கும்—இருக்கிறான்.

8. இவற்றை வாங்கியேகும்—ஸூக்ஷ்மங்களோடு கூட இவற்றைக் கிரகித்துக்கொண்டு போகிறான். ஈசனவன்—அந்தச் சரீரத்திலுள்ள இந்திரியங்களுக்கெல்லாம் ஈசனாகவிருக்கிறான்.

9. துவக்கு—உடல். சிங்கை—நா. புன்பொருள்களெல்லாம்—சப்தம் முதலிய இழிவான விஷயங்களையெல்லாம்.

10. மன்னியவனை—பொருந்துகின்ற இவ்வாத்மாவை. நாட உணர்வு அழியார்—இந்தவாத்ம வஸ்துவை எந்த நிலையிலும் அறியவல்ல அறிவுகெடாத ஞானிகள். முற்றுணர்வர்—(இது ஞானமே வடிவாயுள்ளதென்றும், தேவத்வ மநுஷ்யத்வாதிகளெல்லாம் சரீரத்தைச்சேர்ந்தவென்றும், இது சரீராதிகளைக் காட்டிலும் வேறாயி

ருப்பதொன்றென்றும்) நன்குருயுணர்வார்கள். மூடரென்றது தேகமே ஆத்மாவென்று பிரமிக்கின்றவர்களை.

11. மன்னு கருமத்து மருவு இயல் யோகியர்கள்—என்னிடத்துப்பொருந்தியபிரபத்தியோடு கர்மயோகம் முதலானவைகளில் யத்னத்தைச் செய்யும் யோகியர்கள். நிறைவின்றி—மனத்தெளிவு இல்லாமல், ஆத்மாவைக்காணும் ஞானம்இல்லாமல். எஞ்சலற—குறைவற.

12. அங்கி—அக்னி. இலகி—விளங்கி. வனப்பு—அழகு.

13. பூதலத்தின் மேவி- பூமியில் ஆவேசித்து. மிடுக்கு— வலிமை.

14. ஒள்ளெரி-வைசுவாநரமென்னும் ஜாடராக்னி. கலவா—கலந்து. வாயுவிரண்டு-பிராணம, அபாநம். அரப்புசிப்பன்—நன்குசப்புஜிக்கின்றேன்.

15. எல்லார் இதயத் திருப்பேன் நான்—(முற்கூறிய சந்திரர் சூரியர் முதலான) எல்லாருடைய ஹிருதயத்திலும் (எல்லாவற்றையும் என் ஸங்கல்பத்தாலே நியமித்துக்கொண்டு) நான் ஆத்மாவா யிருக்கிறேன். [ஸகலமான பிரவ்ருத்தி, நிவிருத்திகளுக்கும் ஏதுவான ஞானமுண்டாவதற்கு ஸ்தானமாகையால் இருதயத்

தைச் சொன்னதென்க] நினைவு-ஸ்மிருதி; அதாவது முன் அனுபவித்த வஸ்துவிஷயமாய் அனுபவ ஜந்ய மான ஸம்ஸ்காரத்தினால் மாத்திரம் பிறப்பதொன்று. அறிவு-ஞானம்; அதாவது-இந்திரியம், லிங்கம், ஆக மம், யோகம் இவைகளாலுண்டாகும் வஸ்து நிச்சயம். நாட்டம்—ஊஹம்; அதாவது இந்தப் பிரமாணம் இப் படி பிரவ்ருத்திக்கத் தக்கதென்று பிரமாண பிரவ்ருத்தி யோக்கியதையின் விஷயமாய் ஸாமக்ரீ முதலானவை களை நிரூபிப்பதினாலுண்டான பிரமாண ஸஹகாரிக் ஞானம். வேத்தியன்-அறியப்படுமவன். ஸூர்யன், வாயு, சந்திரன், இந்திரன் முதலான எல்லார் விஷய மாகவும் சொல்லும் வேதங்களும் அந்த ஸூர்யன் முத லானோர்க்கு அந்தர்யாமியாயிருக்கும் பகவானையே சொல்லுகின்றனவென்று கொள்ளவேண்டு மென்பது பற்றி, "வேதங்கள் யாவைக்கும் வேத்தியன் நான்" என்று கூறப்பட்டதென்க.

16. கரன்—க்ஷரன். அக்கரன்—அக்ஷரன். பூதவுயி ரெல்லாங் கரனும்—(ஜீவ சப்தத்தாலே கூறப்படுவன வாய்ப் பிரமன்முதல் புல்லிறுதியாகவிகாரப்படுதலையே யியல்பாகவுள்ள அசித்தோடு கலந்திருக்கின்ற) பிராணி ஸமூகமெல்லாம் கரனென்று சொல்லப்பட்ட புருஷ னும்.

17. உத்தமனே யாம் புருஷன் அன்னியன்—உத்தமன் என்கின்ற புருஷனே முன்சொன்ன பத்தர், முக்தர் என்கின்ற க்ஷர அக்ஷர புருஷர்களைக்காட்டிலும், வேறுபட்டவன். பரமன்மா வென்றுரைத்தான்—எல்லாச் சுருதிகளிலும் பரமாத்மாவென்று சொல்லப்படுவான். மூன்றுலகம் தரித்து—(அசேதனம், அத்தோடு கலந்த ஜீவன், அதினின்று விடுபட்ட முக்தன் என்று பிரமாணங்களால் அறியப்படும்) மூன்று லோகத்தையும் (ஆத்மாவாய்ப் பிரவேசித்துத்) தரித்து. குன்றாத—அழியாத.

18. க்ஷரனென்னும் ஜீவனைக் கடந்துபோய் அக்ஷரனென்கின்ற முக்த புருஷனைக்காட்டிலும் உத்தமனாக உயர்ந்திருக்கிறேனாதலால் வேதத்திலும் உலகத்திலும் நான் புருஷோத்தமனென்று பிரசித்தனாகவிருக்கிறேனென்பது இச்செய்யுளின் பொழிப்பு. உலகு—என்றது இங்கே மநுவாதி ஸ்மிருதிகளை.

20. மறைப்பொருளை—ரஹஸ்யார்த்தத்தை. அனைத்துஞ்செய்வதனும்—கிருதகிருத்தியனுமாவான். நெறியா—நெறியாக.

அத்யாயம் 16.

தெய்வாஸுர ஸம்பத் விபாகயோகம்.

1. அஞ்சாமை—(இஷ்டந்தவிர்ந்து அனிஷ்டங்கைப் படுவதென்கிற துக்கத்துக்கு ஹேதுவான) பயங்கொள் ளாமலிருக்கை. நெஞ்சு தெளிவு—மனத்தெளிவு; அதா வது, அந்தக்கரணம் ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸுக்களோடு கல வாமலிருக்கை. வாய்ந்தறிவாம் யோகநிலை—பிரகிருதிக் குப்புறம்பான ஆத்ம வஸ்துவைப் பகுத்தறிவதில் நிலை. எஞ்சாத தானம்—குறைவில்லாததானம். அதாவது, நியாயமாய் ஸம்பாதித்த தனத்தை யோ க்கியர்களுக் களிக்கை. தமம்—மனத்தை விஷயங்களி னின்றுந் திரும்பும்படி பழக்குகை. எச்சம்—யக்ஞம்.

2. மெய்ம்மையாவது தான் கண்டது கண்டபடியே பூதங்களுக்கு இதமாகப் பேசுகை. குறளைச்சொல்லா மை—பிறர்க்கு அநர்த்தத்தைத்தரும் வார்த்தையை ஒரு வருக்குச் சொல்லாமை. நாண்—செய்யாததைச் செய்த வில் வெட்கம். பாவுபொருட் சாபலந்தீர் பண்பு— (ஆசைப்படும்படியான) நெருங்கியுள்ள பொருள்களைக் கண்டு சபலப்படாத தன்மை.

3. தேசு—ஒளி. அதாவது துர்ஜனர்களால் திரஸ் கரிக்கப்படாமை. திண்மை—உறுதி. அதாவது மஹாத்

நான ஆபத்திலும் செய்யவேண்டியதைச் செய்தே தீர வேண்டுமென்கிற உறுதி.

4. தன்மமிலா டம்பம்—தர்மமில்லாத வீண் டம்பம்; அதாவது தார்மிகனென்று தன்னைச் சொல்ல வேண்டுமெனக்கருதி யதற்காகத் தர்மத்தை யனுஷ்டிப்பது. தர்மத்தை நோக்கிச் செய்யப்படாமல் கேவலம் டம்பமே பிரதானமாகக் கருதிச் செய்யப்படுவதாகலால் அத்தர்மத்தைத் 'தன்மமிலா டம்பம்' என்று கூறினரெனக. செருக்கு—விஷயங்களை யனுபவிப்பதால (கிருத்திய கிருத்தியங்களில அவிவேகத்தையுண்டாக்கும்) ஸந்தோஷம். துன்மானம்—(தன்னுடைய வித்தை நற்குடிப்பிறப்பு இவைகளுக்குத்) தகாத அபிமானம். செற்றம்—கோபம். நன்மை யறியாமை—பாவாதத்துவஙகளென்ன, கிருத்திய கிருத்தியங்களென்ன இவைகளை அறியாமை. ஆசுரமாம் செல்வஞ் செறிவாருக்கு—அசுரச் செல்வத்தைப் பொருந்துமவருக்கு. [இங்கே அசுரர்களென்றது பகவான் ஆக்ஞையைக் கடந்து செல்பவர்களை யெனக.]

5. தெய்வச்செல்வம் மோக்ஷத்து நாடு உறப்பாம. ஆசுரம் நைவகைசேர் பந்தத்து நாடு உறப்பாம். பார்த்தா! நீ சோகியாதே. எனெனில் நீ தெய்வஸம்பத்தைப் பெற்றுப் பிறந்திருக்கின்றாயெனக.

6. பூதம்—இந்தக் கர்மபூமியில் கர்மஞ்செய்யும் பிராணிகளின் சிருஷ்டியானது. இருவகையாய்ப் போரும்—இரண்டு விதமாயிருக்கும். ஆது—அது; சுட்டு நீண்டது. தெய்வம்—தெய்வசிருஷ்டி.

7. சுவர்க்கம், புத்திரன் பசுமுதலிய அப்யுதயத்துக்கு ஸாதனமான வைதிகதர்மம் இல்லறமென்றும், மோக்ஷஸாதனமான வைதிக தர்மம் துறவறமென்றும் அறிக. மெய்குன்றாத் தூய்மை யென்றது—சாஸ்திரத்திற்சொன்ன வைதிக கர்மாநுஷ்டானத்துக்கு வேண்டிய சரீரசுத்தியை. ஆசாரம் என்றது—ஸந்தியாவந்தனமுதலிய ஆசாரத்தை. வாய்மை—ஸத்யம்; அதாவது அறிந்தபடி பூதங்களுக்கு ஹிதமாகப் பேசுவது. அவர் மாட்டு—அந்த அசுரப்பிறவியை யடைந்தவர்களிடத்தில்.

8. இச்சகத்து மெய்யன்று—(ஸத்யமான பிர்ம்மத்தினின்று முண்டாகிப் பிர்ம்ம ஸ்வரூபமாயிருக்கிற) இப்பிரபஞ்சம் ஸத்தியமன்று. இதற்கோர் நிலையில்லை—(பிர்ம்மமென்கிற ஆதிசேஷனால் தரிக்கப்படுகின்ற) இதற்கு ஒரு ஆதாரமுமில்லை. இதற்கோர் இறை இல்—(ஸத்திய ஸங்கல்பனாய் ஸர்வேசுவரனாயிருக்கின்ற என்னாலாளப்படுகின்ற) இதற்கு ஈசுவரனேயில்லை. என்று பிச்சுரைப்பார்—என்று அறியாமற் பிதற்றுவார்கள்.

9. தன்னறியாது—ஆத்மாவைக்காணமாட்டாமல். தீம்பால்—ஹிம்ஸையால். அடுந்தொழிலராவர்—வதைக்குஞ் செய்கையை யுடையவராவார்.

10. இட்டாத காமத்தை யுன்னி—எட்டாத விஷயங்களிலெல்லாம் ஆசைகொண்டு. அறிவின்றிப் பாவத்தால் இட்டபொருள் வாங்கி—அறிவில்லாமல் பாவத்தால் அந்நியாய ஆர்ஜிதமான பொருளைப் பெற்று. அல்விரதம் சேர்ந்து—சாஸ்திரத்திற் சொல்லப்படாத விரதங்களையெல்லாம் ஏறிட்டுக்கொண்டு. உழல்வர்—வீணுக்கு அலைவார்கள்.

11. காமபோகம் பரமாக்கண்டு—காம போகமே பெரும்பேறாக நினைத்து. ஏமம் இதுவல்லது இலையென்று அறுதி மேவுவர்—புருஷார்த்தம் இதுவன்றி வேறொன்றும் இல்லையென்று தீர்மானங்கொண்டு விடுவார்கள்.

12. காமஞ்சேர் ஆக்கை சதங்களாற் கட்டுண்டு—ஆசையென்கின்ற பாசங்கள் பலவற்றால் கட்டுப்பட்டு. கைவளர்ந்து—அதிகரித்து. அநியாய அத்தத்தை—அக்கிரமமான திரவியத்தை.

14. இறைவன் நான்—நான் ஈசுவரன். போகி—ஸுகி. சித்தன்—ஸ்வதஸ்ஸித்தமாயிருப்பவன். எவன்—எவன்.

15. யெசிப்பேன்—யாகஞ்செய்வேன். கொடுப்பேன்—தானஞ்செய்வேன். நனி யுகப்பேன்—அதனால் மிகவும் ஸந்தோஷிப்பேன். மோகஞ்சார்ந்தவர்கள்—அக்ஞானங்கொண்டவர்கள். நாறுநெஞ்சு ஓடி—அநேக விதமான மனக்கவலை கொண்டவர்களாய். கொலைந்து—மரித்து.

16. தம்மைத்தாம் சம்மதிப்பார்—தங்களைத்தாங்களே புகழ்ந்துகொள்வார்கள். தாம் முயலார்—கல்வி, செல்வம், குடிப்பிறப்பு இவைகளால் தங்களைக் குறைவற்றவர்களாக நினைத்துக்கொண்டு யாதொரு வியாபாரமுஞ் செய்யமாட்டார்கள். சேமவிதி சேராது யசிப்பர்—சாஸ்திரத்திற் சொன்ன நல்ல விதியை யனுஷ்டிக்காமல் வேறுவிதமாக யாகஞ்செய்வார்கள்.

17. ஆங்காரம்-(ஒருவருடைய அபேக்ஷையில்லாமல் நானே ஸர்வமும் செய்கிறேன் என்று) அகங்காரமும், வன்மை—(நானே எதையுஞ் செய்யவல்லேன் என்று) வலிமையும், செருக்கு-(இப்படியெல்லாமிருக்கிற எனக்குச் சமமாய் ஒருவனுமில்லையென்று) கொழுப்பும், காமம்—(எனக்கு எல்லாங்கிடைக்குமென்று) விருப்பும், தீங்கார் குரோதம்—(எனக்கு யாராகிலும் தீங்கு நினைத்தால் அவர்களை அதஞ்செய்வேனென்று) தீமை

தங்கிய கோபமும், சேர்ந்த அவர்—சேர்ந்த அவர்கள். தம் பிறர்கள் தேகத்துச் சார்ந்தவெனை—தம்முடைய தேகத்திலும், பிறருடைய தேகத்திலுமிருந்துகொண்டு ஸகலமும்செய்விக்கின்ற ஈசுவரனை என்னை. அருயைச் சுடரால்—அழுக்காறென்னுந் தீயினால். வெறுப்பார்—பகைப்பார்கள்.

18. உழலும் இப்பவத்தில் - (பிறப்பு. இறப்பு, என்று) மாறி மாறிப்புரண்டுவருகின்ற ஸம்ஸாரத்தில். ஆசுரமாம் யோனியவை தன்னிடையே என்றும் எய்தத் தள்ளுவேன்—அசுர யோனிகளில் தானே எப்போதும் பிறக்கும்படி தள்ளிவிடுவேன். [அந்தந்தப் பிறப்புக் கிடைக்கும்படியான காரியத்தைச் செய்யும்படி அவர்களுக்கு நானே புத்தியைத் தருவேன் என்றபடி.]

20. காமம், குரோதம், லோபம என்னும இம்மூன்றும் அசுரஸ்வபாவமென்னும் பெரியநரகத்துக்குவாசல்களாகப் பொருந்தியிருக்கின்றன. இவைகள ஆத்மாவுக்கு ஈனமான நாசத்தைச செய்பவைகள். ஆதலால் அர்ச்சுனா! நீ இவற்றால்வரும் அனர்த்தத்தை அதிவிரைவில் கடிந்து விலக்கு என்பது இச்செய்யுளின் கருத்து.

21. தன் நன்மை யாசரிக்கத் தன்மைப்பரகதியாம் இந்நன்மை சேரும்—ஆத்மாவுக்கு நன்மையைசசெய்ய

6

அதனால் தன்தன்மையான பரகதியென்கிற இந்த நன்மையையும் அடைவான். [என்றால், என்னையறிந்து எனக்கனுகூலமான யத்தனங்களைச் செய்து பிறகு என்னையே பரகதியாக அடைவானென்பதாம்.]

22. இட்டம—இஷ்டம். சேரான் சுகம்—இகத்தில் யாதொரு சுகத்தையும் அடையமாட்டான். சாஸ்திர விதியை விட்டுத் தன்னிஷ்டமான வழியில் நடப்பவன் ஒருவித ஸித்தியையும் அடையமாட்டான். இம்மையில் அவனுக்கு ஸௌக்யம் கிடையாது. மறுமையில் பரகதியாகிற மோக்ஷமும் அவனுக்கு இல்லை, என்பது இச்செய்யுளின் தாத்பர்யம்.

23. மன்னிச் செயுமதுவும்—கைக்கொண்டு செய்யத்தக்கதும். மற்றதுவும்—செய்யத்தகாததும். அறிவுதன்னில்—அறிகிற விஷயத்தில். விதானம்—விதிக்கப்படுவது. இயல்—செய்.

அத்யாயம் 17.

சிரத்தாத்ரய விபாக யோகம்.

1. ஓவா—நீங்காத. இருப்பேது—நிஷ்டையென்ன? [சாஸ்திர முறைதவறிச் சிரத்தையோடு யாகஞ்செய்ப

வர்களின் ஸ்திதியென்ன, ஸத்த்வத்திலா, ரஜஸ்ஸிலா, தமஸ்ஸிலா? என்றபடி.]

2. ஐயன்—கண்ணன். மெய்யமருந் தன்மையால்—சரீரத்தினது தன்மையினால். [தன்மையாவது பழைய வாஸனையின்படி அந்தந்த வஸ்துக்களிலுண்டாகும் ருசி. எதில் ருசி பிறக்கின்றதோ அதன்பால் சிரத்தையுமுண்டாகின்றது. இது என் இஷ்டத்தைக் கைகூடச் செய்யும் என்ற நம்பிக்கையால் ஸாதனத்திலுண்டாகுந் த்வரை சிரத்தையெனப்படும். வாஸனை, ருசி, சிரத்தை ஆகிய இம்மூன்றும் குணங்களின் ஸம்பந்தத்தாலுண்டாகும் ஆத்ம தர்மங்களாம் என்று அறிக.]

3. நெஞ்சுக்கு அனுகுணமாய்—உள்ளத்துக்குத் தக்கபடி. [அந்தக்கரணம் எவ்விதமான குணத்தோடு சேர்ந்திருக்கின்றதோ அந்தந்தக் குணவிஷயமாகவே சிரத்தையுமுண்டாகுமென்பதாம்.] சிரத்தையுருவாம் புருஷன்—புருஷன் சிரத்தையின் விகாரமாக விருக்கின்றான்.

4. சத்துவத்தர் அமரர் சார்வு—சத்துவகுணம் விஞ்சியிருப்பவர்கள் தேவர்களை யாராதிப்பார்கள். மத்தியத்தர்—இடைக்குணத்தவரான ராஜஸர்கள். புன்மைத் தமோ குணத்தர் பூதம் பிரேதகணந்தன்னைச் சமைந்த

அணைவர்—அற்பமான தாமஸகுணத்தை யுடையவர்கள் பூதகணங்களையும் பிரேதகணங்களையும் விரும்பி ஆராதிப்பார்கள்.

5, 6. டம்பம், அஹங்காரம், காமம், ராகம் என்பவற்றோடு கூடி சாஸ்திரத்தில் சொல்லாத தவம் முதலியவற்றைக் கோரமாய்த் தீங்காகுந் திண்மை செறிந்து செய்யத்தொடங்கி, அதனால் சரீரத்திலுள்ள பிருதிவி முதலிய பூதஸமூகத்தையும் வருத்தி நின்று, அச்சரீரத்தினுள் ஜீவனாகப்பொருந்தியிருக்கின்ற என்னையும் பற்றின்றி மிகவும யார் வருத்துகினறார்களோ அவர்கள அசுர நிச்சயமுள்ள பாபிஷ்டர்கள் என்று நீ அறிவாய் என்பது இவ்விரண்டு செய்யுட்களின் தாத்பர்யம்.

7. ஊண்—உணவு. எச்சம்—யாகம். எய்ந்த தவம்—பொருந்திய தவம். உகப்பாம்—பிரீதியாம். ஆஹாரம், யாகம், தவம், தானம் இவைகளுக்கு ஸத்வமுதலிய குணங்களின் சேர்க்கைக்குத்தக்கபடி யுண்டாகும் பேதத்தைச் சொல்லுகிறேன். கேள் என்பது கருத்தாகக் கொள்க.

8. வாணாள்—வாழ்நாளையும், அதாவது ஆயுஸ்ஸையும், மனந்தெளிவு—மனத்தின் நைர்ம்மல்யத்தையும் அதாவது ஞானத்தையும், வலி—பலத்தையும், நோயா

மை—ஆரோக்யத்தையும், சுகம்—ஸுகத்தையும், உகப்பை—பகவத் பிரீதியையும், பொங்குவித்து—விருத்தி செய்து. மனோஹரமாய்—மனத்திற்கினியதாய்.

9. காழ்த்து—காரமுள்ளதாகி. கைக்கொதித்து—அதிக உஷ்ணப்பட்டு. கடுகாய்—தீக்ஷ்ணமாய். அழல் விளைத்து—தாபத்தையுண்டுபண்ணி. சூழ்க்கும்—விருத்திபண்ணும்.

10. காலங்கழிந்து—நாட்பட்டு. இரதங்கழிந்து—ரஸமெல்லாங் கெட்டுப்போய். துர்க்கந்தித்து—கெட்ட நாற்றமுடையதாகி. எச்சிலாய்—பெரியவர்களைத் தவிர மற்றவர்களால் புஜிக்கப்பட்டுச் சேஷமானதாய். அமுதுக்காகாத—போஜனத்துக்கு அர்ஹமில்லாத.

11. அதில் பயனை வேண்டாது—அதிற் பலனை யபேக்ஷியாமல். வேத விதி மேவி—வேதத்திற் சொன்ன விதியை யனுஷ்டித்து. முதற்குணத்தில்—ஸத்வ குணத்தில்.

12. பயன் நினைந்து—பலனை யபேக்ஷித்து. பரதர் தலைவா—பரதகுல சிரேஷ்டனே. அர்ச்சுனனே. இடைக்குணத்தது—ராஜஸயாகம்.

13. விதியற்று—நல்லொழுக்கமுடைய வித்வான்களான பிராமணோத்தமர்களால் விதிக்கப்படாமல், அவியற்று—அன்னதானம் முதலியவை செய்யப்படாமல். மந்திரம்விட்டு—மந்திர லோபமாய். தக்கணை—தக்ஷிணை. கோலும்—செய்யப்படுவதாகும்.

14. காயம—சரீரம். சொலவு சொல்; செலவு என்பது போன்ற தொழிற்பெயர்.

15. மிகவுணர்ந்தோர்—பண்டிதர்கள். மெய்ம்மை—சரீரசுத்தி, அதாவது தீர்த்த ஸ்நாநமுதலியவைகளைச் செய்தல். காயத் தவம—சரீர த் த.மாம.

16. அஞ்சாமை—பிறர் அஞ்சாத விதமாய், அதாவது பிறருக்கு மனவருத்த முண்டாகாத விதமாய். மெய்—உண்மை. உகப்பு—பிரியம். இதம்—ஹிதம். எஞ்சாத—குறையாத

17. மனந்தெளிதல்—மனம் தெளிவடைதல், அதாவது சின முதலியவை யற்றிருக்கை. நன்கறிதல்—பிறருக்கு க்ஷேமமுண்டாவதை யறிந்து அதைச்செய்வதில் ஆசை கொண்டிருக்கை. வாயுமையை மீட்டல்—வாக்கைப் பேசவொட்டாமல் அடக்குகை. நினைவு மனஞ்சோர நிறுத்தல்—மனோவியாபாரத்தைத் தியானிக்கப்

படும் விஷயத்தில் தானே நிறுத்துகை. இனமியல்வு சேராத தூய்மை—ஆத்மாவை யொழிந்த இதர விஷயங்களில் சிந்தை போதலில்லாத தூய்மையையுடைமை. சித்தத்துச் சேர்தவமென்று—மனத்தைப்பற்றிய தவமென்பதாக.

18. ஆர்வம் உயர்ந்து—பகவானுக்கு ஆராதனமென்பதாக அன்பு மேலிட்டு. பயனை யுள்ளொழித்து—பலத்தில் மனமின்றி. உய்யுமவர்—உஜ்ஜீவிக்கவல்ல பெரியோர்கள்.

19. நலம் நினைந்து—பலத்தை யபேக்ஷித்து. கொண்டாடி நன்கு இறைஞ்ச—தன்னைக்கண்டு பிறர் ஸந்தோஷித்துக்கொண்டாடி நன்றாக நமஸ்காராதிகள் செய்யவேண்டுமென்று. நில்லாது—சாசுவதமாயிராது. சலித்து மாய்ந்து அறும்—சலிப்புற்று அழிந்து ஒழியும். பீடுறமே யெய்ந்த தவம் என்றார். ஸ்வர்க்காதிகளை யிச்சித்துச் செய்யும் தவம் என்றற்கு.

20. பீடை—துன்பம். பிறர்கேடுகூட—பிறர்க்குந் துன்பம் உண்டாக. கடைக்குணம்—தாமஸகுணம்.

21. வரும்பாது என்பதனை விரும்பாது என்றுதிருத்திக்கொள்க. இடம் காலம் நலங்கொள்பவனைத்

தேறி—தகுந்த இடைத்தையும், தகுந்த காலத்தையும், தகுந்த பாத்திரத்தையும் நன்கு தெரிந்து.

22. நீண்டு உபகாரங்கொளவும்—பிரதிபிரயோஜனத்தைப் பெறுவதற்காகவும். புன்பொருள்கள்—கெட்ட திரவியத்தை; அதாவது அநியாய ஆர்ஜிதமான பொருள்களை. இடைக்குணம்—ராஜஸகுணம்.

23. ஆசின்மை பாராது—குற்றமின்மையைப் பாராமல், அதாவது கால்கழுவுதல் முதலிய உபசாரத்தைக் கவனியாமல். அவமதித்து—அவமரியாதை செய்து. மீதரிப்பது—அதிகமாகப் பொருந்துவது. பிற்குணம்—தாமஸகுணம்.

25. ஆதலால் பிராமணர்களுக்கு, ஓமென்றுரைத்தே யாகம், தானம், தவம் முதலியவைகளெல்லாம் வேதஞ்சொல்லும் விதியின் பிரகாரம் நடக்கும் என்க.

26. முத்தி நினைந்து—மோக்ஷத்தை யபேக்ஷித்து. 'மெத்தென்றுரைக்குந்தரம்' என்பதனை 'தத்தென்றுரைக்குந்தரம்' எனத்திருத்திக்கொள்க. யாம் கண்ட இரண்டுபிரதிகளிலும் 'மெத்தென்றுரைக்குந்தரம்' என்றே காணப்பட்டமையால் மூலபாடத்தைமாற்றவில்லை. எனினும், பொருள் இனிது காணப்படாமையோடு

மோனை நயமுஞ் சிதைதலால் யாம்கொண்டபடி 'தத்தென்றுரைக்குந்தாம்' என்று கொள்ளுதல் நலமாம்.

27. உண்மையிலும் - இருக்குந்தன்மையிலும். ஒண்மையிலும்—ஸாதுத்தன்மையிலும். மால்—இந்திரன். விஷ்ணு என்றுரைத்தல் சிறவாது.

29. விருப்பமின்றி—சிரத்தையில்லாமல். ஓமம்—ஹோமம். தான்சத்தாய் என்பதனைத் தானசத்தாயென்று திருத்திக்கொள்க. மாணெறி வழியாகா—மோக்ஷத்தையடைய வழியாகமாட்டா. சாயத்தின் நன்காகா—ஸம்ஸாரத்திலும் நன்மையாகமாட்டா.

அத்யாயம் 18.

மோக்ஷோபதேச யோகம்.

1. சன்யாசம் - ஸந்யாஸ சப்தத்திலும். தியாகத்தில்—தியாகமென்கின்ற சப்தத்திலும். பிறிவு—பிரிவு, அதாவது வேறுபாட்டையும். "பிறியார் பிறிவேதென்னும் பெரியோய் தகவோ வென்னும்" என்னும் இக்கல்வியிற் பெரியார் வாக்கிலும் பிறிவு என்றசொல்பிரயோகிக்கப்பட்டிருத்தலை யறிக. ஒருமை—ஐக்கியம்.

2. காமக்கருமங்கள் கைவிடுதல்—காமியகருமங்களை அறவே கைவிட்டு விடுதலை. எக்கருமப்பேறும் இகழ்வு—நித்தியம், நைமித்திகம் என்கிற எல்லாக் கர்மங்களினுடைய பலனையும் யபேக்ஷியாது விடுதலை. தியாகமெனச்சொல்வர்—தியாகமென்று சொல்லுவார்கள். [இங்கே சாஸ்திரோக்தமான த்யாகம், காம்யகர்மங்களைச் சுத்தமாய்க் கைவிடுகையென்றும், ஸர்வ கர்மங்களிலும் பலாபேக்ஷையற்றிருக்கையென்றும் விவாதத்தைக்காட்டத் தொடங்கினவர், ஓரிடத்தில் ஸந்நியாஸ சப்தத்தையும் மற்றோரிடத்தில் த்யாக சப்தத்தையும் பிரயோகித்தார். இதனால் த்யாக ஸந்யாஸ சப்தங்களுக்குப் பொருள் ஒன்றேயென்று அங்கீகரிக்கப்பட்டதாகத்தெரிகிறது.]

3. எதம்போல் கன்மம் இகழப்படும் என்றுபோதா சிலருரைப்பர்—கபிலமதஸ்தர்களும், அந்த மதத்தையனுஸரித்த சில வைதிகர்களும யக்ஞம் முதலிய கர்மங்கள் ராகம் முதலிய தோஷங்களைப்போல் பந்தஹேதுவாகையால் மோக்ஷார்த்தியானவனால் கைவிடப்படுமென்று சொல்வார்கள். எச்சந் தவந் தானம் ஈங்கு இகழ்வது அல்லவெனா—யக்ஞந் தவந் தானம் கைவிடத்தக்கதன்றென்று.

4. அறுதி—நிச்சயம். [தியாகம் மூன்றுவகைப்படும்; பலத்யாகம், கர்மத்யாகம், கர்த்தாத்யாகம் என. கர்மத்

தால்வரும் சுவர்க்கம் முதலிய பலம் எனக்குவேண்டா வென்பது பலத்யாகம்; என்பயனுக்காக இந்தக்கர்மம் என்னால்செய்யப்பட்டது என்கிற அபிமானத்தை யொழிக்கை கர்மத்யாகம்; ஸர்வேசுவரனே கர்த்தா வெனபதைத்தெரிந்து தான் கர்த்தாவல்லனென்று மதிக்கை கர்த்தாத்யாகம்.]

5. அவை - அந்த யக்ஞ தவம் தானமுதலிய வர்ணாசிரமத்தைச் சேர்ந்த கர்மங்களெல்லாம். அறிவினர்க்கும் பாவனமாம்—மனனசீலர்களான ஞானிகட்கும் பரிசுத்த கரங்களாம். [என்றால், வாழ்நாளுள்ளவரைக்கும் உபாஸனஞ்செய்கின்ற மோக்ஷார்த்திகளுக்கு உபாஸனத்தைக் கைபுகுதவொட்டாமல் விரோதிக்கின்ற பழையகர்மங்களைப் போக்குமவைகளென்பது கருத்து.]

6. இக்கருமமான இவை என கருமமெனலிக்கு அமரும் சங்கம் பிகுபயன்கள் ஒக்க விடுத்து—(இப்படி உபாஸகர்களுக்குப் பரிசுத்திகரங்களாகையால் உபாஸனம்போல) இந்த யக்ஞயாகாதி கர்மங்களான இவைகள் என் ஆராதன கர்மங்களென்று நினைத்து அக்கர்மங்களினிடத்திற் பொருந்திய மிகுந்த பற்றையும் பலன்களையும் ஒருங்கே விடுத்து. ஆய்ந்த அறுதி—நிச்சயமான தீர்மானம்.

7. நியதமாம் இந்தக் கருமங்கள்—நித்திய நைமித்திகங்களான மஹாயக்ஞாதிகள். விடவொண்ணாது—விடக்கூடாது. இவற்றை—ஞானத்தை விருத்திபண்ணித்தருகின்ற இக்கர்மங்களை. மோகத்தால் தான் விடுதல்—(இவை கட்டுப்படுத்துமவைகளென்று) அக்ஞானத்தால் விட்டுவிடுவது. [அக்ஞானம தமஸின் காரியமாகையால் தமோகுணத்தால் வருவது என்றுரென்க.] அக்ஞானமாவது—ஞானத்துக்கு விரோதியான விபரீதஞானம். [சரீரத்தை யக்ஞ சேஷத்தால் வளர்த்து வந்தால் அது நல்ல ஞானத்தையுண்டாக்கும். அப்படி யக்ஞ சேஷமல்லாதவைகளாலே சரீரத்தை வளர்த்தால் அது விபரீத ஞானத்தை யுண்டுபண்ணும்; பிர்ம்ம ஸாக்ஷாத்காரரூபமான ஞானம் ஆஹார சுத்தியைப்பொருத்தது. ஆகையால் மஹாயக்ஞம் முதலிய நித்ய நைமித்திககர்மம் பிரயாணமளவும் பிரம்ம ஞானத்துக்காக வேண்டியிருக்கிறபடியால் விடலாகாது என்றுரென்க.]

8. துக்கமெனெ—(கர்மமானது பரம்பரையாக மோக்ஷத்தை ஸாதிக்குமாயினும்) துக்கரூபமான திரவிய ஸம்பாதனத்தாலே ஸாதிக்கவேண்டியதாயிருக்கின்றதென்று. கன்மத்தை—மஹாயக்ஞந் தொடக்கமான ஆச்ஸிரம கர்மத்தை. உடல்வருத்தம்—காயகிலேசத்தா

லும், மிக்க பயத்தால்—(மனத்திற்கு வருத்தத்தையுண்டு பண்ணுமென்று) பயத்தாலும். செய்யாவிட்டவன்—செய்யாமல் விட்டவன். வாய்ந்த இடைக்குணத்தான்—ரஜோ குணத்தால் வந்த யாகத்தைச் செய்தவனாகின்றான். அப்பயனும் எய்த அறிவுபெறான்—அத்தியாகத்தின் பயனைப்பொருந்திய ஞானநிஷ்டையை யடையமாட்டான்.

9. நியதக் கருமத்தை—நித்திய நைமித்திகமான வர்ணாசிரம கர்மங்களை. நேர்ந்து—எம்பெருமானுடைய ஆராதனரூபமென்று அறிந்து. இயல்வென்று—அவற்றைச்செய்வதே பயனென்று கருதி. சங்கம்—எனது என்கின்ற பற்றையும். பயன்—கர்மப்பயனையும். துறப்பார் தியாகம்—கைவிடுவாரது தியாகமானது. முற்குணத்ததாம்—ஸாத்விகமானதாம்.

10. தீவினையில் நல்வினையில் வெறுப்பு சங்கமவை ஒவி இருப்பு எய்தும்—தீயகருமத்தில் வெறுப்பும் நல்வினையில் பற்றுமாகிய இவற்றை விட்டு இருப்பான். [தீவினையென்றது இங்கே அனிஷ்டபலத்தைத் தருங் கர்மத்தை. நல்வினை யென்றது சுவர்க்கம், புத்திரன், பசு, அன்னம் முதலிய பலத்தைத் தருங்கர்மத்தை. எந்தக்கருமத்திலும் எனது என்கின்ற அபிமானமில்லாமையாலும், பிரம்மத்தை யொழிந்த ஏனைய பலன்களைக்

கைவிட்டமையாலும், நான் செய்தேன் என்கின்ற கர்த்திருத்வத்தை விட்டமையாலும் அவைகளைச் செய்யுமிடத்தில் விருப்பு வெறுப்புக்களிரண்டுஞ் செய்யமாட்டானென்க. இங்கே அனிஷ்டபலத்தைத் தரும் கர்மமாவது. தன்னாலும் அறியப்படாமல் செய்யப்பட்ட பாபகர்மமாம்.]

11. நன்றும்படி துறந்தானென்று—சாஸ்திரங்களிற் சொன்னபடி நன்கு துறந்த தியாகியென்று. [தேகத்தைத் தரிப்பதற்காகப் புசித்தல், பானஞ்செய்தல், முதலிய கர்மங்களும் மற்றும் அதைச்சேர்ந்த கர்மங்களும் ஒழிக்கப்போகாமையால் அதற்காக மகாயக்ஞம் முதலிய அனுஷ்டானமும் ஒழிக்கப்போகாது என்பது பற்றிக், 'கருமமெலாங் கைவிடுதலரிதாகும்' என்றாரென்க.]

12. நன்றும்—சுவர்க்காதிகளான நற்பலம் என்றும். தீதும—நரகாதிகளான அனிஷ்டபலம் என்றும், கலந்து நண்ணும் பலம்—புத்திரன், பசு என்கிற இப்படிப்பட்ட நன்றுந் தீதுங்கலந்த பலமென்றும், பலமூன்றாய்—பலன்கள் மூன்று விதமாய், துறவாது உடன்சென்றார்க்கு—கர்த்திருத்வத்தையும், எனதென்கிறஅபிமானத்தையும், கருமப்பயனையும் கைவிடாமற்செல்பவர்கட்கு. கருமத்தில் ஒன்றில்—கருமானுஷ்டானத்தில் பொருந்

தினால், ஒன்றும்—உடனே பலிக்கின்றது. ஒருமைப் படத் துறந்தார்க்கு—கர்த்திருத்வாதிகளை யொருங்கே கைவிட்டவருக்கு, பயன்சாரா—இப்பயன்கள் உண்டாக மாட்டா. 'பலமூன்றுப் பொனறும்' என்றிருப்பதனை பலமூன்று—மொன்றும் எனத்திருத்திக்கொள்க. இங்ஙனம் கொள்ளாவிடின் நன்கு பொருள்படாமையோடு மோனையுமில்லாது போமென்க.

13. ஆரணம்—வேதம். அறிதி—அறிவாயாக. ஐவகை சேர் காரணங்கள்—ஐந்துவகைப்பட்ட காரணங்கள்.

14. உடல்—(மகா பூதங்களின் தொகையான) சரீரம். உயிராங் கர்த்தா—கர்த்தாவென்கிற ஜீவாத்மா. கரணம்—வாக்குமுதலிய ஆறுகரணங்கள். ஒற்கமிலா—அடக்கமில்லாத. சேட்டைபல—நாநாவித சேஷ்டைகளையுடைய, பஞ்சமம—(பிராணம், அபாநம், வியாநம், உதாநம், ஸமாநம் என்று) ஐந்து வாயுக்கள். தெய்வ இறை—அந்தர்யாமியான பரமாத்மா.

15. காயத்தால், வாக்கால், மனந்தன்னால்—காயம் வாக்கு, மனம் என்கின்ற முக்கரணங்களாலும், நல்வினைக்கும் தீவினைக்கும் சாஸ்திரத்தில் விஹித்தமான தும் நிஷித்தமான துமான எல்லா நல்வினை தீவினைகளுக்கும். இவை ஐந்தும்—சரீரம், ஜீவாத்மா, கரணம,

வாயு, பரமாத்மா வென்னும் இவையைந்தும், ஏதுவாம்—காரணமாம். [என்றால்—சரீராதிகரண ஸகிதனைக் கொண்டு பரமாத்மா கர்த்தாவாகின்றானென்று தாத்பர்யம்.]

16. ஈசனால்—பரமாத்மாவின் அனுமதியினால். வெறுஞ்சீவனை—(பரமாத்மாவை முன்னிட்டுக்கொண்டல்லது) ஒன்றுஞ்செய்ய சக்தியற்ற ஜீவாத்மாவை. தன்மதி—தர்ப்பத்தி.

18. அறிவு—செய்யவேண்டுங் கர்மத்தையறியும் ஞானம். அறியப்படுங் கன்மம்—செய்யவேண்டுவதாக அறியப்படுங்கர்மம். அறிவான்—அதையறியுமவன். விதிமூன்றாகும்—என்று கர்ம விதியானது மூன்று வகைப்பட்டதாகும். [என்றால், அறிவு, அறியப்படுமது, அறியுமது என்று இம்மூன்றுடன் கூடியது ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய கர்மங்களின் விதியென்பதாம்.]

19. காண் உணர்வும்—செய்யவேண்டுங் கர்மத்தையறியும் ஞானமும், கர்மமும்—செய்யப்படுங்கர்மமும். கர்த்தாவும்—அதை யனுஷ்டிப்பவனும் ஆக இம்மூன்றும். மும்மூன்றாய்ப் பேறுங்குணத்திற்பிரியும்—ஒவ்வொன்றும் மூன்று விதமாய் ஸத்வாதிகுணங்களுக்குத் தக்கபடி பிரிவுடையதாகும்.

20. வண்ணாச்சிரமம—இனவெதுகை. வண்ணாச்சிரமமென்றும்பாடம். சேறறிவு—ஸாரமான அறிவு, அதாவது உத்தமமான ஞானம். 'சேறுபடுமலர்' எனச்சிந்தாமணியிலும், 'சேதனமென்னுமச் சேறகத் தின்மையாற்—கோதென்று கொள்ளாதாங் கூற்று.' என நாலடியாரிலும் சேறு என்னுஞ்சொல இப்பொருட்டாய் வருதலையறிக. ஸார க்ஷேத்திரம் சேறையென வழங்கப்படுதலுங் காண்க. 'சேரறிவு' எனக்கொள்ளின் எதுகை நயமில்லையாம். பிராம்மணனென்றும, க்ஷத்திரியனென்றும், பிரம்மசாரியென்றும, கிரஹஸ்தனென்றும் இப்படி நானாவிதமாய்ப் பிரிக்கப்பட்டுக் கர்மாதி காரியங்களாயிருக்கிற ஸகல பூதங்களிலும் ஆத்மாவென்னும் பொருள், பிராம்மணாதி பேதங்களுக்குத் தக்கபடிபிரிக்கப்படாமல், ஞானமே வடிவாயும், அழிவற்றதாயும, பலனைப்பெறுவதற்குத் தகாததாயும் இருக்கிறதென்று எந்த ஞானம் அறிகின்றதோ அது ஸாத்விகஞானமாமென்று தெளிவாயாக. என்பது இச்செய்யுளின் தாத்பர்யம்.

21. உயிரும் வெவ்வேறாய்க் கூடுமென—ஆத்மாக்களும் வெவ்வேறாய்ப் பிரிக்கப்பட்டுப் பலன்களை யனுபவிப்பதற்கு யோக்கியமானவைகளாய்ப் பொருந்துமென்பதாக.

22. ஏதேனும் ஓர் கருமத்து—பிரேதம், பூதம் முத லியவைகளை யாராதிப்பதற்காகச் செய்யும் ஏதாவது ஒரு கருமத்தை. எல்லாம் பெறலாமென்று—ஸகல பலன்களையும் அடையலாமென்று. ஆதே நசை பண் ணி—அதையே நம்பிக்கொண்டு. மெய்ம்மை யடையா வெறு மறிவு—உண்மையில்லாத அதாவது பொய்யான வெற்றறிவை.

23. உகப்பு வெறுப்பன்றி யுயர்நசையுமற்றே—(தன் வருணாசிரமங்களுக்குத் தக்கபடி நான்செய்தேனெ ன்ற) அபிமானமில்லாமலும், (பிறருக்குண்டான கீர்த் தியில்) த்வேஷமில்லாமலும். (தனக்குக் கீர்த்தியுண் டாக வேண்டுமென்ற) மிக்க ஆசையில்லாமலும். பய னில் ஆசையொழிந்து—பலத்தில் அபேக்ஷையின்றி.

24. காம நசை தன்னால்—பலத்தையடைய வேண் டுமென்ற இச்சையினால். ஆயாசம்—சிரமம். [வெகு கஷ்டமாயிருக்கிற இந்தக்காரியம் என்னால் செய்யப் படுகிறது என்ற அபிமானத்தோடு செய்யப்படுங் கர்ம ம் ராஜஸமென்னப்படுமென்பதாம்.]

25. துக்கத்தொடர்ச்சி—கர்மஞ் செய்யும்பொழுது உண்டாகும் துக்க பரம்பரையையும், பொருள் நாசம்— பொருட்செலவையும், பீடை—பிராணி ஹிம்ஸையை

யும், இயல்வலி—கருமத்தை முடிக்கும்படியான ஸாமர்த்தியத்தையும், ஒன்றினையுந் தக்கறியான்—ஒன்றையுந் தக்கபடி பாராதவன். மோகத்தால்—அஞ்ஞானத்தால், பாமபுருஷன் செய்கிறுன என்ற ஞானமில்லாமல்.

26. ஆர்ந்தபயன் ஆசையது விட்டு—பொருந்திய பலனிடத்தில் பற்றைவிட்டு, ஆங்காரந் தீர்ந்து—செய்கிறேனென்ற அபிமானமுமில்லாமல். திடனுய் முயற்றி சென்றியன்று—தைரியமுடையவனுய் உத்ஸாஹத்தோடுகூடி. தைரியம்—இடுக்கணழியாமை, அதாவது கருமஞ்செய்யதொடங்கியது முதல் முடியுமளவும் நேரிடுந் துக்கத்தை யனுபவித்தல். உத்ஸாஹமாவது—பிரயத்தன ஸஹிதமான மனத்துடன் கூடியிருத்தல். சேர்ந்துவரும் பேர் இழவில்—கைகூடிவருவதிலும், பெரிய நஷ்டம் வருவதிலும். [யுத்தமுதலிய கருமத்திலும் அதற்காகச்செய்யும் பொருள்தேடல் முதலிய கருமத்திலும் ஸித்தியுண்டானுலும் உண்டாகாவிட்டாலும்.] பீடுடைய கர்த்தா—பெருமையையுடைய கர்த்தா. இங்கே பீடு என்றது சித்தவிகாரமடையாமையை.

27. புகழ்விரும்பி—கீர்த்தியை யிச்சித்து, புன்பயனை வேண்டி—அற்பமான கர்மபலனை யபேக்ஷித்து, பொருளை வவ்வி—செலவுபண்ணவேண்டிய பொருளைச் செலவிடாமல் இறுகப்பிடித்து, பீடையினை மேவி—

வருத்தத்தையடைந்த. சுத்தியுறுதா—ஆசாரமில்லாமல், உட்களிப்பு சோகத்து உறுங்கர்த்தா—யுத்தமுதலிய கர்மங்களாலுண்டாகும் ஸித்தியிலும், அஸித்தியிலும் மனசசந்தோஷமும் துக்கமுங்கொண்டாடுங் கர்த்தா வானவன்.

28. நன்மைத் தகான்—சாஸ்திரோக்தமான கர்ம த்தைச் செய்யத்தகுந்த யோக்கியதையற்றவனும். அறிவு நண்ணான்—கல்வியறிவு பொருந்தாதவனும். முயற்றியுறான்—முயற்சியில்லாதவனும். வன்மைச் சடன் மறத்தில் மன்னுவான்—வலிய சூன்னிய முதலியவற்றைச் செய்யும் விஷயத்தில் இசைவுள்ளவனும். நெடுநவாதை நிலையுங்கர்த்தா—பிறருக்கு நெடுநாளாய் அனர்த்தத்தைத் தேடுங் கர்த்தாவானவன்.

29. புந்தி—பகுத்தறிவு. திண்மை—இடுக்கணழியாமை. குணப்பிரிவால்—ஸத்வம் முதலிய குணவேறுபாட்டால். [புத்தியிலும் தைரியத்திலுமுண்டான மூன்று பேதத்தையும் சொல்லக்கேள் என்பதாம்.]

30. 'துக்க வியலறமும்' என்பதனை அக்க வியலறமும் எனத்திருத்திக்கொள்க. துக்க வியலறம் என்று எட்டிலுள்ள பாடம் 'அப்யுதயஸாதன பூததர்மம்' என்ற ஸ்ரீ பாஷ்யத்தின் அபிப்பிராயத்துக்கு விரோதமாத

லோடு செய்யுளின் மோனையிலக்கணத்துக்குஞ்சேராத தால் கொள்ளத்தக்கதன்று. யாம்கொண்டபாடம் ஸ்ரீபா ஷ்யத்துக்கும் செய்யுளிலக்கணத்துக்கும் ஒத்திருத்தல் காண்க. அக்க இயலறமும்—(க்ஷேமத்துக்கு ஸாதக மான) பிரவிருத்தி தர்மத்தையும், அல் அறமும்—(மோ க்ஷத்துக்கு ஸாதகமான) நிவ்ருத்தி தர்மத்தையும், ஆன்று அறியும் புந்தி—நன்றாக அறிகின்ற புத்தியானது.

31. தன்மமும்—முன்சொன்ன இருவகைத் தாம த்தையும். மற்றைய தன்மமும்—அதன் விபரீத தர்மத் தையும்.

32. எல்லாப் பொருளையும் விபரீதமாகக்காணும் புத்தி தாமஸபுத்தி யெனபதாம். [அதாவது தருமத் தை அதர்மமாயும், அதர்மத்தைத தர்மமாயும், ஸத்தை அஸத்தாயும், அஸத்தை ஸத்தாயும், பரமான தத்து வத்தை அவரமாயும், அவரமான தத்துவத்தைப் பர மாயும் இப்படி யெல்லாவற்றையும் விததியாஸமாகவே பார்த்தல்.]

33. நெஞ்சு—மனம். உயிர்—பிராணன். புலன்கள்— இந்திரியங்கள். மோக்ஷோபாயமாக எம்பெருமானை உபாஸிப்பதென்கிற யோகம் என்பார் வண்மையறி யோகம் என்றார். திருதி—தைரியம். திண்மையினால் தரிக்கும்—வலிமையோடு தரிப்பிக்கும்.

37. எது—எது. முதல் விடம்போல் இன்றது—(யோகத்தைச் செய்யத் தொடங்கும்பொழுது மிகவும் வருத்தப்பட்டு ஸாதிக்கவேண்டுகையாலும், தனியான ஆத்ம ஸ்வரூபம் முன்னே பழகாமையாலும்) முதலில் விஷம்போல் துக்கந்தருவாய். பின் அமுதம் ஒக்கும்—பிறகு (அப்பியாஸத்தின் வலிமையாலே ஏகாந்தமான ஸ்வரூபத்தை யடைவதால்) அமிர்தத்திற்கு ஸமானமா யிருக்கும்.

38. பொறிபுலனால்—இந்திரியத்தாலும், விஷயத தாலும். நிரயம்—நரகம்.

39. தோன்றுமியில—பக்குவமாகும் பொழுதும். துய்ப்பில்—அனுபவிக்கும்பொழுதும். உறக்கம் மடி ஓர்ப்பின்மையால்—நித்திரை, ஆலஸ்யம், பிரமாதம் இவைகளால். பிரமாதமாவது—செய்யவேண்டியதிற் கவனமில்லாமை. மோகசுகம்—மோகத்தை விளை விக்கும் சுகம்.

40. பூமிமிசை மானிடரில்—பூமியில் மனுஷ்யர்களி டத்திலாவது. பொன்னுலகில் இமையோர் தம்மில்—தேவலோகத்தில் தேவர்களிடத்திலாவது, பிரகிருதி முக்குணங்கள்-பிரகிருதியினுடைய முக்குணங்களையும்.

41. தன்மை அமர்குணம்—ஸ்வபாவமாயுண்டான ஸத்வமுதலிய குணங்கள். [பிராம்மணனுக்கு ஸ்வபாவத்தாலுண்டானது, ரஜஸ்ஸையும் தமஸ்ஸையுமடக்கித் தலையெடுத்திருக்கும் ஸத்துவகுணம். க்ஷத்திரியனுக்கு ஸ்வபாவத்தாலுண்டானது, தமஸ்ஸையும் ஸத்துவத்தையுமடக்கித் தலையெடுத்திருக்கும் ரஜோகுணம். வைசியனுக்குஸ்வபாவத்தாலுண்டானது,ஸத்துவத்தையும், ரஜஸ்ஸையுமடக்கிக் கொஞ்சந்தலையெடுத்திருக்கும் தமோகுணம். சூத்திரனுக்கு ஸ்வபாவத்தாலுண்டானது, ரஜஸ்ஸையும் ஸத்துவத்தையுமடக்கி மிகவும் தலையெடுத்திருக்கும் தமோகுணம் என்றறிக.]

42. சமம்—(புறக்கரணங்களை யடக்குவதென்கிற) சமம். தமம்—(அந்தக்கரணங்களை யடக்குவதென்கிற) தமம். தவம்—(போகத்தை யடக்கும்படி சாஸ்திரத்திலேற்பட்ட காயக்லேசமென்னும)தவம், சுத்தி–(சாஸ்திரோக்தமான கருமத்தைச் செய்யும்படியான யோக்கியதையென்கிற) சௌசம், பொறை—(பிறரால் தான பீடிக்கப்பட்டாலும் சித்த விகாரமடையாமலிருக்கையாகிற) க்ஷாந்தி, செய்மை—(பிறர் விஷயத்தில் மனத்தில் நினைத்தபடியே வெளியிலும் நடக்கையென்கிற) ஆர்ஜவம். ஞானம்— (பரதத்துவத்திற்கே யுரியவைகளான விஷயங்களை யறிவதென்கிற) ஞானம். உண்மையுணர்வு—ஆஸ்திக்கியம்.

43. சௌரியமும்—யுத்தத்தில் நிர்பயமாய் பிரவேசிக்கும்படியான ஸாமர்த்தியமும். ஒளியும்—சத்துருக்களால் வெல்லப்போகாமையும், துணிவும்—எடுத்த காரியத்தைத் தடைநேரிட்டபோதிலுந் தலைக்கட்டுந் திறமையும், சமத்தும்—எந்த வேலையானாலும் செய்யும்படியான ஸாமர்த்தியமும். அமர் நாணமை—யுத்தத்தில் தனக்கு மரணம் நேரிடுமென்ற நிச்சயமுண்டானாலும் புறங்கொடாமை. சீரியனாய் ஒக்க நியமிக்குமது—பெருந்தன்மை யுடையோனாய் ஜனங்களையெல்லாம் ஒருபடியாக ஆளும் ஸாமர்த்தியம்.

44. காணி—பூமி. காலி—பசு. வாணியம்—வர்த்தகம். மூவர்க்குமாளாய்ப்பேணிமுயலுமதே—முற்கூறிய மூவருணத்தார்க்கும் ஆளாயிருந்து விரும்பிப் பணிசெய்தலே.

45. தன்கருமநின்று—தன் தன் கருமத்தில் ஊன்றியிருந்து. சித்திச்சார்வகையை—பரமபதத்தையடையும் விதத்தை. "இயல்பின் விகாரமும் விகாரத்தியல்பும் .. ஐயுருபே." என்பதனால் 'சித்திச்சார்வகையை' என வலிமிக்கது. சித்திசார்வகையை யெனவும பாடம்.

46. பரம்பும்—வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றான். அவனை—அந்தப்பரமாத்மாவான என்னை. [எவன்பாற் பூத

ஙகளெல்லாம் பிறந்து பிரவிருத்திக்கின்றனவோ, எவ ன் இவற்றினிடையெல்லாம் அந்தராத்மாவாய் வியா பித்திருக்கின்றானோ அந்த என்னை யாராதித்து, மனித ன் எனது அனுக்கிரஹத்தால் என்னை யடைவதென்கிற சித்தியைப் பெறுவான் என்பதாம்.]

47. தன் கருமம்—தன் தர்மமான கர்மயோகம். அல்குணத்தைச் சார்ந்திடினும்-குணமற்றதைப் பொரு ந்தியிருந்தாலும், அதாவது குணமற்றதானாலும். மிக்கி யன்ற வன்கருமமான மற்றொன்றின் நன்கதுவாம்— இந்திரிய ஜயம் பண்ணவல்ல புருஷனது தருமமான கஷ்டஸாத்யமான ஞானயோகத்தைக் காட்டிலும் சிறந்ததாம். தன்மைசேர் கன்மத்து—(இந்திரிய வியா பார ரூபமாயிருக்கையாலே பிரகிருதியைச் சேர்ந்த புருஷனுக்கு) ஸ்வபாவமாயிருக்கிற கர்மயோகத்தில்.

48. கூடப்பிறந்த கருமம்—ஸஹஜமாய் (வருத்தமி ன்றிச் செய்யக்கூடியதாய்) உள்ளகர்மமானது. குறை யுறிலும்—துக்கத்தோடுகூடியிருந்ததேயாகிலும். வீடப் படாது—கைவிடத்தகாது. [என்றால், ஞானயோகத் துக்குத் தக்கவனாயினும் கர்மயோகத்தைச் செய்யவே ண்டுமென்றபடி.] 'எரியத்தூமம் போல்' என்பதனை 'எரியைத்தூமம்போல்' எனத்திருத்திக்கொள்க. எரி யைத்தூமம்போல எல்லா முயற்றியையும் பொல் லாங்கு சூழும் என்க.

49. சன்யாசச சார்வதனுல்—ஸந்யாஸ ரூபமான வைராக்கியத்தால். வினையகன்ற மேலாம் வியப்பு மேவும்—ஸமஸ்த கர்ம நிவர்த்தி ரூபமான மேலான ஸித்தியைப் பெறுவான்.

50. செவ்வியுறுந தியானத்தின் சித்தியினைச சேர்ந்தவவன்—பிரயாணமளவும நாடோறும் அனுஷ்டிக்கப் படும் கர்மயோகத்தால் உதவி செய்யப்பட்ட ஞான யோகம் ஸித்திக்கப்பெற்றவன். எவ்வாறு பிரமமெய்தினுன்—எந்தப் பிரகாரமிருந்து (தியாந யோகத்துக்குப் பயனுன) பிர்ம்மத்தை யடைகிறுன். சுருக்க—சுருங்க.

51. கோதறு சீர்ப்புத்தி—குற்றமற்ற சிறப்பினையுடைய புத்தி, அதாவது ஆத்மாவை யுள்ளபடி யறிகின்ற புத்தி. ஓசை முதற்பொருள்களுள்ளுறவிட்டு—சப்தாதி விஷயங்களைக் கிட்டவொட்டாமல் துறந்து. ஆசை வெறுப்பு அற்று—ராகத்தையும் த்வேஷத்தையும் தவிர்ந்து.

52. தக்க தனியாமிடத்துச் சார்ந்து—தியானத்துக்கு விரோதமானவைகளொன்றுமில்லாத தனியான இடத்திலிருந்து. சிறிது உண்டு—அளவுபட மிதமாக வுண்டு. ஒக்க உரை காயம் நெஞ்சு உள்ளொடுக்கி—ஒருங்கே வாக்கு, காயம். மனம் இவற்றின் செயலைஅடக்கி.

எவ்விடத்தும் ஒன்று நசைவிடுதலுற்று—தான் தியானம் பண்ணுகிற தத்துவத்தைத் தவிர மற்றெங்கும் பொருந்துகின்றநசையைவிட்டு வைராக்கியங்கொண்டு.

53. ஆங்காரம்—தேகமே ஆத்மாவென்கிற அபிமானத்தையும், வன்மை—அது வளர்தற்குக் காரணமான வாஸனையின் பலத்தையும், செருக்கு—அதற்கு நிமித்தமானகொழுப்பையும, காமம், வெகுளி, சுற்றம் தேகாது—காமத்தையுங் கோபத்தையும் பிடிப்பையுங் கொள்ளாமல், மமதை நெகிழ்ந்து—தனதல்லாத வெல்லாவற்றிலும் தனதென்கிற எண்ணம்போய்.

54. பிர்ம்மாத்கமான ஆத்மாவைப் பரோக்ஷித்தவன் பிரஸந்நமான நெஞ்சையுடையனாய்க்கொண்டு ஒன்றினிழவுக்குச் சோகியான், ஒன்றை யாசைப்படான். ஸர்வபூதங்களிலும் ஸமனாய் என்பக்கல் பரையான பக்தியைப் பெறுகிறபான் என்க.

55. எவன் நான ஆமவன—ஸவரூபததாலும. ஸவபாவத்தாலும் நான் எவன் என்றும. எவ்வளவினனேவென்—குணத்தாலும் விபூதியாலும் நான் எவ்வளவினனென்றும், பக்தியால் மெய்யுணர்ந்து—பக்தியால் உள்ளபடியறிந்து.

56. கருமங்களெல்லாம்—நித்திய நைமித்திக கர்மங்களையேயன்றி காம்மியங்களான இதர கர்மங்களெல்

லாவற்றையும். ஓவுதல் இலாப் பதத்தை—அழிவில்லா த பதத்தை அதாவது சாசுவதமான பதத்தை. அற்க மற அடையும்—சிறிதுங் குறைவின்றி யடைவான்.

57. நெஞ்சாற் கருமமெல்லாம் நேராக என்னிடை வைத்து—(என்னுடையவனென்றும், என்னாலாளப்படு மவனென்றும் அறிகின்ற) மனத்தைக்கொண்டு ஸகல கர்மங்களையும் (அந்தந்தக் கருமத்தாலாராதிக்கப்படுந் தேவதைகளோடு சேர்ந்து) நேராக என்னிடத்தில் ஸமர்ப்பித்து. பொருவில்—ஒப்பில்லாத.

58. என்னை நினைந்த நீ என்பக்கல் நெஞ்சை யுடைய நீ. துற்கங்கள்—ஸம்ஸாரத்தால் வரும் ஸர்வ கிலேசங்களையும். கடத்தி—தாண்டி விடுவாய். அமர்ந் து—விரும்பி. கேளாயேல்—(நானே கிருத்தியா கிருத் தியங்களெல்லாவற்றையும் அறியவல்லேன் என்கின்ற எண்ணத்தால் நான் சொன்னதை) கேளாயாகில். நசி த்தி—அழிந்துபோவாய்.

59. ஓங்கும் அகங்காரத்தி னுற்றே உயர்சமரம் ஈங்கு முயலேனென்றிருத்தியேல்—(என்னுடைய நன் மை தீமைகளைப்பற்றி எனக்கே அறிந்துகொள்ளும்படி யான ஸாமர்த்தியமுண்டு என்பதாக) மிகுந்த அஹங்கா ரத்தைப் பற்றிக்கொண்டு, 'யுத்தம் செய்யமாட்டேன்'

என்று இங்கு வாளா இருப்பாயாகில். துணிவது மெய்யன்று—உன்னுடைய வ்யவஸாயம் அதாவது நிச்சயம் உண்மையன்றிப் பொய்யாகும். தன்மையது எவுட்—உன்னுடைய ஸ்வபாவந்தானே யுன்னை நியோகிக்கும்.

60. தன்மையமர் தன்கருமந்தன்னுற் பிணிப்புண்டு—உன க்ஷத்திரிய ஜாதிக்கேற்ற சௌரியத்தாற் கட்டுப்பட்டவனுய்க்கொண்டு. அவசனுய்- உன்னையுமறியாமல். செய்வுதி நீ—நீ செய்யப்போகிறுய்.

61. ஈசனவனொருவன் எல்லார் இதையமாமத்தமதில் நிற்கும்—ஸகல பிராணிகளையும் ஆள்பவனே ஸ்வபாவனுன ஸ்ரீவாசுதேவன் (பிரவிருத்தி, நிவிருத்திகளெல்லாவற்றிற்குங் காரணமான ஞானமுண்டாவதற்கு இடமான) ஹிருதயப்பிரதேசத்தில் இருக்கிறுன். மாயையினல்—குணமயமாயிருக்கிற தன் மாயையைக் கொண்டு.

62. ஆனுத—கெடாத. சாயாத- அழியாத. வன்பதம்—பரமபதத்தை.

63. ஞானம்—மோக்ஷார்த்திகளுக்கு வேண்டிய கர்மயோக, ஞானயோக, பக்தியோக விஷயமான

ஞானங்களை. செவ்வாம் மறைப்பொருளை—செவ்வை யான ரஹஸ்யார்த்தங்களை. செப்பினேன்—உபதேசித்தேன். நின் இயல்வால்—உன் அதிகாரத்துக்குத் தக்கபடி.

64. இட்டன்—இஷ்டன். இதமாப் பட்டதனை—இதமாகவுள்ளதை. பரிந்துசொல்வன்—பரிவாகச் சொல்லுவேன்.

65. என்பத்தன் ஆகி—என்னிடத்தில் பிரீதியமானாய்க் கொண்டு. என்னை மனனம் பண்—பிரீதிரூபமாயிருக்கிற ஸ்மிருதி பரம்பரையைச் செய். [வேதநம். தியானம், உபாஸனம் முதலிய சொற்களுக்குப் பொருளாய், தரிசனத்துக்கு ஸமானமாயிருக்கும் மிகுந்த பிரீதிரூபமாயிருக்கும் ஸ்மிருதி பரம்பரை யென்க.] அருச்சி—ஆராதனஞ்செய். ஆராதனமாவது—பரிபூர்ண சேஷவிருத்தி. என்னையே மேவுதி—என்னையே யடைவாய். அறுதி—நிச்சயம்.

66. எல்லா அறங்களையும் அறவிட்டு—கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம் என்கிற மோக்ஷஸாதனங்களான எல்லாத் தர்மங்களையும் என்னுடைய ஆராதன ரூபமாக மிகுந்த பிரீதியோடு உன் அதிகாரத்துக்குத் தக்கபடி செய்துகொண்டே, கீழ்ச்சொன்

படி பலனையும், கர்மத்தையும், கர்த்திருத்வத்தையும் விட்டு. என்னையே சரணமா நண்ணியிடு—ஆராத்ய ஸ்வரூபனான என்னையே பலமாகவும் உபாயமாகவும் கருதிச்சரணம்புகுவாய். நான் பாவங்களினின்றுன்னைப் பற்றுவிடுவிப்பன்—(என்னையடைதற்கு விரோதிகளாய், அநாதி காலமாய் ஸம்பாதிக்கப்பட்டவைகளாய்ச் செய்யத் தகாவற்றைச் செய்கையும், செய்யத்தக்கனவற்றைச் செய்யாமையுமான) ஸகல பாவங்களினின்றும் நான் உன்னைப்பற்றுவிடுவிப்பேன். தாவந்தனை ழி—(ஆகையால்) நீ சோகத்தைவிடு [பக்தியோகத்தையாரம்பிக்கவொட்டாமல் விரோதிக்குமவைகளாய் அநாதிகாலமாய் ஸம்பாதிக்கப்பட்டவைகளாய் நாநாவிதங்களாய் அனந்தங்களாயுள்ள பாபங்களுக்குத்தக்க பிராயச்சித்த ரூபங்களாயும், கிருச்சிரம், சாந்திராயணம், கூச்மாண்டம், வைச்சுவாநரம், வ்ராதபதித்திஷ்டி, த்ரிவ்ருதக்நிஷ்டோமம் தொடங்கிப் பலவிதங்களாயும் அனந்தங்களாயும் எத்தனை காலம் ஜீவித்திருந்து அனுஷ்டித்தாலும் அனுஷ்டிக்கவரியவைகளாயுமிருக்கின்ற ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டு, பக்தியோகாரம்பம் ஸித்திப்பதற்காகப் பரமகாருணிகனைப் பிராணிகளிடத்தில் ஒரு விசேஷத்தையும் ஆலோசியாமல் அவைகளுக்கெல்லாம் சரணியனாய் ஆச்ரிதர்களிடத்திலுண்டான வாத்ஸல்யத்துக்குக் கடலாயிருக்கின்ற என்னையே சரணைப்

பற்று. நான் உன்னைக் கீழ்ச்சொன்ன பக்தியோகாரம்பத்திற்கு விரோதிகளான பாபங்களினின்றும விடுவிக்கின்றேம். நீ அதற்காகச் சோகிக்கவேண்டாம் என்று உரைத்தலுமுண்டு.]

67. இப்பொருளை—(இப்போது நான் உனக்குச் சொன்ன பரமரஹஸ்யமான) இந்த அர்த்தத்தை. இல்லாத் தவத்தார்க்கும்—இல்லாத தவத்தையுடையானுக்கும் அதாவது தவம்புரியாதவனுக்கும். என்னைப் பொருதார்க்கும்—என் குணங்களைக் கேட்க ஸகிக்காதவனுக்கும்.

68. மிகவும் ரஹஸ்யமான இவ்வர்த்தத்தை யாவனொருவன் என் பக்தரிடத்தில் பரிவோடு சொல்லுகிறானோ அவன் என்னிடத்தில் மிகுந்த பக்தியைச்செய்து ஸந்தேகமில்லாமல் என்னையடைவான்.

69. அவனின்—அவனைப்போல. மேதினியில்—பூமியில். இனியும் உண்டாகப்போவதில்லை யென்பார் எக்காலுமில்லை யென்றார். [அயோக்கியர்களை முந்தியெடுத்தது, இவ்வர்த்தத்தை யோக்கியர்களுக்குச் சொல்லாமலிருப்பதைப் பார்க்க அவர்களுக்குச்சொல்வது மிகவும் அனிஷ்டமென்கைக்காக வென்க.]

70. நெஞ்சறிவாம் எச்சம்—ஞானயோகம். இறைஞ்சினன்—ஆராதித்தான். எஞ்சலற—குறைவற.

71. சிரத்தையினைச் சேர்ந்து—சிரத்தையோடு கூடி. ஆர்ந்து—விரும்பி. தீர்ந்து துயரற்று—பக்தி விரோதி பாபங்களினின்றும் விடுபட்டுத் துயரமில்லாதவனாய். மகிழும்—ஸந்தோஷிப்பான்.

72. ஒருமைபற்றியாஞ் சித்தத்தால்—ஏகாக்ரசித்தனாய். சீர்க்க—பெருமைபொருந்த. கழிந்ததே—போயிற்றா? இங்கு ஏ, வினாப்பொருளது. சேர்ப்பான்—வினையெச்சம்; சேர்க்கக் காரணமாய் என்பது பொருள்.

73. உன்னுடைய பிரஸாதத்தால் விபரீதஞ்ஞானம் போய் ஞானத்தைப் பொருந்தி மயக்கத்தை யொழித்தேன். சொன்னதெல்லாஞ் செய்வேன் என்க. [தேகாதிகளே ஆத்மாவென்கிற துரபிமானமும், சேதனா சேதன ரூபமான ஸகல பிரபஞ்சமும் பரமபுருஷனுக்குச் சரீரமென்கிற விஷயமுந்தெரியாமல் மாறாக நினைத்திருந்த துரபிமானமும், நித்திய நைமித்திகமான கர்மம் பரமபுருஷனுடைய ஆராதன ரூபமாக அனுஷ்டிக்கப்படுமாகில் அவனை யடைவதற்கு உபாயமாகுமென்கிற விஷயந்தெரியாமல் அதைக்கட்டுக்குடலாக நினைத்திருந்த அஞ்ஞானமுந் தொலைந்தன. ஆத்மா பிரகிருதியின் ஸ்வபாவமின்றி அறிவதே ஸ்வபாவமாய்ப் பரமபுருஷனுக்குச் சேஷப்பட்டு அவனாலாளப்படுவதே ஸ்வரூபமாயிருக்கிறதென்கிறஞானமும், பரம

புருஷனுடைய உண்மையை யறியும்படியான ஞானமும், பரமபுருஷனுக்குப் பிரீதியை வளர்ப்பதான நித்திய நைமித்திக கர்மங்களை யனுஷ்டித்து நிஷித்தங்களை யொழிப்பதாலும், சமம், தமம் முதலிய ஆத்மகுணங்களாலும் பெறவேண்டிய (பக்திரூபமாய்ப் பரிணமித்திருக்கிற) பரமபுருஷோபாஸனத்தால் மாத்திரம் அடையப்படும் பொருளும், வேதாந்த விழுப்பொருளும், பரம புருஷனுமான வாஸுதேவன் தேவரீரே யென்கிற ஞானமும் எனக்கு உண்டாயின என்பதாம்.]

74. இப்படி மகாத்மாவான வாஸுதேவனுக்கும் பார்த்தனுக்கு முண்டான அற்புதமாய் ரோம ஹர்ஷணமான இந்த ஸம்வாதத்தை நான் கேட்டேன் என்க. செவ்வண்ணம் என்றும் பாடம்.

75. யோகத்தை நேரேயருளிச்செய்கிற யோகேசுவரனை கண்ணன் பக்கல் நின்றும் இந்தப் பரமான குஹ்யதமத்தை வியாஸ மகரிஷியினுடைய பிரஸாதத்தாலே கேட்டேன் என்க.

76. ராஜாவே! கேசவார்ஜுனர்களுடைய, புண்யமாய் அத்புதமான இந்த ஸம்வாதத்தை நினைக்க நினைக்க எனக்கு ஸந்தோஷமுள்ளடங்காமல் வருகின்றது என்பதாம்.

77. கிருஷ்ணனுடைய அத்புதமான அந்தரூபத்தை நினைக்க நினைக்க எனக்குப் பெரிய விஸ்மயமுண்டாகாநின்றது. பின்னையும் பின்னையும் பிரீதனாகாநின்றேன் என்க.

78. எங்கே யோகேசுவரனான ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் எழுந்தருளியிருக்கின்றானோ, அவன் திருவடிகளையே நம்பியிருக்கின்ற வில்லுங்கையுமான அர்ச்சுனன் எங்கே விளங்குகின்றானோ அங்கே தான் லக்ஷ்மியும், விஜயமும், விபூதியும், நீதியும் சாசுவதமாய் நிலைநிற்கும் என்பது என்னுடைய ஸித்தாந்தம்.